

Trần Thị Bảo Châu

Tiếng lòng ngân vang

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Trăng hạ tuần mỏng tựa như bị ai đó dán dính vào bầu trời xanh thẫm. Không một ngôi sao, không một gợn gió, tiếng chó sủa từ đầu hẻm vọng vào khiến Nhiên phải ngồi dậy.

Ngoài sân, con Tin bỗng học lên một tiếng rồi chạy ào ra cổng lớn . Bước xuống giường, Nhiên cầm cái đèn pin lia qua cửa sổ. Khu vườn lài nhà cô vẫn bình yên dưới ánh trăng, những nụ lài trắng như hạ tuyết dính trên cành lá xanh đen lẫn tỏa hương thơm suốt từ đêm tới giờ .

Không có gì cả, con Tin cứ chạy vào rồi chạy ra, nó rên ư ử nghe thật dễ ghét. Chắc lại bắt được con chuột rồi muốn khoe chứ gì .

Út Nhiên tự trấn an mình bằng cách huýt sáo gọi nó. Con chó nhảy chồm lên khung cửa sổ chỗ cô đang đứng, đuôi ngoáy tít. Chẳng có ai hết. Vùng này ăn trộn nào dám bén mảng đến nhà của Hai Giàu .

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng Nhiên vẫn lo. Co nạt con Tin :

- Mà y làm gì mà lảng xăng vậy Tin ? bị đòn đó. Nằm xuống .

Khác với mọi khi bị mắng nó nằm mọp xuống đất ngay, nhưng tối nay con Tin vẫn nhảy chồm lên .

Tim Nhiên thất lại vì sợ. Chắc có gì bất ổn ngoài đó rồi. Nhưng là chuyên gì ? Nếu có người, con Tin hẳn phải sủa ghê lắm chứ đâu có rên rỉ kỳ cục như vậy. Cả xóm này phải sợ cái nước dử của nó, sao tối nay xiu xiu ỉnh ỉnh thế này .

Nhiên cứ đứng trong nhà cô giương mắt nhìn ra khu vườn lài rộng lớn, cô nhìn tới tận khu nhà đúc hai tầng xa nhất .

Mới ba giờ sáng, ai dậy làm gì vào giờ này, nếu có người đó không

phải là cô ?

Út Nhiên nhếch môi chua chát. Câu hỏi vừa rồi đánh động tới thân phận của cô, nó khiến cô tự tin hơn khi nghĩ : "Có lẽ mình phải ra ngoài kiểm tra một vòng" .

Đằng sau cái chòi lá của Nhiên là một dãy chuồng bò. Nhớ có "thằng điếc không sợ súng" nào đó liều mạng cắt rào dẫn đi chừng một con bò sữa thôi thì Nhiên cũng đủ toi mạng .

Hít vào một hơi dài, Nhiên mở cửa bước ra. Con Tin Tin hỉ hả quẩn láy chân cô rồi cắn ống quần kéo ngược Nhiên ra cổng khi thấy cô đi về phía trại bò .

Nhiên ngạc nhiên :

- Chuyện gì hả Tin ?

Miệng hỏi, chân bước, đầu Nhiên đầy hoang mang. Cánh cổng sắt khu vườn lài này từ lâu không được quan tâm sơn sửa đã rỉ sét nhiều chỗ và thường xuyên không khóa vì nhà Hai Giàu chưa bao giờ mất trộm. Mặt khác, nếu có người lạ lén vào, dù ngày hay đêm cũng không thoát khỏi bầy chó mà đầu đàn là con Tin Tin .

Mắt Út Nhiên quen với ánh trăng, đã nhìn được cảnh vật trong tầm hai mươi mấy mét. Nhưng cô vẫn dè dặt bước về phía các luống đất trồng lài. Con Tin chui vào trong các khóm hoa rồi đứng lại ngoe nguẩy đuôi .

Út Nhiên bỗng đứng lặng. Trên nền đất ẩm được vun cao là thân thể bất động của một người đàn ông. Út Nhiên hoảng sợ vì nghĩ đó là xác chết ai đã vút vào vườn lài để phi tang .

Phải chạy nhanh khỏi đây và gọi mọi người dậy. Nhưng chân cô phát run rồi Nhiên sụm xuống, tay chống trên đất mới ngồi vững. Một hồi sau, Út Nhiên trấn tĩnh đứng dậy, định hấp tấp chạy đi, cô bỗng nghe

như có tiếng rên. Cô rợn người đứng chết lặng .

Xung quanh đây, trong đêm tối chỉ có tiếng rên rỉ của các loài côn trùng. Bốn bề vẫn đắm chìm trong sương lạnh, không hề có động tĩnh gì khác, chắc là Nhiên nghe lầm rồi .

Quay người định chạy, Nhiên lại nghe... Lần này tai cô không nghe lầm. Từ phía khóm lài đơm bông trắng vọng ra tiếng rên đứt đoạn . Như bị hớp hồn, Út Nhiên từ từ bước tới khóm lài. Cô hồi hộp bấm đầu các ngón chân trên đất vừa nhìn kỹ, vừa lắng nghe .

Từ dưới khóm lài vang ra tiếng đứt đoạn :

- Làm... ơn...

Út Nhiên dừng lại, tim đập thình thịch. Để nhìn rõ, cô ngồi thụp xuống .

Giọng gã đàn ông lại khó nhọc vang lên :

- Đưa... tôi vào nhà...

Út Nhiên liếm môi :

- Để tôi gọi người ta .

- Đừng... ừng ...

Vừa lúc đó ngoài đầu hẻm, lại vang lên tiếng chó sủa. Con Tin cũng tru lên từng hồi khi nghe tiếng động cơ xe đang chạy vào .

Gã đàn ông nói đã rõ tiếng và gấp rút :

- Làm ơn dìu tôi...

Như bị sai khiến bởi một mãnh lực vô hình, Út Nhiên sụp xuống đỡ, gã đàn ông vịn tay lên vai cô mím môi đứng dậy. Một tay luồn qua eo Nhiên, một tay vẫn giữ trên vai cô, gã cố gắng để cô dìu vào nhà .

Bên ngoài, tiếng động cơ xe mỗi lúc một gần. Bọn chó hàng xóm sủa hùa dây chuyền mỗi lúc một đông. Út Nhiên cố hết sức đỡ gã có tướng như hộ pháp cao hơn cô cả cái đầu. Khi hai người vào tới nhà

thì cũng là lúc phía trước cổng sáng ánh đèn xe .

Út Nhiên đỡ hấn ngồi xuống giường vẫn còn bẽ bộn chắn màn của mình rồi chạy ra đóng cửa lại .

Giọng gã thì thào như vọn từ cõi xa vào :

- Đừng bật đèn, chúng đang tìm tôi đấy .

Út Nhiên nghe tim mình đập mạnh. Cô như ngửi thấy từ lời gã đàn ông vừa nói những mối đe dọa nào đấy và Nhiên không hiểu sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này .

Bên ngoài, con Tin gùr lên thật hung hãn, bày chó từ khu nhà đúc hai tầng của Hai Giàu chạy bốn xuống tạo thành một lực lượng hùng hậu, khiến bọn đi xe ngoài đường phải quay đầu trở ra .

Út Nhiên thở phào, nhưng không thấy nhẹ nhõm chút nào. Cô chẳng biết phải giải quyết cục nợ từ trên trời rơi xuống này ra sao nữa .

Đóng luôn cửa sổ, kéo màn che kín lại, Út Nhiên bật cái đèn sáu tắc mờ cắm lên. Cô suýt kêu thanh tiếng khi nhận ra máu gần như đẫm hết áo xanh gã đàn ông đang mặc. Gương mặt gã cũng dính máu và máu dính sang cả bộ quần áo của cô .

Ngay lúc ấy, bỗng Nhiên nghe tiếng chân người và giọng ông Hai Giàu rồn rảng :

- Nhiên ! Mày ngủ hay thức vậy ?

Út Nhiên liếc vội gã đàn ông và bắt gặp ánh mắt tối sầm lo lắng của hấn .

Cô đáp ứng :

- Con thức .

Tiếng Hai Giàu chửi đồng :

- Mẹ mày ! Chó sủa rân trời mà đóng cửa ngồi trong nhà. Mất của tao chừng một con bò, mày có bán thân cũng không đền nổi đâu .

Út Nhiên nói nhanh :

- Lúc nãy con đã ra coi rồi, không có gì hết .

Hai Giàu cầu nhàu :

- Không có gì mà chó sủa làm mất giấc ngủ của tao .

Tiếng chân của ông Giàu xa dần, gã đàn ông thờ dốc :

- Cám ơn em. Tôi không phải là người xấu .

Út Nhiên chưa kịp nói gì, gã đàn ông đã ngã lăn ra giường, cái thân thể to lớn của hắn làm đứt cả bốn dây mừng. Nhiên quỳnh quáng lay gọi. Cô kịp hiểu ra hắn xỉu vì kiệt sức, vì mất máu .

Đứng dậy, Nhiên định chạy theo gọi Hai Giàu, nhưng cô kịp ngừng lại. Vừa rồi Nhiên đã nói dii, bây giờ gọi ông ta khác nào tự kêu án cho mình .

Nhiên loay hoay nhìn máu ứa ra phía ngực gã. Tay run run, cô mím môi tháo từng nút áo rồi quơ cái khăn ướt trên vách lau bớt máu .

Không bông băng, cũng chẳng thuốc men, Út Nhiên xé bịch băng vệ sinh, lấy một miếng áp lên vết thương y như vết chém trên ngực gã .

Gã đàn ông động đậy khiến cô hết sức mừng. Cô tiếp tục lau máu trên trán gã và áp vào đấy miếng băng vệ sinh khác .

Út Nhiên ân cần :

- Ông... ông còn đau ở đâu nữa không ?

Gã đàn ông nhăn nhó :

- Ở? chân, chắc bị gãy rồi .

Nhiên buột miệng :

- Vậy làm sao ông đi khỏi đây ?

- Tôi không biết. Nhưng phải cố thôi .

- Hay tôi gọi người giúp ông ?

- Ấy đừng ! Xin làm ơn đừng báo cho ai biết tôi ở đây ?

Út Nhiên bối rối cùng cực :

- Nhưng mà...

Gã đàn ông liếm môi, giọng bình tĩnh :

- Tôi khát lắm .

Nhiên tới góc nhà lấy trên bàn chai sữa tươi, loại chai nước khoáng Lavie nhỏ. Phần sữa mỗi khi vắt vào buổi chiều cô thường lén giữ lại một chai để dành sáng sớm trước khi ra hái lài uống dần bụng .

Đưa cho gã, Nhiên nói :

- Ông uống hết đi. Sữa bò tươi đó .

Gã đàn ông dùng cả hai tay nâng chai sữa uống vội uống vàng một hơi hết sạch. Miếng băng vệ sinh trên trán gã rơi xuống khiến Nhiên đỏ mặt quay đi .

Cô phân bua :

- Tôi... tôi không có bông gòn .

Gã có vẻ tỉnh táo hơn sau khi nốc hết chai sữa .

- Không sao. Chắc nó không chảy máu nữa đâu .

Út Nhiên tò mò nhìn gã. Trông mặt gã sừng sãi, máu me chẳng biết đẹp xấu ra sao, duy chỉ có đii mắt sáng của gã là khiến cô vững lòng tin : "Hắn không phải là người xấu" . Nhưng có người tốt nào lại xuất hiện kiểu như vậy đâu .

Cô lắng nghe tiếng gà gáy và nhắc khéo :

- Trời sắp sáng rồi đó .

Gã trầm giọng :

- Em thấy đấy, tôi chưa thể đi vào lúc này được. Bọn chúng vẫn còn lẫn lộn ngoài đầu ngõ .

Út Nhiên kêu lên :

- Để ông ở đây, cậu tôi mà biết thì chết. Cậu Hai tôi nổi tiếng dữ dằn

nhất vùng này đó. Hơn nữa, ông phải vào bệnh viện để bác sĩ...

Gã đàn ông khoát tay :

- Tôi sẽ đi, nhưng có lẽ em phải giúp tôi .

Ngẫm nghĩ vài ba giây, gã hỏi :

- Ngoài con ngõ trước nhà em, đâu còn lối nào có thể ra đường lớn được hả ?

Mặt Út Nhiên giãn ra nhẹ nhõm :

- Còn. Ngõ ở chuồng bò nhưng hơi khó đi. Ngõ này không số cũng không tên gì, nó dơ lắm. Chắc bọn họ không chờ ông ở ngõ đó đâu. Rồi tôi sẽ đưa ông ra đường lớn .

Gã đàn ông lặng lẽ nhìn Út Nhiên, cô bỗng xao động vì cái nhìn như có điện ấy .

Cô đứng dậy :

- Đợi một chút. Tôi sẽ tìm cho ông một cây gậy .

Rồi chẳng cần biết ý gã, Út Nhiên mở cửa đi nhanh ra phía chuồng bò, nơi có mấy dãy nhà lá yên ả trong ánh sáng vàng chóa của những bóng đèn tròn. Út Nhiên tìm một khúc tầm vông dài đủ cho gã làm đỡ cái nặng rồi hồi hả quay trở về .

Vào nhà, cô hoảng hồn khi thấy gã nằm sõng soài dưới đất. Vút đại khúc đòn vông, Nhiên xốc gã lên, cô hết sức lay gọi, nhưng gã oan gia từ trên trời rơi xuống vẫn nằm im như đá. Trên ngực gã, máu lại chảy ứa ra ướt hết miếng băng .

Út Nhiên thảm than khổ khi nghe gà gáy vang. Trời sắp sáng rồi, một ngày làm việc cực nhọc của cô sắp bắt đầu, vậy mà cô lại vướng vào gã này. Nhiên buồn rùn nghĩ : Lỡ như gã chết...

Nhưng dường như để trấn an cô, gã đàn ông chợt mở mắt. Một lần nữa Út Nhiên phải vận dụng hết sức mình để đỡ gã lên giường, rồi

mở hé cửa sổ ra hít một hơi dài .

Phía chân trời, lơ mờ một khoảng sáng Trăng úa nhạt trên cao, Út Nhiên rồi bời trong lòng vì biết mình đang gặp rắc rối to với gã lạ mặt này, cũng như với cả ông Hai Giàu nếu ông ấy biết Nhiên dám giấu người lạ mặt trong nhà .

*

* *

Giọng Quý sa sả vang liên tục, kéo dài gần một tiếng đồng hồ mà không biết mệt là gì. Người ta nói, càng chửi càng mắc ngáy, quả là đúng. Quý chửi càng lúc càng ghiền, chỉ khổ cho đứa bị chửi là Út Nhiên. Cô vừa gặm đầu hái những nụ lài vừa nghe Quý mắng chửi mẹ mình, chỉ vì tội sáng nay cô dám dậy trễ. Tới giờ này, cô vẫn chưa hái hết nụ lài, khiến Quý phải mất công nhọc sức phụ Nhiên làm cái công việc không phải của cô ta .

Tư Quý rít lên rin rít :

- Lâu lâu tao mới có một ngày ở nhà để ngủ nướng mà mày cũng cướp mất của tao. Đúng là đồ không biết điều. Mày ganh tỵ cả giấc ngủ, miếng ăn, bộ quần áo, đôi giày, chiếc dép với tao mà không xấu hổ hà con quỷ nhỏ ?

Út Nhiên mím môi cố tập trung hái thật nhanh những búp lài nhỏ như hạt đậu phộng và bỏ ngoài tai những lời nanh nọc của Quý .

Hôm nay đúng là một ngày đáng nhớ đời của Nhiên. Mặt trời chưa mọc, đã gặp họa lớn, giờ lại kéo theo họa nhỏ, cô chắc mình còn nghe mắng, thậm chí ăn bạt tai vì những cơn lòi đình bất ngờ của Hai Giàu .

Ông đang hầm hừ gom lài để chở đi giao cho mối sớm vì hôm nay ông phải đi công chuyện. Vậy mà Út Nhiên dám làm trễ việc của ông.

Cô biết ông Giàu đang rất giận. Cứ nhìn vẻ lầm lì, lạnh tanh chứ không chửi đồng như thường ngày của ông. Út Nhiên ớn lạnh. Cô biết ông cậu Hai đang dành cho mình một hình phạt, nhưng chưa biết đó là gì .

Thấy cô cứ cầm đầu lam việc, Tư Quý càng tức khí :

- Đồ lì lợm, đồ điếc. Không hiểu sao ba tao nuôi mày cho tốn cơm. Đồ ăn bám... Đồ...

Đang chửi ngon lành, Quý chợt ngừng ngay vì có tiếng xe gắn máy ngừng ngoài cổng. Hai ba thanh niên tướng tá lưu manh không đợi mời đẩy cửa bước vào, dáng nghênh ngang thật dễ ghét .

Tư Quý xẵng giọng :

- Kiếm ai ?

Thằng mập nhất bọn cà khịa :

- Tham quan vườn lài được không cưng ?

Út Nhiên bỗng thót bụng, một linh cảm chạy dọc theo sống lưng cô. Chắc chắn bọn hôi khuya rồi. Cô phấp phòng liếc về phía căn nhà lá và giật mình khi thấy Quý ré lên :

- Ba ! Tụi này vô đây quá nè .

Ông Hai Giàu mặt không đổi sắc khi nghe con gái cưng la. Giọng đều đều không lộ cảm xúc, ông mềm mỏng :

- Mấy chú muốn tham quan hay muốn kiếm chuyện cái gì cứ nói thiệt. Khỏi mất công Hai Giàu này hỏi tới hỏi lui .

Thằng trọc đầu kêu lên :

- Bác Hai đây chắc là ông cụ của anh Sang anh Phú .

Hai Giàu nhếch mép "

- Mấy chú biết hai thằng con tôi sao ?

Cả bọn bỗng thôi vênh váo. Thằng trọc đầu gãi ót :

- Dạ, tụi cháu có biết .

Hai Giàu hất hàm :

- Vậy mấy chú tìm đứa nào ?

Cả bọn nhìn nhau, cuối cùng thẳng mặt lên tiếng :

- Tụi cháu tìm người quen, nhưng chắc không phải chỗ này .

Hai Giàu hừ trong họng :

- Sao không hỏi từ đầu để khỏi phiền phức. Mấy chú con cháu ai vậy ?

Thằng trọc đầu giả lả :

- Tụi cháu có hơi bộp chộp, xin bác Hai bỏ qua cho .

Hai Giàu nói qua khế rằng :

- Xéo ngay ! Tao không muốn gặp lại tụi bây lần thứ hai đâu .

Đợi cả bọn phóng xe đi mất, Hai Giàu mới chắc giọng :

- Hồi tối đúng là có chuyện ở xóm này.

Út Nhiên buột miệng :

- Nhưng con đã rào một vòng vườn và không thấy gì hết .

Hai Giàu lừ mắt :

- May phước cho mày. Nếu nhìn thấy ai đó, chắc nó giết mày rồi .

Út Nhiên rùng mình làm rơi những nụ cười tinh khôi xuống đất .

Hai Giàu nhìn đồng hồ rồi gắt :

- Thôi nghỉ. Tới giờ tao phải đi rồi. Còn bao nhiêu luống chưa hái, tao trừ vào lương của mày .

Út Nhiên làm tinh tháo cái giỏ tre đựng bông đeo trước bụng ra, trút vào bịch ni lông rồi lẳng lặng đi về phía trại bò .

Hai Giàu bỗng gọi giật ngược :

- Út Nhiên !

Cô hoảng hốt :

- Dạ .

Ông Giàu nói rin rít giữa hai hàm răng :

- Đúng là mày không thấy gì không ?

Nhiên ấp úng :

- Da... đúng... úng...

Ông Giàu gằn :

- Liệu hồn đó. Nói láo tao là chết ghen .

Nhiên dựa vào vách nhà thờ dốc, đầu cô căng như sợi dây đàn lên hết mức khi nhớ tới của nợ còn nằm một đồng trong nhà. Cũng may là nhà... Mà không, phải gọi là chòi mới đúng. Cũng may cái chòi cô đang ở không ai thêm vào vì sợ bị lây bệnh lao, một chứng bệnh mà ngoại Nhiên chết trong căn chòi này cách đây chưa lâu .

Vào chuồng của con Bớt Đen, cô đến bên vuốt ve đầu nó, cô đưa tay xoa dọc sống mũi con bò rồi rờ lên cổ, lên lưn một cách triu mến .

Giọng Út Nhiên mệt mỏi :

- Tao đúng là tào lao phải không Đen ? Ồi ! Nghe chửi hoài cũng quen, miễn sao làm phước cứu người ta là tốt rồi .

Trở ra hồ nước gần đó, Nhiên rửa tay thật sạch rồi dùng khăn ướt lau quanh bầu vú con bò .

Lấy cái xô sạch úp trên kệ, cô bắt đầu công việc vắt sữa. Nhiên xòe hai bàn tay xoa đều khắp bầu sữa đang căng. Cô vừa vuốt vừa bóp đều vùng quanh đầu vú cho tới khi những tia sữa trắng tinh đầu tiên vọt xuống xô tạo thành âm thanh xè xè vui tai. Cái xô đầy dần sữa. Nhiên xách ra ngoài đây cẩn thận rồi bước vào chuồng con Tai Xụ . Trại bò của Hai Giàu có hai mươi con bò sữa, chỉ ông Giàu và Nhiên chăm sóc, cho ăn, vắt sữa, đỡ đẻ, chăm sóc cho bê con. Cô làm việc quần quật suốt ngày mà lúc nào cũng bị mắng, bị coi là quân ăn bám

Sáng tinh sương, Út Nhiên đã dậy hai lần, xong phần việc thơm tho có vẻ nhẹ nhàng ấy, cô bắt đầu chúi mũi vào chuồng bò dọn phân, rửa chuồng, tắm bò, cho ăn, vắt sữa trong khi mợ Hai Xê chị phụ hộ ba chuyện lật vặt vì kém sức khỏe. Ở ngôi nhà có sáu người này, Út Nhiên bị coi như kẻ ăn người ở và năm người còn lại tha hồ vắt kiệt sức cô. Út Nhiên không dám than một tiếng vì gan1h nặng nợ nần ràng buộc cô với gia đình này .

Mặt trời đã lên cao. Một lát người của công tu sữa sẽ xuống thu mua số sữa vừa vắt. Nhiên sốt đầy hai chai nước suối sữa, giấu vào ụ rơm rồi lấy hèm bỏ vào máng cho bọn bò. Giống bò sữa cần ăn hèm, nhiều cám, có vật nổi con hàng ngày mới cho từ mười lăm đến mười bảy lít sữa. Nhờ tay Nhiên vắt mới được như vậy, chớ cỡ như Tư Quý lâu lâu vào vọc... vú bò, nó cho chừng năm sáu lít là hên rồi. Bởi vậy, dù thế nào, Út Nhiên cũng thuộc hàng "chuyên gia bò sữa" ở nhà này. Một cái máy hái ra tiền nhưng lúc nào Nhiên cũng xơ xác, vì bị bóc lột sức lao động tối đa .

Mang hai chia sữa vào nhà, Nhiên cẩn thận đóng cửa lại. Gã đàn ông gượng ngồi dậy với đôi mắt cảnh giác .

Nhiên đưa hẳn một chai :

- Ông uống đi. Còn nóng đó .

Rồi cô uống phần của mình một cách tự nhiên .

Gã đàn ông ngập ngừng :

- Lúc này có người vào đây hỏi thăm phải không ?

Nhiên liếm phần sữa còn vương trên môi mình :

- Ông cũng nghe thấy nữa à ?

- Nghe. Tôi nghe tất cả, luôn những câu mắng mỏ, hăm he. Thật cực

thân em quá .

Nhiên thản nhiên :

- Ôi dào ! Tôi quen rồi, chỉ tội nghiệp ông không ngủ được .

- Làm sao tôi có thể ngủ trong tình trạng này .

Út Nhiên đặt cái chai không xuống bàn :

- Tôi sẽ đi mua những thứ ông dặn. Cứ yên tâm, không ai dám vào đây đâu .

- Sao vậy ?

Nhiên nhìn người đàn ông :

- Vì từng có người chết trong chòi này, trên giường ông nằm. Ghê không ?

Giọng gã đàn ông đều đều :

- Vậy chắc linh hồn người đó đang phù hộ cho tôi qua vận hạn này .

Út Nhiên không nói gì, cô đội cái nón lá có quai là khăn che mặt lên đầu rồi bước ra dắt chiếc xe đạp cũ xì .

Vừa đạp tới cổng, Nhiên đã nghe giọng Tư Quý đánh đá :

- Đi đâu vậy con quỉ nhỏ ?

- Em ra chợ .

- Hừ ! Sấm sủa gì hả ?

Út Nhiên mím môi :

- Mua băng vệ sinh, chị cần không ? Em mua giùm cho vài bịch .

Quý ré lên :

- Đồ con gái vô duyên. Mà đi đâu cứ đi. Đúng là xui xẻo .

Nhiên cong lưng đạp xe. Chỉ có cách nói đó mới thoát khỏi bà chị họ đang hành lúc nào cũng muốn kiếm chuyện với cô. Quý luôn cho rằng cô ta sống cực như hiện giờ là tại mẹ Út Nhiên. Không có mẹ ở nơi đây, Nhiên phải lãnh hết hậu quả mẹ mình đã gây ra .

Chuyện bắt con trả nợ cho mẹ đúng là vô lý. Nhưng lại có lý khi người ta đưa ra giải pháp này là ông Hai Giàu, người đã từng một thời ngang dọc, quen được quyền ra lệnh với cả cha mẹ mình .

Út Nhiên nhếch môi. Nhưng cái thời làm mưa làm gió của cậu Hai qua rồi. Hai Giàu bây giờ an nhàn hưởng phước từ khi vườn lài rộng lớn và hai mươi mấy con bò sữa, tạo thành một trại bò cũng khá bề thế ở vùng này đúng như kiểu cậu Hai từng hỉ hả khoe với bạn bè mỗi khi " Tũn nhập ngôn xuất" .

Út Nhiên chợt nhớ tới bà ngoại những ngày trước khi chết. Bà không ngớt miệng tội nghiệp cậu Hai sau này ắt phải khổ vì con .

Điều lo của ngoại vậy mà đúng. Bởi thế, bà chết nhưng lòng chẳng yên. Một đời ngoại khổ vì con, đến lúc nhắm mắt vẫn còn nuôi vì không gặp đứa con gái duy nhất. Mẹ Nhiên cho tới giờ chắc vẫn chưa hay ngoại đã mất. Nghĩ tới mẹ, Út Nhiên càng nhức nhối đau vì những gì mà mình đang gánh chịu .

Vào tiệm thuốc tây ngay đầu chợ, Nhiên mua bông, băng, thuốc... theo đúng lời gã đàn ông dặn. Ghé ngang chợ cô mua mấy bịch băng vệ sinh, một hộp cơm tấm thịt nướng, một gói thuốc ba số là đủ phần tiền gã đưa cho Nhiên

Suốt trên đường về, cô cứ nghĩ tới việc mình đã làm. Đúng là tà trời. Nếu gã đàn ông đó là một tên tội phạm thì sao ? Chỉ biết linh tính báo với Nhiên không phải thế. Gã không thể là người xấu, khổ nỗi linh tính không cho cô biết vì sao hắn phải rơi vào cảnh ngộ này. Kiểu đánh nhau chỉ có ở bọn côn đồ và Nhiên chưa tìm được lý do nào để chứng minh gã là người tốt .

****

Dừng xe đạp dựa vào chuồng bò, Nhiên mau mắn đẩy cửa lách vô nhà. Gã đàn ông đang ngồi trên giường với vẻ ngóng chờ .

Gã thở nhẹ nhõm :

- Có em bên cạnh tôi thấy an toàn hơn .

Út Nhiên soạn các thứ ra bàn :

- Ông tưởng tượng vậy thôi .

Mắt gã ảm áp khiến Nhiên phải chớp mi .

- Thật đó. Em là thần hộ mạng, là cứu tinh của tôi .

Nhiên ngắt lời gã :

- Ăn đi rồi uống thuốc. Tôi phải làm việc ngay bây giờ chứ chả là thần của ai hết .

Dứt lời, Nhiên sửa lại cái nón cũ mềm trên đầu, hấp tấp ra khu nhà ươm lài. Đang ngồi cho tro trấu vào các túi nilông con, bà Xê ngược lên khi thấy dáng Nhiên bước vào .

Vừa khúc khắc ho, bà vừa nói :

- Thằng Sang mới hỏi mày xong .

Út Nhiên dè dặt :

- Ảnh hỏi con có chuyện gì không mợ ?

Bè Xê chép miệng :

- Nó dặn mào nuôi thúc mấy con bê, tuần sau nó bán đó .

Nhiên chắc lưỡi :

- Trời ơi ! Nó còn nhỏ xíu, bán uống chết. Với lại, chắc gì cậu Hai chịu bán .

- Ông chịu hay không nó cũng bán. Nợ lấp đầu, chúng chặt tay cho ấy chứ. Rồi cái cơ nghiệp này cũng tiêu tan bây giờ, nói chi mấy con bê đực .

Út Nhiên ái ngại nhìn bà Xê. Trông bà già xạm vì buồn, vì bệnh. Con trai con gái có đủ nhưng chẳng đứa nào ngó ngang chăm sóc mẹ. Hai Sang, Ba Phú chỉ giỏi đàn đúm ăn chơi. Người cờ bạc, kẻ rượu chè, cô gái rượu Tư Quý thì đua đòi, chưng diện. Ba đức con tiêu tiền ba cách, nhưng cách nào cũng khiến cha mẹ sớm tán gia bại sản. Trộn đất, tro, phân thật đều, Út Nhiên phụ bà Xê vô bịch để chuẩn bị ươm giống. Chuyện này trước đây Hai Sang phụ trách, nhưng từ khi mẹ Nhiên bỏ đi, anh ta đã phải tay giao lại cho Nhiên với nụ cười nửa miệng :

- Ráng mà làm trả nợ nhen con ranh .

Thế đấy, Út Nhiên không biết đến chừng nào mới trả nợ cho mẹ mình đã vay. Giá như cô đủ can đảm rời bỏ nơi đây nhỉ ? Nhưng rời đây, Nhiên sẽ ở đâu, làm gì sống khi cô chẳng biết nghề nào ngoài việc trồng lài, nuôi bò vắt sữa .

Cuộc đời cô từ bé chỉ quanh quẩn vùng đất Hóc Môn, Bà Điểm này. Dầu bây giờ đây đã là quận Mười Hai của thành phố, Út Nhiên vẫn mãi là gái quê, chưa biết chợ Sài Gòn ra sao. Nói ra thật khó tin, nhưng đúng là vậy. Không có việc gì, dịp nào, cơ hội đưa đẩy thì làm sao một con nhỏ đầu tắt mặt tối như cô được tới trung tâm Sài Gòn, nơi Tư Quý lên xuống như ăn cơm bữa .

Bà Xê húng hắng ho. Út Nhiên ngập ngừng :

- Mẹ nên đi khám bệnh để ho kéo dài không tốt đâu .

Bà Xê gạt ngang :

- Cảm lạnh thì vậy đó, chứ tao có bệnh gì mà đi khám cho tốn tiền .

Út Nhiên làm thinh. Hồi trước ngoại ho, cậu Hai cũng nói vậy, đến lúc bà khạc ra máu thì munn rồi. Tuổi già sức yếu chữa trị lại không tới nơi dù nhà thừa tiền. Cuối cùng chính sự độc ác, bất hiếu của bày

con cháu, ngoại đã không lành bệnh. Bây giờ mợ Xê đang lâm vào tình cảnh của ngoại trước kia. Út Nhiên không thể không nói được, chỉ khổ một điều chẳng ai chịu nghe đứa thấp cổ bé miệng như cô .

Tứ Quý đã khinh khỉnh mắng cô :

- Ho lao là bệnh của bọn nhà nghèo, làm nhiều ăn đói, ngủ ít nghĩ nhiều. Trừ bà ngoại già quá, nên sức đề kháng yếu phải vướng vào bệnh ấy mà thôi. Nhà này toàn của ăn của để hổng hết, mắc mớ gì tới ho lao. Mày đừng trù nhen con quý. Ở? trong chòi đó, mày hổng ho thì thôi, đừng lo cho ai khác .

Thế là Nhiên đành ngậm miệng, nhưng mỗi lần thấy bà Xê ôm ngực mệt nhọc, cô lại bồn hồn không yên .

Bà Xê chống gối đứng dậy :

- Nghỉ ăn cơm .

Út Nhiên thở phào, bà Xê nói tiếp :

- Bữa nay có đám bạn chị Quý tới chơi, mày mang cơm về chòi ăn.

Tao để phần sẵn rồi đó.

- Dạ được .

Vừa nói, Nhiên vừa tới lu mức nước rửa tay. Trong nhà này, thương quý cô nhất là cô Xê chứ không phải cậu Hai Giàu, người có cùng máu mủ ruột thịt với cô .

Về chòi, Út Nhiên thấy gã đàn ông ngồi trên giường với vẻ đăm chiêu lo nghĩ .

Cô mời :

- Ông ăn thêm cơm nhen .

- Không. Em ăn đi rồi giúp tôi việc này .

- Băng vết thương à ?

- Em không sợ máu chứ .

- Sỡ. Nếu máu ấy không lương thiện .

Mắt gã đàn ông bừng sáng lên :

- Em đối đáp khác lắm, không giống cách nói của người làm việc chân tay .

Út Nhiên hít một hơi khi mở nắp cà mèn :

- Cháo gà thơm quá. Ông nên ăn thêm mới được .

Rồi không cần biết gã bằng lòng không, Nhiên sốt ra bưng tới tận giường cho gã một chén .

Người đàn ông có vẻ xúc động :

- Đây là phần ăn trưa của em và tôi nghĩ không phải ngày nào cũng có món cháo gà .

Út Nhiên nhăn mặt :

- Ông phiền quá. Có ăn không thì bảo .

Gã đàn ông vội đưa chén cháo còn nóng lên miệng. Thái độ của gã khiến Nhiên tủm tủm cười .

Nụ cười của cô làm gã khó chịu :

- Sao lại cười ?

- Tôi không ghĩ mình ra lệnh và có người nghe theo .

Gã đàn ông tò mò :

- Em làm việc cho gia đình này à ?

Út Nhiên chớp mi :

- Ông nghĩ vậy cũng được .

Ăn vội ăn vàng phần cháo còn lại, Nhiên khoanh tay hỏi :

- Tôi sẽ phải làm gì ?

- Rủ vết thương, băng lại thật kỹ, tôi phải rời khỏi đây nếu khôngem sẽ gặp rắc rối .

- Còn chân ông thì sao ?

- Có lẽ nó bị trục trặc chứ không đến nỗi gãy như tôi tưởng .

Út Nhiên bấu môi :

- Ra là thế. Hồi khuya ông vờ rên rỉ, xỉu tới xỉu lui để tôi động lòng chứ gì ?

Gã đàn ông cố tình lặp lại lời Nhiên nói lúc nãy :

- Em nghĩ vậy cũng được .

Út Nhiên hất hàm :

- Tự cởi áo ra đi .

Gã đàn ông ngoan ngoãn vâng lời Nhiên. Cầm chai oxy già, cô bỗng lúng túng thấy rõ .

Nhiên bảo :

- Rát lắm đó .

- Tôi biết, nhưng không sao đâu .

Tay run run, Nhiên mím môi lấy miếng băng vệ sinh còn nằm trên ngực gã lên. Máu lại rỉ ra .

Út Nhiên chùn tay, cô thở hắt ra :

- Để tôi mở đài cho ông nghe .

Bước tới bàn, cô mở radio đài PM ngay chương trình nhạc. Phương Thanh đang gào "Giã từ dĩ vãng" nghe thật đã tai .

Nhiên mím môi, đổ oxy già vào vết thương. Nó đang sủi bọt trong khi gã đàn ông cắn răng, mặt nhăn nhúm vì đau đóm. Út Nhiên lấy bông gòn lau bớt máu .

Gã mím môi :

- Lần nữa đi .

- Nhưng mà...

- Tôi chịu được .

Út Nhiên rùng mình nhìn vết thương hở miệng khá dài nằm vắt vẻo

trên ngực trái gã. May mà không vào tim. Cô liếc vội gương mặt làm lì đã rịn mồ hôi vì đau của gã và thấy tội nghiệp. Nhưng lời nó của ông Giàu chột vang lên : "May phước cho mày. Nếu nhìn thấy ai đó, chắc nó giết mày rồi" làm cô rối. Biết đâu chừng cô đang tội nghiệp một tên cô đồ giết người không gớm tay ? Biết đâu chừng khi băng bó xong vết thương hăn sẽ cho cô một dao rồi biến mất .

Giật thót với điều vừa nghĩ, Nhiên làm rớt chai oxy già ngay vết thương của gã .

- A !

Gã kêu lên thảng thốt và siết chặt người Nhiên như vớ lấy một liều thuốc giảm đau. Hành động bất ngờ này của gã khiến cô ngồi chết trên giường, không biết phải làm sao .

Vết thương vừa sủi bọt vừa rỉ máu trông thật dễ sợ. Út Nhiên để mặc người đàn ông gục đầu vào vai mình và tim đập như muốn rơi khỏi ngực, người nóng bừng bừng, cô áp a áp úng :

- Xin lỗi. Tôi... tôi vụng về quá .

Gã đàn ông thở dốc từng hồi :

- Lỗi tại tôi đã bắt em làm một việc quá sức mình. Tôi phải xin lỗi em mới đúng .

Dựa lưng vào vách, mắt nhắm nghiền, gã hỏi :

- Tôi tệ quá phải không ?

Nhiên lắc đầu :

- Không đâu. Tôi từng thấy có người bị chảy máu cam thôi mà rống lên như bò .

Gã nhếch đôi môi khô nứt vì câu nói của Nhiên. Đợi cơn đau đi qua, gã bảo :

- Em băng lại được rồi. Cứ quấn vòng quanh ngực thật chặt, máu sẽ

không chảy nữa đâu .

- Vậy là phải cởi áo ra ?

Út Nhiên bối rối hỏi. Gã đàn ông gật đầu. Cô rụt rè giúp gã bỏ cái áo sơmi màu xanh biển ra khỏi mình. Út Nhiên thấy tức thở khi phải ngồi gần một người đàn ông lạ trong trạng thái thế này .

Cô luống cuống thấy rõ, có lẽ hiểu được tâm trạng của Nhiên, nên gã đàn ông ra vẻ bình thản .

Gã vờ hiểu sai sự xấu hổ của cô :

- Em đừng sợ. Cứ mạnh tay, tôi chịu đau được mà .

Nhiên rụt rè đặt miếng gạc lên vết thương, đợi hấn giữ lấy xong, cô nhẹ nhàng quấn băng. Mỗi lần vòng quanh lưng gã, Út Nhiên phải chồm về phía trước, mặt gần như chạm vào vai gã. Sự mạnh mẽ rất lạ lẫm, rất đàn ông từ gã toát gã khiến cô xôn xao lạ kỳ .

Út Nhiên liếc trộm và bàng hoàng nhận ra gã là một người đàn ông đẹp so với những người Nhiên từng quen biết .

Mà Nhiên quen biết được mấy người đàn ông kia chứ ? Quanh đi quẩn lại chỉ mấy gã chở cám bò, bỏ mối hèm, các mướn rơm, mua phân bò và thu mua sữa. Những người đàn ông có liên quan tới công việc của Nhiên. Cô quen họ quá, nên mọi cảm nhận về đẹp xấu dường như không rõ như cảm nhận của cô về gã đàn ông này .

Út Nhiên giật mình vì đột nhiên gã mở mắt. Cô đổ mắt nhìn xuống, tay siết mạnh khiến gã phải thẳng người lên .

Giọng gã trầm ấm :

- Em là Út Nhiên ?

- Vâng .

- Em không hỏi tôi tên gì sao ?

Nhiên lắc đầu :

- Biết tên ông dễ bị ác mộng lắm .

- Rồi tôi sẽ đi. Em đừng chua ngoa mà ân hận .

Út Nhiên bấu môi :

- Hồng dám là ân nhân của ông đâu .

Nhiên dán băng keo, cột băng cẩn thận và bảo :

- Xong rồi nhưng vẫn chưa thoát nợ .

Gã đàn ông ngập ngừng :

- Tôi cần một cái áo khoác .

Nhiên buột miệng :

- Chắc phải đi ăn trộm quá. Chớ ở đâu ra mà sẵn thế .

Gã đàn ông nói :

- Em có thể mua hộ...

Út Nhiên lắc đầu :

- Giờ mà tôi dắt xe ra là có chuyện đó.

Rồi Nhiên lại càu nhàu :

- Khu này thiếu gì vườn lài, cứ sao ông lại vào nhà tôi cho khổ thế.

Nếu khuya rồi tôi la lên chắc... chắc ông giết tôi chết rồi hả ?

Gã gượng gạo :

- Tôi không ăn cướp, cũng không phải sát nhân. Sao lại phải giết người ?

- Vậy ông là ai ?

- Tôi là người lương thiện .

Nhiên bấu môi :

- Lương thiện hay bất nhân máu cũng đỏ như nhau. Có trời mới biết đâu là thật .

- Vậy em cứ gọi người ta bắt tôi đi.

Út Nhiên gật gù :

- Ông bảo như vậy thì đừng có trách nha. Ngồi chờ đi rồi sẽ biết .

Dứt lời, Nhiên lách mình qua khe cửa đi thẳng một mạch. Ngang mấy luống lòi còn nụ cô buồn tay hái một nắm đầy .

Hừm ! Kiếm ở đâu ra cái áo bây giờ. Nhiên nhìn dây dây phơi gần hồ nước mưa cao quá đầu và thấy cái áo jean của Hai Sang .

Ngó quanh quất không có ai giữa trưa nắng chan chan, Út Nhiên nhón chân rút cái áo. Vo tròn nó với nắm nụ lòi vào trước ngực, cô hí hờn quay lưng .

Về chòi, thấy cái áo jean lên giường, Út Nhiên lí lắc :

- Ông đủ tiền mua áo không ? Tôi bán đây .

Mắt gã sáng lên :

- Chắc là không vì với tôi lúc này cái áo ấy vô giá. Mà... ở đâu ra vậy ?

Út Nhiên chống tay dưới cằm :

- Tôi ăn cắp thật đó. Rồi ông anh tôi sẽ lòng lòi lên vì mất của. Ngặt một điều ở đây chưa bao giờ có trộm .

Gã đàn ông lặng thinh. Lâu lắm gã mới khó khăn mở lời :

- Tôi sẽ đền bù .

Nhiên nhướn mày :

- Bằng cách nào ?

Lấy trong ví ra một cọc tiền mà Nhiên nghĩ chắc là nhiều lắm, gã hạ giọng :

- Em giữ lấy để...

Út Nhiên ngắt ngang lời gã :

- Ông vung tiền ra để thấy thanh thản khi nghĩ tới ân nhân, như kiểu ông gọi tôi chớ gì ? Tôi hồng thêm đâu .

Ấm ức, giận dữ một cách vô duyên vô cớ, Út Nhiên bỏ ra chuồng bò

Vừa gãi lưng cho con Tai Xụ, Nhiên vừa thở than :

- Tao đúng là ngốc phải không Xụ. "Cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân trả oán". Mà nghĩ sao câu này ? Phần tao rõ ràng là chẳng đáng dừng. Hai Sang mà biết tao ăn cắp áo chắc thằng chả đánh tao gãy tay. Chắc kiếp trước tao mắc nợ "ông kẹ" đó nên kiếp này dầu trốn trong nhà, ông cũng mò tới để tao phải trả nợ. Sao tao lo quá. Phải tao tài lanh không Tai Xụ ?

Út Nhiên bực bội vòng ra nhà ươm lài, cô ngãi lưng xuống cái ghế bố cũ ở góc nhà .

Văng vẳng trong phòng khách, tiếng chát chúa chói tai. Tội nghiệp ! Trưa nay chắc mợ Xê sẽ nhức đầu, mắt ngủ nhưng bà sẽ không dám phàn nàn cô con gái rượu đâu .

Út Nhiên nhìn nhưng đốm nắng từ mái lá rọi xuống nền nhà, lòng rờn trăn mồi .

Lúc nãy hần nói sẽ đi khỏi đây. Song đi bằng cách nào ? Lẽ ra phải hỏi cho rõ ràng, Út Nhiên lại giận dỗi bỏ ra ngoài rồi lo lắng, dằn vặt mình .

Chịu không nổi sự căng thẳng kéo dài từ khuya tới giờ, Út Nhiên đứng dậy. Cô đội cái nón lá toại tả xăm xăm ra mở nước. Các vòi nước tự động xoay vòng tung tóe rơi lộp lộp như mưa xuống đám lài xanh bóng. Những giọt nước lấp lánh như kim cương văng đầy giữa trưa nắng .

Biết rằng tưới nước vào giờ này lá lài dễ bị cháy, nhưng Út Nhiên đang muốn đốt cháy tất cả, kể cả nỗi sợ hãi đã kích động cô có hành động phá hoại này .

*

* *

Gã đàn ông nhìn đồng hồ rồi nhìn Nhiên. Gã biết cố rất mệt mỗi vì suốt ngày nay chưa hề được nghỉ ngơi, ấy vậy mà phần cơm chiều cô bé cũng chia cho gã hơn phân nửa. Gã dần dần hồi sức nhờ lòng tốt nhiệt thành và hồn nhiên của Út Nhiên, điều bất ngờ ngoài mong đợi của người đang gặp nạn như gã .

Một lát nữa, gã sẽ rời khỏi đây. Căn nhà chòi lụp xụp này bỗng làm gã quyến luyến. Nhưng đây không phải chỗ của gã. Muốn trở về nơi của mình, gã phải tập vận động trước đã .

Gã gượng bước xuống đất, khiến Út Nhiên ngạc nhiên .

Ông định làm gì ?

- Tôi tập đi bằng cái chân trặc để một lát rời khỏi đây dễ dàng hơn .

- Nhỡ động vết thương chảy máu nữa rồi sao ?

- Gã khen :

- Em băng khéo lắm, chắc không chảy máu nữa đâu .

Út Nhiên khoe :

- Nhờ hồi cấp hai tôi có tham gia học sơ cấp cứu nên biết băng bó chút đỉnh, giờ mới có dịp áp dụng .

Mắt gã dịu dàng :

- Đó là sự may mắn của tôi. Cám ơn em, cô thiên thần bé nhỏ .

Út Nhiên nóng mặt. Lần đầu tiên trong đời cô được nghe những lời ngọt ngào đến thế. Mặt ngọt chết rồi. Nhiên chưa biết gã là ai mà đã..

Giọng gã trầm ấm :

- Em nằm nghỉ một chút. Từ khuya đến giờ em vất vả quá rồi .

Út Nhiên chưa kịp nói gì, bên ngoài có tiếng Hai Sang gọi giật ngược

:

- Nhiên ! Mày ra tao hỏi tội coi .

Mặt tái xanh vì tưởng sang biết vô dấm chứa người lạ trong nhà,
Nhiên đứng chết trân, cô nhìn gã, rầu rĩ :

- Chết rồi ! Ông chuẩn vị tinh thần đi.

Gã trấn an Nhiên :

- Cứ bình tĩnh đã .

Hai Sang rống lên :

- Tao biết tại sao tao mất áo rồi. Mày ra đây, không tao đốt chòi đó .

Nhiên mở cửa, cô nhìn về phía nhà ươm lòi thấy đèn sáng trưng với đủ mặt mọi người trong nhà, cô huiii ngay chuyn xui rủi nhất sắp đến với mình .

Cô bước chậm lại và cũng không thấy sợ nữa. Bầy chó dữ trong nhà đang nằm xếp re dưới chân cậu Hai Giàu, kết bạn là Ba Phú đang sụt sùi như vừa nhậu xong .

Hai Sang văng tục :

- Mẹ kiếp ! Mày nhìn coi cái gì đây ?

Vừa nói, Sang vừa tung chân đá vật gì dưới đất về phía Nhiên. Cô choáng váng khi nhận ra cái áo của gã .

Dưới ánh đèn vàng cái áo sẫm màu hơn, nhưng chỗ lốm đốm máu ngã sang đen và rách toí tả. Lúc chiều Nhiên đã giấu nó dưới đụn rơm, sao bây giờ...

Hai tay chống nạnh, ông Giàu hất hàm :

- Hồi khuya khi chó sủa, mày có ra ngoài kiểm tra không ? Tao hỏi lần nữa .

Út Nhiên nuốt nước miếng :

- Dạ có... ó...

Ông Giàu nghiêng răng :

- Mẹ mày ! Đồ ăn hại. Ra làm chi mà không thấy gì. Tao dám chắc

trăm phần trăm hồi khuya có đưa vào nhà này, nó vứt cái áo dính máu lại và chôm cái áo của thằng Sang đi rồi .

Hai Sang lên gân :

- Cái áo hàng hiệu, tao mới mặc ba lần đó. Mà tính sao đây con kia ?

Giọng Ba Phú nhừa nhựa :

- Con Út có làm mất áo của anh đâu mà bắt nó tính với toán. Cả bấy chớ còn hồng phát hiện ra ăn trộm nữa kìa .

Sang cau có :

- Nhưng con Tin Tin phát hiện ra cái áo đầy máu này, trong khi con Nhiên thì không . Nó coi chừng nhà như vậy đó hả ?

Tư Quý cười hi hi :

- Con Nhiên đâu phải chớ. Anh so sánh thiệt kỳ .

Sang quát :

- Tụi bây câm đi. Mất áo là chuyện nhỏ, mất bò cũng chưa gì nghiêm trọng, nhưng mất mạng thì tính sao ?

Ông Hai Giàu vỗ ngực :

- Thằng nào dám đụng tới mạng tao chớ. Mà khéo thổi phồng vấn đề .

Sang cười nhạt :

- Ba đừng chủ quan. Thời của ba qua rồi. Tụi trẻ đếch biết Hai Giàu là ai .

Hai Giàu nóng mặt :

- Mà dám nói về tao như vậy à ? Mẹ kiếp ! Hồi sáng mà không có tao ở nhà, hai thằng rác rưởi kia làm giặc trong đây rồi .

Hai Sang khinh khỉnh :

- Chúng bỏ đi vì không muốn động chạm tới tôi và thằng Phú chớ sợ

gì ba .

Quay sang Nhiên, Sang lớn lối :

- Mà này nghĩ sao về câu tao hỏi . Từ sáng giờ ra rồi vô mấy chục lần, tại sao mà này không thấy cái áo ?

Biết chưa ai phát hiện gã đàn ông, Út Nhiên liếm môi :

- Em nghĩ con Tin Tin mới tha ở đâu về, chứ cái áo ấy không có trong nhà mình .

Ba Phú ré lên cười :

- Câu chạy tội thông minh. Hà hà .

Bực mình vì giọng cười có vẻ chế giễu của Phú, Hai Sang làm lì bước tới :

- Chạy tội hả? Mà này giỏi lắm .

Giơ cánh tay dài như tay vượn ra, Sang giáng vào mặt Nhiên hai cái tát nổ đom đóm. Vì bất ngờ, cô không tránh kịp nên lãnh trọn cú ra đòn của Sang. Út Nhiên siết niềng té vào vách nhà ươm .

Hai Sang lừ mắt :

- Nếu con Tin tha từ ngoài đường về sao cái áo của tao lại biến mất ? Hay mà này lấy nó đem bán rồi ?

Nhiệm ôm mặt rát bỏng :

- Em không có .

Sang ngạo nghễ :

- Vậy là có người vào đây lấy nó đúng không ? Hừ ! Từ giờ mà này về sau nhà này mất món gì là mà này đền. Nhớ chưa hả ?

Mắt Nhiên quắc lên âm ức :

- Em không phải cái máy để làm việc cả ngày lẫn đêm .

Sang phanh áo vì nóng :

- Con này giỏi, bữa nay dám trả treo. O? nhà này mà này làm việc giỏi

nhất, nhiều nhất đúng không ? Cha mẹ, anh em tao ở không nhất đúng không ?

Nhiên chưa trả lời đã bị Sang vung tay đánh túi bụi vào mặt .

Ông Giàu thét lên :

- Đủ rồi thằng kia. Ngày mai nó phải làm việc đó. Dù gì nó cũng cựa hơn bây .

Ngừng tay lại thở hào hển, Sang nói :

- Phải đánh cho nó nhớ chớ .

Út Nhiên nhìn Sang uất hận. Từ mũi cô rỉ ra dòng máu đỏ .

Hai Sang nhếch mép :

- Mày phải làm việc cả ngày lẫn đêm để trả nợ cho bà già mày. Điều đó chẳng gì quá đáng cả. Giờ thì xép cho khuất mắt tao. Đàng hoàng con được ở trong chòi, bằng không ra ở chuồng bò .

Tư Quý chì chiết :

- Nó ở chuồng bò là đúng rồi. Tui đề nghị giở cái chòi đầy vì trùng lao ấy đi .

Ông Hai Giàu quát :

- Câm hết ! Giải tán hết đi. Lũ chó !

Ba Phú lè nhè :

- Giăng tuồng rồi, ai đúng đây làm gì nữa. Tui đi nhậu tiếp đây .

Út Nhiên dựa vào vách nhà ươm một hồi mới lần về. Gã đàn ông như chờ sẵn cô ở phía sau cửa .

Giọng gã thẳng thốt :

- Em bị chảy máu mũi. Mau nằm xuống .

Người rã rời vì đau vì hận, Út Nhiên nằm lăn ra giường quên cả ý tứ.

Gã đàn ông mang tới bông gòn lau máu cho cô :

- Họ là anh em à ?

- Vâng .

- Họ vẫn thường đánh em sao ?

Nhiên nghe cổ họng khô rát :

- Không .

Gã ray rút :

- Nhìn họ đánh em mà không làm gì được, tôi thấy khó chịu và mình hèn quá. Tất cả cũng tại tôi .

- Không liên quan tới ông đâu .

- Sao lại không. Tôi nghe tất cả những gì họ nói. Có điều tôi không hiểu lý do khiến em phải làm việc cả ngày lẫn đêm cho chính những người thân của mình .

Mắt Nhiên chợt cay xè. Gã đã chạm vào vết thương của cô rồi và cô sẽ không nói đâu .

Gã Lại tò mò :

- Mẹ em đã thiếu họ bao nhiêu tiền mà từ sáng tới giờ tôi vẫn nghe họ chì chiết em mãi thế ?

Út Nhiên bưng lên cơn nức nở. Cô sụt sùi :

- Ông đừng hỏi nữa .

Gã đàn ông xuôi tay nhìn cô gái nhạt nhòa nước mắt. Nhiên là một cô gái đẹp, cái đẹp ấy bị che khuất bởi ve lược thướt của người không có điều kiện lẫn thời gian tự chăm sóc mình, nó còn bị che khuất bởi bộ quần áo công nhân cứng nhắc cô bé phải mặc suốt ngày khi chăm sóc bò hay ở vườn lài nắng rát da .

Tiếng lòng ngân vang

Chương 2

Ngần ngừ một chút, gã đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt tủi thân trà ra trên gương mặt của Nhiên, giọng thật ấm :

- Nín đi thiên thần bé bỏng của tôi .

Út Nhiên gượng gạo ngồi dậy :

- Ông khéo nói quá. Từ nhỏ đến giờ, tôi chưa từng nghe những lời như vậy .

- Ba mẹ em đâu ?

- Họ không có ở đây và tôi cũng không biết hiện giờ hai người đang ở đâu nữa .

Gã xót xa :

- Họ có biết em sống khổ thế nào không ?

Nhiên im lặng, giọng cô đều đều cam chịu :

- Có đứa con nào sống xa cha mẹ mà sung sướng đâu. Nhưng ba mẹ tôi hình như đã quên điều này .

Nói tới đó nước mắt Nhiên lại lặng lẽ rơi. Gã đàn ông nhăn mặt khiến cô lo lắng .

- Ông... ông bị đau à ?

Gã chớp mắt xúc động :

- Tôi đau ở tim. Trái tim tôi chai từ lâu hôm nay lại đau vì những giọt nước mắt của em .

Gã chột nếm tay Nhiên bóp nhẹ và nhận ra bàn tay cô trơn dài, song lại có nhiều vết chai .

Gã thì thầm :

- Định mệnh đã đưa đây để tôi gặp em. Tôi sẽ không quên, không quên Nhiên .

Út Nhiên hốt hoảng rút tay lại, cô không quen được nghe những lời như thế cũng chưa lần nào để tay mình vào tay ai. Hành động bất ngờ của gã khiến Nhiên rưng rưng xúc động và bị mất bình tĩnh, nhưng ngay tức khắc cô đứng phắt dậy, giọng khô khan :

- Khoảng mười giờ, tôi sẽ đưa ông ra ngoài bằng con đường sau chuồng bò. Giờ đó nhà cậu tôi đã ngủ rồi, không ai thấy ông đâu .

Gã đàn ông trầm tĩnh :

- Tôi đã chuẩn bị cả rồi .

- Tốt nhất, ông nên nằm nghỉ một chút .

- Em thì sao ?

- Tôi ra chuồng bò kiểm tra lại trước khi ngủ. Đó là công việc thường ngày. Tối nay tôi cũng làm đúng thế .

Út Nhiên bước ra ngoài, khoảng sân thơm nức mùi hoa lài, hương thơm của loài hoa nở về đêm lan tận tới chuồng bò át cả mùi khai, mùi nồng của chúng .

Nhiên giật mình khi thấy Hai Sang đứng ở chuồng bê .

Hắn nhếch mép :

- Tao chớ không phải trộm đâu mà nhìn .

Mặt Út Nhiên lăm lì, không một lần chớp mắt, những cái tát độc ác của Hai Sang vẫn còn rất bỏng trên mặt Nhiên, mũi cô vẫn chưa khô máu, cô không thể không hận hắn .

Dường như đọc được ý nghĩ trong đầu của Nhiên, Hai Sang hát hàm :

- Ghét tao lắm phải không ? Nhưng nhắm làm gì được tao. Nghe cho rõ đây. Tao sẽ bán mấy con bê đực vô tích sự kia, cấm mày nói với ông .

- Cậu Hai hỏi em phải trả lời sao đây ?

- Mày cứ nói không biết. Hà ! Mày biết cách chạy tội hay lắm kia mà .

Út Nhiên lắc đầu :

- Em không thể nói như vậy .

Hai Sang nheo mắt cười giễu :

- Mày thử nói khác rồi sẽ biết .

Sang nghiêng răng, túm tóc Nhiên giật ngược :

- Lẽ ra lúc nãy tao đập mày như xương rồi con quỷ .

Nhiên đứng bất động trong căm hận. Nghe tiếng chân Hai Sang đi xa cô mới trở về chòi .

Nhiên đưa cho gã một chai sữa tươi :

- Ông uống đi rồi tôi đưa ông rời khỏi đây .

Gã đàn ông cầm lấy chai, lặng lẽ uống sữa trong khi Nhiên ngồi một góc giường nhìn gã. Từ sáng đến giờ, cô mong tổng khứ gã mau chừng nào đỡ chừng nấy. Sao lúc này Nhiên lại muốn gã đừng đi.

Có phải tại Nhiên quá đơn độc không .

Út Nhiên linh cảm rất rõ từ giờ trở đi những hình ảnh về gã sẽ cứ như ma thuật làm mọi sự bình yên trong cô bị rạn nứt, xáo trộn và cô sẽ không còn là mình trước định mạng đã an bài .

Kẹp cao mái tóc dài đen óng, Nhiên chụp lên đầu cái nón kết đen xì, thứ Ba Phú chê xấu vứt đi, cô tiếc của nhặt về đội mỗi khi vào chuồng bò cho chúng ăn cỏ, ăn cơm. Nhiên lấy đèn pin cầm trong tay nhưng vẫn lưỡng lự chưa bảo gã đi theo mình. Cô chột sợ khi quay về với căn chòi, cô sẽ khóc vì sự lẻ loi đến dư thừa của mình .

Giọng gã ngập ngừng :

- Vẫn chưa đến mười giờ mà .

Nhiên lắc đầu :

- Ông rời khỏi đây nhanh chừng nào, tốt cho tôi chừng ấy. Sau những gì vừa xảy ra, thế nào khuya cậu Hai cũng đi vòng qua nhà để

kiểm tra. Nhỡ gọi mà không có tôi thì phiền lắm .

Gã bỗng hỏi :

- Em có nghĩ ngày nào đó sẽ đi khỏi đây không ?

Út Nhiên tròn xoe mắt nhìn gã :

- Đi đâu mới được khi đây là nhà của tôi.

Gã nhỏ nhẹ :

- Nhưng họ đối xử với em có như người một nhà đâu .

Út Nhiên xụ mắt :

- Ông không hiểu gì đâu và ông cũng chẳng còn thời gian tìm hiểu.

Ta đi thôi .

Mở cửa đi trước, Nhiên chờ gã đàn ông bước theo. Con Tin Tin xỏ tới nhưng nguẩy đuôi mừng chó không sủa như mọi khi nó gặp người lạ khiến cô ngạc nhiên. Có lẽ nhờ thế nên khuya hôm qua nó đã không cắn gã, trái lại Tin Tin còn kéo chân cô tới chỗ gã nằm .

Nhiên quay lại nhìn :

- Ông làm sao khiến được bày chó nhà này tài vậy ?

Gã cười, nụ cười hiếm hoi này khiến Nhiên phải chớp mi .

- Tôi có tài chi đâu, tại bọn chó muốn cứu người bị nạn .

Út Nhiên chì chiết :

- Tôi và ông, chẳng biết ai đúng là người bị nạn đây .

Gã lom khom chui qua chuồng bò, vết thương bị động đau xé thịt, nhưng gã cắn răng chịu chó không dám rên .

Út Nhiên dẫn xe đạp ra :

- Tôi sẽ chở ông .

Gã lưỡng lự :

- Được không. Tôi nặng lắm đó .

Út Nhiên càu nhàu :

- Không được cũng phải được. Nào, lên đi .

Chiếc xe chao đi dưới sức nặng của hai người. Ánh sáng từ cái đèn pin Nhiên treo ở tay cầm nhảy nhót phía trước cho gã thấy con đường hẹp gồ ghề lồi lõm rất khó chạy xe. Mỗi lần dấn xóc, gã toát mồ hôi vì vết thương đau nhói lên .

Cô bám vào yên xe, gã bắt đầu choáng váng đầu gục hẳn vào lưng Nhiên, miệng buột lên tiếng rên, đầu gã đã cắn chặt răng .

Nhiên nóng người vì vòng tay gã ôm siết ngang eo cô, rồi cả thân thì gã như gục đổ vào mình .

Cô vừa thở vừa nói :

- Ráng một chút. Gần ra tới đường lớn rồi .

Nói thế, nhưng Nhiên biết vẫn còn xa mới ra tới đường. Con hẻm này tối thui bởi những rặng tre um tùm hai bên đường mọc cao khiến

nó thăm thẳm, tách biệt với những nhà hai bên, ngày cũng như đêm ít ai sử dụng nó chỉ vì nó dơ và dẫn tới nhà Hai Giàu. Khu này ai cũng muốn tránh né ông cậu của Nhiên nên dần dà con hẻm gần như độc quyền của gia đình Hai Giàu. Nhiên chọn con đường này để đi vì không muốn bị ai nhìn thấy gã .

Banh xe cán lên một khúc tre ngang đường, Út Nhiên không vững tay, nên cả hai ngã nhào, xe một bên, Nhiên và gã một bên .

Cô lật đật hỏi :

- Ông không sao chứ ?

Gã tỉnh táo nhưng giọng đứt quãng :

- Không .

Nhiên ái ngại :

- Ngồi nghỉ một chút vậy .

Gã nhìn cô, giọng lạc đi :

- Sao em lại cực vì tôi thế này ?

Nhiên bối rối :

- Tại... tại... số tôi cực quen rồi. Nào, đứng lên .

- Tôi muốn ngồi với em một chút nữa .

Út Nhiên nghe mũi cay xè. Ngồi lại một chút cũng chẳng níu kéo được gì, khổ sao lòng cô cũng muốn thế .

Thế nhưng Nhiên nói sai đi điều mình nghĩ :

- Ông... ông mệt à ?

Gã cởi cái lắc bạc đeo ở tay ra đưa cho Nhiên :

- Tôi muốn em giữ nó như một kỷ niệm về tôi .

Nhiên gạt ngang :

- Không. Tôi không muốn có chút liên quan gì tới ông hết .

Gã vẫn kiên trì :

- Đây là tâm lòng của tôi, chứ hoàn toàn không phải sự đền đáp nào cả. Đổi lại tôi xin em cái kẹp tóc em đang kẹp .

Nhiên nuốt sự ngạc nhiên vào trong :

- Đổi... đổi như vậy để làm gì ?

- Tôi muốn có một vật gì đó của em để vừa kỷ niệm vừa là bùa hộ mạng .

Út Nhiên nhìn gã trân trối :

- Cái kẹp làm sao là bùa hộ mạng được. Ông khéo nói đùa .

Mắt gã nghiêm nghị :

- Tôi nói thật .

Nhiên thắc mắc :

- Bùa hộ mạng là vật phải mang theo bên người .

- Đúng vậy .

- Là đàn ông, mang kè kè cây kẹp đầu có tiện .
 - Chuyện đó không quan trọng. Hy vọng em không tiếc với tôi .
 Xổ tung mái tóc xuống, Nhiên mân mê cái kẹp nhôm, loại rẻ tiền trong tay :
 - Nó đáng giá có vài ngàn hà. Hay tôi sẽ đưa ông vật khác .
 - Bất cứ vật gì của em, với tôi đều vô giá .
 Nhiên háo vội chiếc nhẫn đeo ở tay giữa ra ấn vào bàn tay gã :
 - Mong rằng ông luôn gặp may .
 Gã nhú mày :
 - Đây là vật giá trị nhất em có, đúng không ?
 - Rồi tôi sẽ dành dụm tiền mua cái khác. Nếu ông không nhận thì thôi, chẳng có cây kẹp nào dành cho ông đâu .
 Gã thốt lên :
 - Em đúng là cô gái đặc biệt .
 Út Nhiên gượng gạo cười, cô dựng chiếc xe lên :
 - Chúng ta đi thôi .
 Gã giữ cô lại, đưa cái lắc ra, gã năn nỉ :
 - Giữ lấy cho tôi vui .
 Út Nhiên thấy tay mình run lên khi gã lồng chiếc lắc bạc vào cho cô .
 - Chúc em sẽ gặp hạnh phúc ở khoảng đời trước mắt .
 Nhiên nhớ tới dây chuông bò, những khóm lài trắng bông rồi nói :
 - Chưa có người nào chúc tôi như thế. Hạnh phúc. Ừ, hạnh phúc. Tôi cầu mong được như lời ông chúc .
 Hai người chẳng nói với nhau thêm lời nào, cho tới khi ra tới đường .
 Khác hẳn với vẻ yên tĩnh của con hẻm nhỏ, ngoài này không khí nhộn nhịp khác thường .
 Nhiên thắc mắc :
 - Rồi đây làm sao ông về nhà ?
 Gã điềm tĩnh :
 - Tôi có cách của mình. Cám ơn em .
 Nhiên chợt khóc. Cô vội vã quay đầu xe .
 - Tôi về đây .
 Vừa đạp xe được hai vòng, cô nghe gạ gọi mình :
 - Út Nhiên ! Nhất định sẽ gặp lại em... Nhất định...
 Không quay đầu lại, Nhiên mím môi đạp xe vào hẻm. Con hẻm chật hẹp, tối tăm nuốt lấy dáng vội vàng, đơn côi của cô bé . ..... (híc híc híc ..... Tội nghiệp quá tui cảm lòng không được nữa rồi, có ai rãnh lấy cho tôi cái khăn lau nước mắt)

*

* *

Nhiên mân mê chiếc lắc, chùi nó vào áo mỗi ngày không nhớ bao nhiêu lần. Cô chỉ biết dường như cầm nó trong tay, áp nó vào mặt mỗi khi ngồi một mình trong nhà đã thành thói quen của cô .

Chiếc lắc khá đơn giản với những vòng xích nối tiếp nhau, nó là của đàn ông, nên trong thô kệch khi đeo vào tay Nhiên. Ấy vậy nhưng cô vẫn thích đeo nó. Từ khi có chiếc lắc bạc, Nhiên thấy mình không còn cô đơn nữa. Nhưng gã chưa gặp lại cô như đã nói hôm đó .

Tim Nhiên nhức nhối nổi đau. Cô vẫn tự nhủ : "Đấy chỉ là những lời đầu môi chót lưỡi của một gã qua đường". Nhưng buồn cô vẫn buồn, trông cô vẫn trông .

Dạo này cô cứ thần thờ như mất hồn mất vía, khiến ông Hai Giàu còn phải để ý. Ông đã gào lên mắng khi cô để cám bò ra cả ngoài máng .

- Màý thất tình thằng nào hả con kia ? Màý đang đổ tiền đổ bạc của tao xuống đất kia. Mẹ kiếp ! Làm chơi ăn thiệt là chết cha với tao đó đồ lười biếng .

Út Nhiên đã tái mặt vì bị cậu Hai hiểu được thấu tim đen. Cái từ "thất tình" dường như đúng như tâm trạng của Nhiên. Cô đang "nhớ ai ra ngẩn vào ngơ", khác nào thất tình. Nhiên thất tình một người mới chỉ gặp một lần trong đời mà cô không biết cả họ tên sao ?

Đôi lúc nghĩ lại, Nhiên cứ tưởng mình đã trải qua một giấc mơ dài và đẹp. Chỉ khi chạm phải chiếc lắc bạc, cô mới tin mọi chuyện là có thật, và sự thật ấy cứ dày vò, giằng xé tâm hồn cô vì lời hứa "Anh sẽ gặp lại em" của gã .

Sẽ gặp lại Nhiên bằng cách nào ? Cô không thể tưởng tượng nổi, bởi vậy thà cô cứ mong gã trong vô vọng còn hơn phải sợ khi nghĩ tới những người thân trong ngôi nhà này. Chắc chắn họ không buông tha Nhiên, nếu bỗng dưng gã xuất hiện và tìm mỗi mình cô .

Các đây mấy hôm, bà Xê hỏi cô :

- Cái nhẫn đâu ?

- Nhiên ậm ừ trả lời :

- Nó mỏng quá, nên bị gãy và rơi đâu mất rồi .

Mà cái nhẫn ấy mỏng thật. Nó y như cọng kẽm nhỏ người ta quán lại và khía lên những khía trong cho đẹp. Cái nhẫn của Kim Mỹ nhỏ bạn thân duy nhất của Nhiên tặng khi cô nghỉ ngang không học tiếp cho đến khi thi tú tài. Nhiên đã đeo nó bốn năm và rất quý. Thế mà đêm đó cô đã cho không chút tiếc nuối. Nhỏ Mỹ chắc giận cô mất .

Nhớ tới Kim Mỹ, Nhiên chột nao nao. Bữa nay chủ nhật, nó không đi học, sao cô không tới thăm con bé chứ .

Nói là làm. Nhiên hăm hở thay bộ quần áo cũ, Tứ Quý chệch tay ra

cho cô rồi dắt xe đạp đi .

Mỗi tuần cậu Hai cho Nhiên được nghỉ chiều chủ nhật, nhưng ít khi nào cô sử dụng ngày nghỉ của mình. Ra vào quanh quẩn cũng hết buổi chiều rồi còn đâu .

Nhà Kim Mỹ cách nhà Nhiên không xa, có thể nói hai đứa chung xóm, nhưng nếu cô không tới nhà Mỹ thì thôi, nó chả đời nào ghé nhà cô .

Nhiên nhếch mép, cũng đâu thể trách Mỹ khi cả xóm này ít ai muốn giao tiếp với cậu Hai Giàu. Kim Mỹ dị ứng nhất với hai ông anh cô cậu của Nhiên, nó vẫn là bạn tốt với cô là quý hóa lắm rồi .

Đứng ngoài cổng nhà Mỹ, cô bấm chuông. Mấy phút sau Mỹ chạy ra. Giọng ríu rít :

- Vừa nhắc Tào Tháo đã thấy Tào Tháo. Linh thiêng .

Nhiên trở mắt :

- Ủa ! Mày nhắc tao chi vậy ?

Kim Mỹ đóng cổng lại :

- Cũng chẳng có gì hay ho .

- Nghĩa là sao chứ ?

Ấn Út Nhiên xuống cái võng mắc dưới gốc mít, còn mình nằm xuống cái ghế bồng gần đó, Mỹ Nói :

- Nghe mợ Xê nói mày vừa bị Hai Sang dân một trận, má tao bả chắc lưỡi hít hà suốt bữa cơm làm tao ăn hết ngon .

- Trời ơi ! Mợ Xê kể chuyện đó làm gì hồng biết .

- Mợ ấy cũng thương mày, nhưng gặp ông chồng rồi lũ con dữ quá, nên thương cũng bằng không .

Nhiên thở dài :

- Sô tao hẩm hiu khổ là phải rồi. Số mợ Xê nhà cửa thanh thang, nhưng tối nằm khóc thầm mới thấm .

Kim Mỹ thắc mắc :

- Nhưng tại sao Hai Sang lại dựng chuyện mất áo để đánh mày chứ ?

Út Nhiên ậm ự :

- Ảnh không có dựng chuyện đâu .

Mỹ trợn mắt :

- Chẳng lẽ ăn trộm dám vào nhà mày ?

Út Nhiên thú nhận :

- Áo đó do tao lấy .

- Để làm quái gì ?

- Thì cũng phải có chuyện xài. Vì chuyện đó mà tao mới tới thăm mày đây .

Mỹ kêu lên :

- Ế ! Đừng nói là nhớ tao bán giùm đồ mày chôm chia ghen .

Út Nhiên nhăn mặt :

- Làm gì mày nói tao tệ dữ vậy .

Xóe hai bàn tai ra, Nhiên bảo :

- Mày nhìn xem .

Kim Mỹ nhú mày :

- Có gì đâu .

Rồi con nhỏ ré lên :

- Cái nhẩn bốc hơi hồi nào vậy ?

Út Nhiên cắn môi :

- Tao cho người ta rồi .

- Người nào ? Tại sao mày cho ?

Mặc kệ Kim Mỹ hỏi dồn hỏi dập, Út Nhiên nằm yên trên vòng. Mãi đến khi con nhỏ không chịu nổi tạt tò mò hành hạ, bước tới đẩy mạnh vồng, Út Nhiên mới ngồi dậy kể một mạch .

Út Nhiên liếm môi :

- Tao đã cho cái nhẩn kỷ niệm của tụi mình, mày đừng giận tao ghen .

Kim Mỹ liếc Nhiên một cái dài sọc :

- Giận chứ sao không đồ... Bờm. Tao hông ngờ mày vừa lớn gan vừa ngốc đến thế .

Nhiên rầu rĩ :

- Tới bây giờ tao cũng chưa hiểu ma nào, quỷ nào nhập mà tao lại dám liều lĩnh thế để bây giờ buồn .

Kim Mỹ ngạc nhiên :

- Buồn, chứ không sợ à ?

Nhiên so vai :

- Có ai biết đâu mà sợ. Nếu có sợ là sợ lỡ như hấn trở lại tìm tao, tao không biết giải thích thế nào ấy .

- Mày tin thằng cha đó trở lại sao ?

- Ánh mắt hấn nói lên điều đó .

- Trời ơi ! Lãng mạn còn hơn tiểu thuyết nữa. Nhưng cuộc đời này không phải tiểu thuyết mà là những trang báo Côn an thành phố dày đặc các chuyện cảnh giác, những vụ án hình sự. Nếu nghĩ mình đã che giấu, giúp đỡ một tên cướp của, giết người đang trên đường tẩu thoát, mày sẽ bị đổi buồn thành sợ ngay Bờm ạ .

Mặt Út Nhiên tối sầm xuống, cô choáng váng như vừa bị tạt gáo nước lạnh vào lúc hưng phấn nhất. Đoán được tâm trạng của cô, Kim Mỹ vội nói tiếp :

- Tao biết mày còn sốc vì gã đàn ông đến từ hành tinh khác đó. Nhưng nếu cần một lời khuyên, tao sẽ khuyên mày " Quên đi . Hắn không phải là người tốt đâu" .

Út Nhiên gục đầu vào hai tay khiến Mỹ xót xa. Cô biết Nhiên thiếu thốn tình cảm, nên khi gã đàn ông mà con bé tả có đôi mắt làm tim nó loạn nhịp ấy xuất hiện bất ngờ như trong mơ, Út Nhiên đã bị mê hoặc .

Giấc mơ rồi sẽ tàn, cơn mê rồi sẽ phai pha nhưng bây giờ nhìn Nhiên hệt hăng, ngơ ngác vì những lời sắc lạnh của mình, Kim Mỹ vẫn không đành lòng. Cô biết Nhiên không chờ nghe điều cô vừa nói, con nhỏ muốn Mỹ tán vào کیا. Khổ nỗi cô không thể tán vào được .

*****

Kim Mỹ nuốt tiếng thở dài, cô tin gã đàn ông ấy sẽ không quay lại, cô tin dần dà Út Nhiên sẽ nguôi ngoay. Muôn thế bây giờ Mỹ phải làm sao cho Nhiên trút cạn hết nỗi lòng mới được .

Đợi Nhiên qua cơn xúc động, Mỹ nhỏ nhẹ hỏi :

- Hắn trông thế nào ? Rất là đẹp trai ?

- Tao không biết. Mặt hắn máu me, sưng tím, băng bó tùm lum, có gặp lại chưa chắc tao nhận ra. Duy có đôi mắt, tao không bao giờ quên .

- Mắt hắn như thế nào ? Hiện như mắt mấy con bò nhà mày, hay độc như mắt Hai Sang ?

Không quan tâm đến câu pha trò hơi lạc điệu của Mỹ, Nhiên nói :

- Mắt hắn dịu dàng, dù nhiều lúc lại sắc lạnh trông rất dữ .

Mỹ gật gù :

- Một đôi mắt đầy mâu thuẫn. Rồi sao nữa ?

- Tao tin đôi mắt ấy của người tốt .

- Và mày đã cảm hắn ta vì lẽ đó ? Hà ! Chuyện khó tin, nhưng có thật. Tao hiểu những gì đang diễn ra trong đầu mày. Thôi thì cứ mơ mộng đi cho thấy đời đáng sống... Thị Bờm ạ .

Út Nhiên thản nhiên :

- Mày nói đúng. Tao cần biết mơ mộng một chút, nếu không tao sẽ chết cháy trong sự ghẻ lạnh, nhẫn tâm của gia đình cậu Hai. Mày sẽ nói tao điên, nhưng tao tin hắn trở lại tìm tao .

Kim Mỹ tò mò :

- Vì sao mày tin như vậy ?

Út Nhiên có vẻ tự hào :

- Hắn bảo tao là thiên thần hộ mệnh, là cứu tinh của hắn. Rồi hắn sẽ

quay lại thôi. Hơn nữa, hắn đã hứa mà .

Kim Mỹ làm thính, nhưng trong lòng không tin lời Nhiên nói .

Để Nhiên khỏi sa đà, Mỹ lái câu chuyện sang hướng khác .

- Đạo này Hai Sang kết với anh em Tám Vạn lắm. Mà biết chuyện gì chưa ?

Đang chìm đắm vào cỏi riêng, nghe Mỹ hỏi Nhiên ngơ ngác :

- Chuyện gì ?

- Chuyện Hai Sang thua cá ngựa, nhiều lắm đó .

- Nhiều là bao nhiêu ?

- Tao không biết chính xác, nhưng phải bạc triệu trở lên, mà lời thì tính theo ngày .

- Trời ơi ! Đúng là khổ. Nhưng tiền đâu mà Tám Vạn có để cho ông Sang vay cơ chứ .

Kim Mỹ hạ giọng :

- Tao nghe đồng nhà Tám Vạn đạo này làm trung gian cho một tay anh chị bụi nào đó trong thành phố. Tám Vạn tìm những kẻ cần tiền như Hai Sang để gã trùm kia cho mượn với tiền lời cắt cổ. Nhiều người bị siết nhà, xe vì hồng tiền trả nổi nợ .

Liếc vội Út Nhiên, Kim Mỹ nói tiếp :

- Coi chừng chuồng bò nhà mày không còn con nào đó .

- Càng khỏe. Tao đỡ phải cực .

Nói cho hả thế nhưng lòng Nhiên chợt lo lắng khi nhớ tới mấy con bê được Hai Sang bắt cô cho ăn thức để hắn đem bán. Hừ ! Hết bán bê con tới bán bò mẹ mấy hồi .

Tội nghiệp cậu Hai cực khổ với vườn lải, đàn bò để con cái có của mà phá .

Nếu lần này Hai Sang không đòi tiền mà định bán bầy bê con, chắc hắn món tiền ổng thiếu phải lớn .

Út Nhiên chợt nóng ruột, cô đứng dậy :

- Thôi, tao về .

- Còn sớm mà. Mà đã nói hết những gì trong lòng đâu ?

- Có nói mà cũng không hiểu .

Kim Mỹ lắc đầu :

- Lại trách móc. Chán ! Nhưng tao không thể nói xuôi theo mày được .

Út Nhiên vuốt tóc :

- Tao có trách gì mày đâu .

- Chờ một chút .

Mỹ vào nhà ôm ra một chồng báo phụ nữ :

- Mang về mà đọc để ngấm sự đời. Nếu cần mày viết thư gửi mục "

Nhỏ to tâm sự", chị Hạnh Dung sẽ giải đáp tâm tình cho mày. Biết đâu chừng ý nhà báo sẽ khác ý của tao .

Út Nhiên gắt :

- Tao không có thời gian viết thư đâu mày. Với lại, đó là bí mật của tao .

Giọng Kim Mỹ tỉnh rụi :

- Vậy thì đọc để rút ra kinh nghiệm. Còn bí mật của mày, tao hứa sẽ giữ kín .

Tiền Nhiên tới cổng, Mỹ còn dặn dò :

- Có gì buồn cứ đến trút vào tao. Cấm làm điều ngu ngốc nghe chưa

Út Nhiên cộc lốc :

- Nghe, thưa bà quân sư... máy lạnh .

Đạp xe về nhà, chưa vào sân, Nhiên đã nghe ồn ào bên trong .

Giọng ông Giàu giận dữ :

- Thằng nào dắt bê đi thì bước qua xác tao trước đã .

Hai Sang tỉnh bơ chấp tay sau đít :

- Con mời ba vô nhà, ba làm ơn vô giùm con đi. Bán mấy con bê được là chuyên5 nhỏ, ba bận tâm làm chi cho lên máu .

Ông Giàu gào lên :

- Nhưng tao không muốn bán, mày bảo lũ lái bò cút đi ngay .

Mặt Sang đành lại dễ sợ :

- Ông không muốn bán, nhưng tôi cần bán. Tôi biểu ông vô nhà nghe chưa ?

Khựng lại mất mấy giây vì thái độ mất dạy của Hai Sang, ông Giàu rống lên :

- Thằng mất dạy ! Mày dám nói với tao như vậy hả ?

Hai Sang không chút nao núng trước cơn giận đỏ mặt tía tai của ba mình. Anh ta hất đầu ra dấu cho bọn lái bò đi về phía khi chuồng trại .

Cả bọn mới đi được mấy bước chợt đứng sững lại khi thấy Ba Phú .

Từ trong chuồng bò đi ra với cây gậy to dùng để phát tre cáng dài,

Ba Phú ngạo nghễ :

- Thằng nào ngon cứ bước tới .

Nhiên hết cả hồng vía khi thấy cảnh trên. Cô không ngờ Ba Phú dám chống đối lại Hai Sang. Thường ngày Phú lâm lì, ít nói, chỉ khi nào có chút rượu, anh ta mới xuất ngôn. Thế mà hôm nay Phú Đột nhiên làm người hùng .

Hai Sang cũng bất ngờ không kém. Hấn trầm giọng ngăn cơn giận đang sôi sục :

- Đừng đùa nữa, hồng chuyện của tao hết Phú .

Ba Phú ngọt ngào :

- Hồng ai đùa hết anh Hai à. Anh cho mầy đưa về đi. Mua bán gì mai trở lại. Mình bàn chuyện trong nhà trước cái đã .

Hai Sang nóng nảy :

- Chuyện trong nhà gì chứ. Mày đừng phá đám tao ghen .

Rồi chẳng thèm đếm xỉa tới Ba Phú, Hai Sang sẵn tới trước :

- Đi với tao tụi bây .

Xoa hai tay vào nhau, Ba Phú nói rất nhẹ, nhưng cũng rất dứt khoát :

- Giã tán đi .

Rồi không cần biết Hai Sang đồng ý không, Phú mím môi hàm hàm.

Gã đi tới đâu, đám lái bò dạt ra tới đó .

Đến gần chỗ Út Nhiên đứng, gã lừ mắt :

- Nhìn cái gì ? Vào nhà tao bảo .

Út Nhiên nghe cậu Hai Giàu khen :

- Mày khá lắm con trai .

Ba Phú nở nụ cười bí hiểm, anh ta đợi mọi người vô nhà xong mới khóa trái cửa lại .

Mặt ông Giàu căng thẳng :

- Mày định giở trò gì nữa đây ?

Không trả lời ba mình, Ba Phú bảo :

- Nhiên ! Mày mời má tao với con Quý ra đây coi .

Út Nhiên vâng lời nhưng hết sức thắc mắc . Cũng như cậu Hai,

Nhiên không hiểu Ba Phú định giở trò gì đây .

Tư Quý cầu nhậu rồi cũng bước ra phòng khách .

Cô ta la lên :

- Trời ạ ! Bộ bữa nay có ai vô nhà mình quậy hả ?

Ba Phú làm lè :

- Tao chó ai .

Bà Xê nói như rên :

- Mày làm ơn dẹp đi .

Nãy giờ im lặng đầy toan tính, Hai Sang lên tiếng với một chút thách thức :

- Mày định ăn cướp món gì trong nhà này vậy ?

Ba Phú cười nhạt :

- Dĩ nhiên tôi không thèm mấy con bê của anh rồi .

Giọng Ba Phú khinh khỉnh :

- Thối cò bạc, khiến con người anh trở nên quá tệ. Cơ nghiệp nhà này làm sao dám giao cho anh quản lý, trong khi ba đã tới tuổi cần được hưởng nhàn .

Ông Giàu thở dài :

- Thăng Phú nói đúng. Tao muốn hưởng nhàn cũng không được với mày .

Hai Sang chưa kịp nói tiếng nào, Ba Phú đã ung dung phán quyết :

- Bắt đầu từ hôm nay, ba có thể an tâm hưởng nhàn rồi. Con sẽ thay ba lo liệu mọi việc trong ngoài .

Sang chồm người về phía trước :

- Mày... mày...

Ba Phú sờ cán dao :

- Tôi thế nào ? Vừa bài bạc, vừa hèn như anh liệu làm nên trò trống gì .

- Hừm ! Vậy mày làm được à ? Đừng thừa cơ hội hạ nhục tao ghen .

- Tôi nói đúng chứ chẳng thừa cơ hội gì hết . Anh thua cá ngựa đứt chiếc Sirius mới cáu rồi về nói mất xe đòi mua chiếc khác. Xe chưa kịp mua, anh tính bán nữa rồi. Hừ ! Anh không xứng đáng để cai quản cơ nghiệp này .

Quay sang nhìn ông Giàu, Ba Phú hỏi và cũng tự trả lời :

- Con nói đúng phải không ba ?

Phú nhấn mạnh :

- Cỡ tuổi con bắt đầu nắm cơ nghiệp, định đoạt mọi chuyện thay cho ba cũng là trễ rồi. Tre già măng mọc, quy luật muôn đời mà, ba hổng ngăn được đâu .

Hai Sang tức tối :

- Tao phản đối, thăng quý .

Ba Phú gầm lên khiến Út Nhiên giật mình :

- Tôi không hỏi anh .

- Mày là em tao, không được qua mặt tao .

Ba Phú long mặt lên :

- Bắt đầu từ bây giờ, tôi là chủ gia đình này. Anh đừng phân biệt lớn nhỏ với tôi .

Mặt ông Hai Giàu tái mét rồi đỏ bừng :

- Tao còn sống sờ sờ đây mà mày lộng hả Phú ? Làm gì có chuyện mày thay tao làm chủ gia đình này ?

Ba Phú tỉnh rụi :

- Có đó. Ba không còn trẻ để làm việc, tội gì phải ôm đồm mà cản trở con cái. Giờ dù ba không muốn, con cụng vì chữ hiếu sẽ cang đáng thay ba .

Hai Sang chửi thề :

- ... Mẹ ! Đúng là miệng lưỡi Tô Tần. Mày không qua tao nổi đâu .

Ba Phú thách thức :

- Anh làm gì được tôi ? Đời này mạnh được yếu thua. Anh không mạnh hơn, khôn hơn, lưu manh hơn tôi đâu. Bởi vậy, anh mới sợ tụi Tám Vạn tới mức thiếu chút dính nợ đã về nhà bắt bò đem bán để trả .

Cười khẩy thật hiểm, Ba Phú nói :

- Tôi đồ thằng nào dám dẫn mấy con bê .

Tư Quý xen vào :

- Còn nợ của anh Hai thì sao ? Nhà Tám Vạn hồng vừa đâu .

Ba Phú khinh lỉnh :

- Anh em nhà nó có nghề trồng cỏ voi, bán cỏ voi cho bò ăn, ba nó trước kia chăn bò cho nhà mình, mày làm gì phải sợ để chúng lừng chứ .

Lườm mắt gian xảo về phía Hai Sang, Ba Phú dứt khoát :

- Tụi nó nuốt của ông cái xe là quá đủ rồi, không trả thêm xu nào nữa hết .

Hai Sang ngập ngừng :

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết. Tám Vạn thác mắc cứ kiếm tôi .

Hai Sang nóng máu :

- Mày đừng nói giọng ông nội. Mày đâu thiếu nợ, nó kiếm mày làm chi ?

- Để tôi nói phải quấy với nó .

- Hừ ! Mày đủ tư cách sao ?

Ba Phú ngạo mạn :

- Nếu không, tôi đâu dám tự nguyện nai lưng ra gánh vác việc nhà .

Út Nhiên thấy Hai Sang xui lơ. Cô biết anh ta bị Ba Phú thuyết phục rồi. Có lẽ cả cậu Hai Giàu cũng thế .

Trong nhà này, nếu luận về khôn ngu, sảo sảo, lừa đảo, lưu manh, Hai Sang đều thua Ba Phú. Hai Sang chỉ giỏi lấy thịt đè người. Ác nhưng không hiểm, không nhưng không ngoan, bởi vậy dễ bị kẻ khác xỏ mũi .

Riêng Ba Phú lại khác. Nát rượu nhưng không chết chìm trong rượu.

Ngược lại, bàn rượu lại là nơi để Phú quan hệ làm ăn, kiếm chác.

Phú xài tiền rất lớn, anh ta thích vung tay quá trớn để lấy le với gái, nên ngoài số tiền moi được từ gia đình, Phú không bỏ sót cơ hội nào để kiếm tiền .

Nói chung, Ba Phú rất xông xáo vì tư lợi của mình, riêng những phần việc nặng nhọc nhất, Út Nhiên vẫn là người được hưởng .

Ba Phú luôn vỗ ngực khen mình có đầu óc. Mà người có đầu óc chỉ cần chỉ tay năm ngón là hái ra tiền, chứ không cần lao động vất vả .

Phen này "Người có đầu óc" đã làm một cuộc toán ngôi ngoạn mục rồi .

Út Nhiên kín đáo nhìn ông Giàu. Nãy giờ ông làm thình, chắc hẳn đang tính toán chớ để gì ông bằng lòng mất ngôi vua .

Út Nhiên giật mình khi nghe Ba Phú gọi :

- Nhiên ! Mày nghĩ sao về quyết định của anh Ba ?

Cô từ tốn :

- Em chỉ nghĩ tới công việc của em thôi .

Ba Phú cười khan :

- Khá lắm. Mày luôn là đứa uốn lười bảy lần trước khi nói. Chạy tội mà luận điệu cũng giỏi. Chuẩn bị tinh thần đi, tao luôn có công việc mới cho mày làm. Con Quý cũng vậy, thời ở không sấm soi móng tay của mày qua rồi, sáng ráng dậy sớm phụ Út Nhiên hái lài .

Tư Quý nhồm người lên :

- Đừng giỡn anh ba !

- Những chuyện như vậy tao không giỡn đâu. Mà mày cũng nên cẩn thận cách ăn nói, không thôi có bữa vỡ mặt với tao đó.

Tư Quý quay sang bà Xê :

- Má ! Má nghe anh Ba nói không ? Con phải dậy sớm hái lài kia .

Ba Phú thần nhiên :

- Nếu mày không muốn làm, tao không ép. Nhưng nên nhớ điều này : Cả anh cũng nên nhớ nghe anh Hai. Từ ngày mai, tôi sẽ giữ chìa khóa tay hòm, chi xuất mọi thứ tiền. Ai không làm khỏi có lương.

Hai Sang nhào tới :

- Thằng mất dạy . Tao không nhịn mày nữa đâu .

Bà Xê ôm lấy ngực :

- Tao lạy tụi bay. Đừng làm rùm lên .

Ông Giàu vỗ bàn khiến Sang khựng lại. Anh ta tưởng sẽ được ông già ủng hộ, nhưng không ngờ ông Giàu lại nói :

- Tao già rồi, chuyện trong nhà giao lại anh em tụi bây muốn làm gì thì làm .

Hai Sang hấp tấp :

- Nhưng ba giao cho đứa nào, phải nói rõ chứ .

Ông Giàu đứng lên :

- Tao giao cho thằng Phú chớ không phải thằng có máu mê cờ bạc như mày .

Sang sững sờ nhìn ông Giàu đi như chạy ra khỏi phòng .

Anh ta lấp bắp :

- Mày đã nắm được tẩy gì của ông già hả thằng chó chết kia ?

Ba Phú thần nhiên :

- Tầy nào cơ chứ. Chẳng qua ba muốn cho tôi cơ hội làm giàu. Rồi anh coi, tôi sẽ biến khi này thành một công ty bò sữa .

Tư Quý ngắt lời Phú bằng một tràng cười chế giễu :

- Công ty bò sữa thì có. Hà hà. Coi chừng anh bị lây bệnh bò điên rồi đó. Hà hà .

Út Nhiên chột vọt miệng :

- Muốn như vậy, anh phải tìm chỗ, chớ đất nhà mình bằng bàn tay, lấy đâu làm chuồng trại mà lập công ty bò .

Ba Phú gật gù :

- Mày nói đúng. Phải tìm chỗ khác đất rộng, cỡ nhiều để phát triển cơ nghiệp nuôi bò .

Tư Quý bĩu môi :

- Vừa hô đã có kẻ hưởng ứng. Đồ nịnh bợ hèn hạ. Nên nhớ, mày chả là cái thá gì cả .

Út Nhiên đỏ mặt, cô tự trách mình sao lại quá mau miệng khi chuyện này không phải của cô .

Mặc kệ anh em Hai Sang ở lại tranh cãi cho quyền lợi của từng người, Nhiên len lén trở về chòi của mình .

Một ngày nữa đã qua và cô vẫn chưa gặp lại người đàn ông đó .

*

* *

Đôn vừa rít thuốc vừa nghe Tám Vạn kể bằng cái giọng nhừa nhựa của người có chút rượu nhưng chưa đủ say :

- Chuyên cậu Tư nhờ, tôi hồng cần điều tra, tìm hiểu cũng trả lời được vanh vách, vì nói nào ngay, nhà Hai Giàu cùng xóm với nhà tôi mà. Lão Giàu có ba đứa con, hai trai một gái đủ hợp thành bộ tứ Giàu, Sang, Phú, Quý. Hồi trước, Hai Giàu là dân đầu đường xó chợ. Sau hấn về lại nhà, thừa hưởng đất đai, của nả của cha mẹ, trồng lài nuôi bò, quá khừ cũ phai nhạt, nhưng dân ở đó ít ai qua lại với gia đình lão lắm .

Đôn hất hàm :

- Thế còn ông ? Ông chắc khác dân ở đó chứ ?

Tám Vạn lim dim mắt với vẻ tự hào :

-Cậu Tư đoán đúng. Tôi khác họ xa. Hồi trước, ba tôi nghèo, phải chăn bò cho nhà Hai Giàu, nhưng tới thời tôi có khác. Hai Sang là con nợ của tôi đó ghen .

Đôn chột hỏi :

- Thế còn cô bé Út Nhiên, anh biết gì về cô ta ?

Tám Vạn mở mắt, giọng tỉnh hẳn :

- Làm sao cậu biết con nhỏ đó ?

Mắt Đôn sắc lạnh :

- Anh có bốn phận trả lời tôi .

Tám Vạn nói như đã thuộc nằm lòng :

- Má Út Nhiên là em út Hai Giàu. Bà ấy đẹp lắm. Hồi nhỏ anh em tôi thường gọi bà là cô Sáu Thơm. Bà nhỏ tuổi hơn ông anh rất nhiều. Nghe nói ông Hai Giàu bảy tám lần sanh, nhưng bỏ hết, chỉ còn lại hai người con. Ông giàu không thích chồng cô Sáu. Mỗi lần điên lên, ông sẵn sàng nện thẳng thẳng em rể đẹp trai giỏi bảm vợ tôi tả. Chính vì vậy nên chồng cô Thơm bỏ vợ lúc Út Nhiên áng chừng chín mười tuổi, nghe đâu ông ta khiếm được bà vợ khác giàu có nhờ cái mã của mình. Mấy năm sau cô Sáu Thơm cũng trốn đi vì không chịu nổi sự bóc lột sức lao động của anh ruột mình .

Đôn buột miệng :

- Bà ấy đành đoạn bỏ lại Út Nhiên ?

Tám Vạn gật đầu :

- Đúng vậy. Bỏ lại con và gom theo một mớ vàng .

Đôn chột hiểu vì sao anh em nhà Hai Sang luôn miệng nhắc tới nợ nần mỗi khi mắng Nhiên. Chắc hẳn họ muốn nói tới số vàng bà Sáu Thơm đã đánh cắp khi trốn đi. Họ đúng là ác khi bắt cô bé gánh nợ của mẹ .

Nghĩ tới Nhiên, lòng Đôn lại nao nao. Thảo nào khi anh hỏi về ba mẹ, Nhiên rỏ ra chua chát vô cùng .

Tám Vạn nói tiếp :

- Người ta đồn cô Sáu Thơm bỏ nhà qua tận Campuchia.

- Nhưng có đúng không ?

Vạn lấp lửng :

- Dân gian nói thì chắc đúng rồi .

Rồi gã thở dài :

- Tội nghiệp con Nhiên, nó làm việc suốt ngày như máy mà vẫn không vừa lòng đmm con lão Hai Giàu .

Liếc vội Đôn, Vạn thắc mắc :

- Con nhỏ suốt ngày trong nhà, sao cậu Tư lại biết nó, hay thật .

Đông không quan tâm đến câu hỏi của Vạn, anh ra lệnh :

- Tôi muốn anh giới thiệu tôi với ông Hai Giàu. Bằng cách nào đó, tôi sẽ làm quen với họ. OK ?

Tám Vạn so vai :

- Dễ ợt. Cậu vờ đi mua bê con, mua bông lài chẳng hạn. Tùy cậu chọn, chừng nào tiện, tôi sẽ đưa cậu tới đó.

Đôn dứt khoát :

- Ngay bây giờ .

Tám Vạn vươn vai đứng dậy, dù rất tò mò, gã cũng đành nuốt thắc mắc vào lòng. Nhưng người như Đôn không thích nhiều chuyện. Tốt nhất nên im lặng làm theo yêu cầu của chủ. Một cậu chủ khó chịu mà gã kiêng nể.

Giọng Đôn vang lên ngắt ngang suy nghĩ của gã :

- Nhiên có một mình, sao lại gọi là Út nhỉ ?

Vừa điều khiển chiếc Future, Vạn vừa trả lời :

- Đó là cách gọi của má ông Giàu .

- Tức là bà ngoại con bé ?

- Đúng vậy. Út có nghĩa là nhỏ nhất trong nhà. Hồi còn sống, bà cụ rất thương Út Nhiên, nhờ có bà bảo bọc con nhỏ mới học tới lớp mười hai đó.

Đôn nói :

- Anh rành về gia đình đó quá.

Tám Vạn cười khoái trá :

- Tôi là dân miệt đó mà. Hơn nữa, tôi chơi với tụi Sang, Phú từ hồi nhỏ. Út Nhiên tôi có lạ gì. Con nhò trong luộm thuộm, lòi thoi vì mấy bộ đồ khính của Tư Quý, nhưng đẹp gái lắm đó. Khổ nỗi nó là cháu Hai Giàu, con ruột của Sáu Thơm mang tiếng ăn trộm, nên đám thanh niên ở đó ngại chẳng thẳng nào theo đuổi hết. Vì sợ đám Sang, Phú hời tộ, nên có thích, chúng cũng chỉ đứng xa mà nhìn. Con nhỏ như bông hoa lài, rốt cuộc cũng chỉ nở về đêm thôi. Uống !

Đôn hần học :

- Hoa nở về đêm có gì xấu ? Anh thôi cái giống miệt thị đầy thành kiến ấy đi .

Tám Vạn ngậm miệng tiu nghỉu, nhưng bụng rất ấm ức, gã hứa phải tìm cho được lý do Tư Đôn quan tâm đến Út Nhiên mới hả dạ. Gã chợt nhớ tới bà Sáu Thơm, bà ta đang ở Nam Vang. Tư Đôn cũng vừa từ bên ấy về, liệu họ có quen biết gì nhau không ?

Vạn dò dẫm :

- Đợt này qua Campuchia có gì vui không cậu Tư ?

Tư Đôn lạnh lùng :

- Tôi có đi chơi đâu mà vui .

Giọng Vạn vang lên :

- Đi làm cũng có lúc phải giải khuây chứ cậu.

Đôn hừ trong miệng :

- Chuyện gì anh cũng sành hết. Thảo nào anh Ba tôi không tin tưởng. Nhưng anh cần phải nhớ, Tư Đôn khắc hằn Ba Trí, đừng nhắc tới đàn bà với tôi.

Vạn ngậm tằm. Mẹ kiếp ! Lại lên gân. Gã không thích theo Tư Đôn vì

tính cách ngạo mạn, khó gần gũi của cậu ta. Nhưng Hai Thạch đã "Biệt phái" gã, Vạn đành chiêu ý Đôn để vừa lòng chủ .

Tiếng lòng ngân vang

Chương 3

Tám Vạn nuốt tiếng cười thẳm vào lòng. Gã thừa cáo già để biết cách sống sao có lợi nhất. Bây giờ đang phục vụ cậu Tư Đôn, vậy hãy cố gắng làm tốt những yêu cầu của cậu ta.

Đôn nói khế nhưng rất rõ ràng :

- Anh làm sao để tôi có thể nói chuyện riêng với Út Nhiên .

Vạn gật đầu :

- Cậu an tâm. Tôi có những trăm mưu ngàn kết. Thậm chí nếu cậu muốn...

Thấy gã liếm môi ngập ngừng, Đôn gặng :

- Muốn gì ? Sao anh không nói tiếp ?

Tám Vạn láu cá :

- Xin lỗi. Tại cậu không thích nhắc tới đàn bà, nên tôi buộc lòng phải ngừng giữa chừng .

Tư Đôn đập ngay :

- Tôi không thích kiểu nói chuyện đó đâu .

Tám Vạn giả lả :

- Tôi định nói : "Thậm chí nếu cậu muốn sống với nó, tôi cũng có cách".

Đôn bóp mạnh vai gã khiến Vạn chao tay lái :

- Mẹ kiếp ! Tao cấm mày làm phiền con nhỏ với bất kỳ hình thức nào, nghe chưa.

Tám Vạn nuốt nước bọt :

- Dạ... vâng.

Nhưng trong lòng gã hậm hực vô cùng. Tám Vạn làm lì cho xe rẽ vào con đường đất. Đôn ngờ ngợ nhìn xung quanh rồi nhận ra khu vườn lài nhà Út Nhiên đã hiện ra xanh mướt trước mắt mình .

Tám Vạn gọi cửa. Cả mấy phút sau mới thấy một gã trạc tuổi Vạn bước ra.

Tám Vạn cười hỉ hả :

- Đạo này mày biến đi đâu vậy Sang ?

Hai Sang ngập ngừng :

- Tao chưa mua xe mới, khác nào què chân đành tử thủ trong nhà với mấy con bò, chớ biến đi đâu .

Tám Vạn kêu lên :

- Chà ! Lạ nghen ! Hai Sang mà cam tâm tử thủ với bò. Thế con Út Nhiên đâu ? Bộ gã chồng cho nó rồi hả ?

Hai Sang chửi đồng :

- Mẹ ! Hầm rày có nhiều chuyện bức lắm. Ông đừng hỏi nữa nữa. Tui nổi khùng lên bây giờ .

Hất mặt về phía Đôn đang đứng ngoài cổng, gã trịch thượng :

- Thằng nào vậy ?

Tám Vạn hạ giọng :

- Tư Đôn, em của Ba Trí đó .

Sang giãy nảy :

- Mày dắt hần xuống đây chi vậy ?

- Chơi ! Hần muốn về vườn lài ngửi hương thơm. Ra mời vào đây nếu mày muốn tiếp tục vay tiền mà lời thì tính phải chăng thôi .

Hai Sang nuốt nghẹn xuống. Máu mê đỏ đen trời dậy khiến hần ngứa tay. Cả tháng nay, Sang bị Ba Phú khóa hết mọi nguồn chi. Nó bắt gã ra phụ với Nhiên chẵn bò mới đau chứ. Sang không làm, thằng khốn ấy không đưa tiền. Thế là dù cạm thẩu xương, Hai Sang cũng phải ra chuồng bò. Bực tức không trút được với ai, Sang đổ cả vào Út Nhiên. Con nhỏ nghe chửi... no tai, nhưng vẫn cúi đầu làm thinh. Nó chịu đựng giỏi thật .

Tám Vạn chưa đá động tới món nợ cũ, Sang tạm thời yên tâm. Chịu khó chiều lụy thằng em của Ba Trí một chút, nếu có lợi cũng nên lắm chứ .

Đón đả, Hai Sang bước ra cổng :

- Mời anh Tư vào nhà chơi .

Nghe giọng của Sang, Đôn sôi sục ghét vì nhớ tới lần hần đánh Nhiên chảy máu mũi. Anh không chấp nhận việc hành hạ phụ nữ, vậy mà tối hôm đó, Đôn phải nghiêng răng, trăn mình chịu trận, khi ngoài sân Út Nhiên bị đối xử tệ.

Môi chỉ hơi nhếch lên, Tư Đôn dừng đỉnh kiêu ông chủ đi vào nhà .

Anh trông không :

- Vườn lài thơm quá. Ở? đây không khí thoáng mát thật .

Hai Sang xum xoe :

- Ngoại ô mà anh Tư, dân ở đây thọ nhờ không khí trong lành đó .

Tám Vạn đá vào :

- Cậu Tư thừa biết điều đó nên mới về đây chơi. Nhà mày rộng rãi, đẹp nhất vùng này, tao đưa cậu ấy tới tham quan, sẵn dịp để mày làm quen. Cậu Tư Đôn đây hào hiệp lắm đó. Mày gặp khó khăn, cậu ấy sẵn sàng giúp .

Hai Sang xoa hai tay vào nhau :

- Vậy còn gì bằng. Mời anh Tư vào nhà...

Đôn khoát tay một cách kẻ cả :

- Bày cái bàn ngoài hàng ba ngồi chơi được rồi. Vào nhà phiên phức lắm .

Hai Sang khăng khăng :

- Vậy coi sao được .

Đôn lừ mắt nhìn Vạn. Gã vợ nói :

- Ý cậu Tư như vậy, mà cứ chiều đi. Dân than2h phố về đây để hưởng hương đồng gió nội. Ai vào nhà làm chi cho ngột .

Tám Vạn hạ giọng hỏi một loạt :

- Ông bà già đâu ? Ba Phú, Tư Quý đâu ?

Sang nhún vai :

- Đi cả rồi. Còn mỗi tao với Út Nhiên ở nhà, sợ không được chu đáo ấy chứ .

Vạn nháy mắt :

- Mày khỏi lo. Kêu con Nhiên lên phục vụ. Tay Đôn khoái... hoa đồng nội lắm .

Hai Sang lưỡng lự :

- Chà ! Con Nhiên không quen đâu .

- Thì từ từ nó quen. Mày lo cái gì chứ. Để tao ra chợ mua vài món lai rai. Mày kêu nó lo trà lá, trò chuyện với Tư Đôn .

- Trời ơi ! Con ba trợn đó biết gì mà chuyện trò. Không khéo nó toàn kể văt sữa bò .

- Cứ nghe lời tao đi .

Vừa nói vừa cười, Tám Vạn quay ra. Hai Sang ngần ngừ đi về phía chuồng bò gọi ầm lên :

- Út Nhiên ! Mày đâu ?

Đang lo cho con Xoáy Đen ăn, Nhiên ngược lên dè dặt. Cô không biết Hai Sang sắp sai biểu mình làm gì. Cả tháng nay, không ngày nào Nhiên không nghe Sang chửi, bởi vậy cô ngáy hấn tận cổ, chỉ nghe tiếng Sang xa xa, Nhiên đã lẩn trốn chỗ khác, khổ nỗi chạy đâu cho thoát miệng lưỡi tục tằn của hấn .

Bất kể Sang réo, Nhiên giả điếc. Cô quá nhiều việc rồi nên rất ghét ai dồn thêm việc cho mình. Chuồng con Xoáy Đen ở tận trong cùng, Hai Sang không chui tuốt vào đây để tìm Nhiên đâu .

Nhưng khác với điều Nhiên nghĩ, Hai Sang đi hết dãy chuồng bò, hấn tới trước mặt cô, giọng dịu dàng khác thường ngày .

- Mày thôi cho bò ăn, lên nhà trên phụ tao chút việc .

Nhiên thắc mắc :

- Mà việc gì ?

- Có mấy người bạn tới chơi, mày lo trà nước giùm tao .

Nhiên từ chối ngay :

- Em không quen chuyện đó. Với lại, không khéo người ta chê em hôi bò thì mất mặt anh .

Liếc vội Nhiên một cái, Sang cũng thấy nản vì bộ đồ lao động y như công nhân sờ rác màu xanh đậm, dây cui, cứng ngắc của cô, rồi đôi ủng cao su đen bẩn thỉu nữa .

Hắn tặc lưỡi :

- Mày tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo khác, lựa bộ nào coi được một chút là được rồi .

Út Nhiên dẫn mạnh bao cám xuống đất :

- Không phải việc của em. Em không làm đâu. Còn cả vườn lài chưa tưới nữa kìa. Anh đây người ta vừa vừa thôi chứ .

Mặt nóng bừng, Hai Sang đưa tay lên, nhưng hắn bỗng hạ xuống :

- Mày dựa hơi thằng Phú, chống đối lại tao. Giỏi lắm ! Bữa nay tao bận, không thì mày chết .

Út Nhiên bấu môi, nhìn theo dáng tức tối của Hai Sang. Cô không hiểu sao vừa rồi mình dám chống đối lại hắn. Ngày mai thế nào Sang cũng đi cô cho mà xem .

Nhiên kéo vòi nước xịt rửa chuồng trại, xong việc ở đây cô sẽ ra tưới lài. Hôm nay gần như cả nhà đi vắng, Nhiên tưởng có quyền nhõn nhõ một chút, ai ngờ vẫn còn mắc nạn bởi Hai Sang. Cô lạ gì đám bạn quậy của hắn, bởi vậy đừng hòng Nhiên phụ trợ chuyện đón tiếp đám người ấy .

Vườn vai, tháo khẩu trang, nón rồi cả đôi ủng nặng nề, Nhiên xoa tóc ngồi nghỉ trên cái ghế gân đó. Cô thích mơ màng một chút vào những lúc được nghỉ thế này .

Mân mê cái kẹp, Nhiên lại nhớ tới gã. Nhớ thoáng qua thôi, chớ không còn háo hức trông mong gã quay lại để gặp cô như đã hứa .

Đã nhiều lần cô mơ thấy gã. Trong mơ gã cũng bí ẩn như người đời cứ khiến Nhiên mệt nhoài vì trò trốn tìm, rượt đuổi, và trong mơ, Nhiên vẫn không sao hình dung được gương mặt gã trọn vẹn. Ấy vậy mà Nhiên vẫn phải khổ vì gã .

Nhỏ Kim Mỹ đã đọc thư để chọc cô :

Chưa biết tên chàng, biết tuổi chàng

Mà sầu trong dạ đã mang mang...

Thật ra, cả gương mặt gã, Nhiên cũng chưa rõ, nhưng cô tin chắc một điều, nếu gặp lại cô sẽ nhận ra nhờ linh cảm. Và Kim Mỹ đã chúc cô toại nguyện .

Đứng dậy, Nhiên xỏ chân vào đôi dép nhựa, cô bước ra vườn lài mở

van nước, những vòi phun tự động bắn nước tung tóe như mưa. Dầu ngày nào cũng nhìn thấy cảnh mưa này, nhưng Nhiên vẫn thích đứng ngắm những giọt nước li ti lập lánh trong nắng. Ngay lúc đó, Nhiên chợt thấy một người đi ngược về phía mình. Cô đoán chắc là bạn Hai Sang nên liền quay đi. Nhưng gã đàn ông bỗng cất tiếng gọi tên cô .

Nhiên bàng hoàng bởi chất giọng trầm ấm quen thuộc ấy. Cô nheo mắt vì nắng để nhìn cho rõ hơn, nhưng vẫn không thấy gì. Ánh nắng chói chang khiến Nhiên rơi vào vùng sáng trắng, và vùng sáng ấy khiến người Nhiên muốn nhìn trở nên tối đen. Không gian bỗng hư hư thật thật như những giấc mơ, Nhiên đưa tay che trán, ngần ngại khi nhận ra gã .

Đúng là gã rồi. Ánh mắt hết sức dịu dàng đó Nhiên chỉ nhận được từ gã. Rồi nụ cười nữa kìa. Dần dà Út Nhiên đã nhìn thấy trọn vẹn gương mặt người đàn ông đêm nào. Hắn ta đứng thật gần và từ tốn gọi tên Nhiên. Hắn từ tốn đến mức cô có cảm giác hắn cũng như cô đang cố nén xúc động mãi dâng trào .

Út Nhiên lắp bắp :

- Có đúng là... ông không ông ? Ông đã khỏe ? Vết thương đã lành rồi à ?

Tư Đôn mỉm cười :

- Là tôi, chẳng lẽ em còn là thiên thần hộ mệnh của ai khác tôi nữa sao ?

Út Nhiên rớt cả lên vì nụ cười ấy :

- Đâu... đ...âu có .

Rồi cô hốt hoảng nhìn quanh :

- Làm sao ông vào đây được. Anh Hai tôi...

- Anh Hai của em đang uống rượu đằng kia và không dám làm phiền chúng ta đâu .

Nhiên tròn xoe mắt :

- Ông... ông trở thành bạn của anh Hai từ bao giờ vậy ?

Tư Đôn không rời mắt khỏi gương mặt cô :

- Mới đây, và tất cả cũng chỉ vì muốn được gặp em như tôi đã hứa .

Út Nhiên chớp mi, cô vừa mừng vừa sợ, vừa rộn ràng vừa buồn tủi vì cuộc hội ngộ quá bất ngờ này .

Gã đã trở lại. Đẹp, sang trọng, mạnh mẽ và quyến rũ hơn nhiều so với sự nhớ nhung của cô. Đúng là gã rồi, vậy mà mới cách đây ít phút, cô hình dung không ra .

Bất giác, Út Nhiên nhớ lại thân phận hiện tại của mình, cô kêu lên :

- Chết rồi ! Phải tắt nước .

Vật vã Út Nhiên chạy về phía van nước, Tư Đôn cũng bước theo :

- Để tôi giúp em .

Tay hai người cùng đặt lên van nước một lúc. Út Nhiên bồi hồi nhận ra chiếc nhẫn nhỏ xíu của mình trên ngón tay út của gã, cô run rẩy khi tay mình nằm gọn trong tay gã .

Tư Đôn thì thầm :

- Từ hôm đó tới nay, chiếc nhẫn hộ mệnh này luôn ở bên tôi .

Giọng Út Nhiên vừa hờn vừa trách :

- Vậy mà tới bây giờ mới thấy ông .

Đôn phân bua :

- Vết thương hành hạ tôi khác lâu, đã vậy tôi không có thời gian nên không thể trở lại ngay được, dù tôi rất muốn .

Út Nhiên rút tay lại, cô đáp ứng :

- Ông trở lại với anh Hai Sang đi .

Đôn nhú mày :

- Sao thế ?

Nhiên cắn môi, cô quay mặt :

- Gặp lại ông, biết ông bình yên là tôi vui rồi. Giờ tôi phải làm việc .

Dứt lời, mắt Nhiên chợt cay xè, cô vội vã chạy về phía chuồng bò, nơi ẩn thân an toàn nhất mỗi khi cô bị mắng, phải khóc một mình vì tủi thân .

Nhưng hôm nay Nhiên đâu bị mắng, trái lại cô được nghe những lời ngọt ngào đến nhức nhối con tim, vậy sao cô phải chạy vội vào đây để ẩn thân có chứ ?

Ngồi gục xuống cái ghế nhỏ thường ngồi mỗi khi vắt sữa bò, cô để mặc nước mắt tràn trụa, mặc tiếng nước nở tức tưởi òa lên. Đây là lần đầu tiên khi bà ngoại chết, Nhiên khóc thế này. Cô không khóc thương người khác mà khóc thương thân. Ừ. Cô chỉ là một đứa bị cha mẹ bỏ rơi, côi cút bên đàn bò, bên khu vườn lầy lội rộng lớn. Ở? vùng này, chẳng một thằng con trai nào để mắt tới hạng con gái có mẹ ăn cắp vàng bỏ nhà đi như cô, vậy thì nên... lí trí tư tưởng đến người đàn ông đó .

Quệt nước mắt, Nhiên vùng dậy và thấy gã đứng khoanh tay chăm chú nhìn mình tự bao giờ .

Giọng Nhiên thẳng thốt :

- Trời ơi ! Ông vào đây làm gì. Dơ bẩn lắm .

Đôn trầm giọng :

- Tôi chỉ muốn gặp em. Sao em lại lẩn tránh tôi ?

Nhiên cứng cổ đáp :

- Tôi vừa nói rồi đó thôi. Biết ông bình yên là tôi vui rồi, tôi không

muốn nhận bất cứ sự đền đáp nào của ông hết. Ông đừng bận tâm gì cả .

Đôn lắc đầu :

- Tôi có thể thản nhiên khi thấy em khóc à ?

Út Nhiên chối :

- Tôi mệt quá, nên mới ngồi gục đầu như thế, chớ khóc hồi nào ?

Đôn nghiêm mặt :

- Không đúng.

Nhiên im lặng. Người Nhiên như bún thiêu trước đôi mắt bỗng có lửa của gã .

Cô nghe giọng mình lạ hoắc :

- Không liên quan tới ông .

Đôn bước tới thật gần :

- Sao lại không khi tôi tin chắc vừa rồi em khóc vì tôi .

Nhiên mím môi :

- Nếu đã hiểu như vậy thì ông đi đi .

Đôn giữ chặt hai vai Nhiên :

- Khi rời khỏi đây, tôi đã tự hứa với lòng sẽ không để em khổ vì bất cứ lý do gì. Lời hứa ấy vẫn canh cánh trong lòng, nhưng tôi chưa biết phải làm sao để em có một cuộc sống khác để chịu hơn cuộc sống hiện tại. Em đừng đối xử với tôi như thế, Út Nhiên .

Nhiên đỡ người trong vòng tay của Đôn, cô lặng đi :

- Ông... ông sẽ bị bắn hết quần áo đấy .

- Điều đó không quan trọng với tôi .

- Nhưng tôi vừa... vừa từ chuồng bò ra .

Đôn buột miệng :

- Em đúng là cô bé lọ lem trong đời thường. Một cô bé lọ lem dễ yêu nhất mà tôi từng gặp .

Nhiên như mù mịt bởi những lời lạ tai ấy. Cô khổ sở nhận ra lý trí đã thua sự thôi thúc của trái tim. Cô đã chờ đợi trong mòn mỏi, tuyệt vọng để mong được nghe những lời như thế, chớ không phải để xua đuổi, lẩn tránh gã như cô từng làm, rồi khóc .

Cô gái nào cũng mơ một người đàn ông . Sao Nhiên lại không cơ chứ ? Nếu gã thật tình với Nhiên, cô có quyền biến mơ mộng của mình thành hiện thực. Một giấc mơ đẹp, có hậu như trong cổ tích . Thế nhưng giọng Hai Sang chát chúa vang lên, khiến giấc ngủ của Nhiên chưa thành hiện thực đã vội vỡ tan :

- Cậu Tư ! Trời ơi ! Vào đó làm chi, vừa hôi vừa bẩn. Mời cậu ra, mình lại rai .

Đôn khịt mũi :

- Trại bò nhà anh mê thật. Tôi muốn lập một trang trại như vậy ghê .
Hai Sang xoa hai tay vào nhau :
- Sức cậu dư xăng lậ hai ba cái như vậy. Có điều cực lắm, sống như cậu vẫn sướng hơn. Hề hề. Mời cậu Tư .
Giọng thật vô tư, Đôn ra lệnh :
- Bảo Nhiên đây lên cho vui .
Sang ngoác miệng cười :
- Tuân lệnh cậu Tư .
Đội Đôn đi ra khỏi khu chuồng bò, Sang hát hăm :
- Sửa soạn coi cho được, lên nhà trên cho tao sai việc .
Út Nhiên nghe tức ở cổ vì thái độ trịch thượng của gã "cậu Tư". Gã thừa biết cô ghét Hai Sang, nhưng vẫn mượn hấn ép cô đến bên tiệc rượu. Gã có cần phải làm thế không nhỉ ?
Út Nhiên cố từ chối :
- Anh biết em không quen mà .
Sang rít lên :
- Nhưng thằng cha đó thích, tao phải chiều, nếu muốn cả nhà này, trong đó có cả mày yên thân .
Nhiên kinh ngạc :
- Hấn là ai mà ghê gớm vậy ?
Sang vênh mặt :
- Tư Đôn. Dân quậy thứ thiệt .
Út Nhiên nuốt nước bọt và thấy cổ khô khốc. Thế đấy. Gã đàn ông cô từng mơ là người như thế đấy. Giờ thì tỉnh mộng chưa ngốc ? Đầu óc quay cuồng, Nhiên rã rời thất vọng .
Giọng Hai Sang lại hồi thúc :
- Nhanh lên đó. Tao không đùa với mày đâu .
Nhiên không nhì nhưng cô biết Hai Sang đang nóng máu, cô không thể cãi lại nếu còn ở trong nhà này .
Cố tình rề rà thế nào thì cũng tới lúc phải bước lên nhà trên. Nhiên soi mình vào cái gương nhỏ ố vàng treo trên vách, sửa lại mái tóc dài rồi bước lên .
Đang nâng ly, Đôn khựng lại, môi chỉ nhếch một tí rồi gương mặt lại lạnh lùng, khiến Nhiên không biết anh đang nghĩ gì trong hồn .
Tám Vạn cà khịa :
- Lâu quá hồng gập, bữa nay anh thấy Út Nhiên lạ ghê. Sao ? Chừng nào cho anh uống rượu đây ?
Út Nhiên chẳng biết trả lời sao, cô chúa ghét những câu hỏi như vậy, nhất là khi người hỏi thừa hiểu hoàn cảnh của cô. Vạn hỏi như thế khác nào chọc vào nỗi đau thầm lặng của Nhiên

Út Nhiên thấy Đôn cau mày rồi uống cạn ly rượu. Cô có cảm giác thừa thải và tự ái khi đứng xớ rớ như chờ hầu hạ, phục vụ những gã đàn ông này .

Ngay lúc ấy, Đôn lên tiếng :

- Em có thể cho tôi xin một vốc tay những nụ lài sẽ nở đêm nay không ?

Nhiên gật đầu. Cô thở phào khi bước tới những khóm lài và chọn những nụ sẽ nở vào đêm nay .

Hắn ta còn nhớ hương lài sao ? Đêm đó hắn đã cho hết vào túi áo jean nắm lài Nhiên đã hái, còn đêm nay ? Hắn muốn trở về với những nụ lài sắp nở khác à ?

Nhờn như một chút, Nhiên lựa từng búp lài hái sót lại ban sáng, những búp cô tin chắc sẽ bung hết cánh để tỏa hương ngọt ngào vào đêm nay .

Lài chỉ nở về đêm, do đó đôi khi Nhiên hái chúng đặt vào gối, ngủ một giấc sáng dậy tóc cô được ướp hương lài thơm lừng. Tiếc rằng chả ai ngửi thấy mùi hương ấy vì suốt ngày cô giấu tóc dưới cái nón rộng lụp xụp, cũ kỹ, xấu xí .

Từ Đôn lững thững bước đến :

- Những xác lài trong túi áo jean hôm trước bữa nay đã ngả màu nâu đen, tôi cho chúng vào một ly rượu trên cao. Nhìn và tiếc đã không giữ được mùi thơm ở lại với mình .

Út Nhiên châm chọc :

- Lài chỉ ướp trà, chứ chả ai ngâm rượu đâu. Ông đừng sử dụng sai đấy .

Đôn như không nghe câu châm chọc ấy, anh hít vào một hơi sảng khoái .

- Đúng là tôi luôn thấy lòng bình yên khi có em bên cạnh .

Nhiên chép miệng :

- Còn tôi thì không. Chắc chắn ông sắp mang tới sóng gió cho tôi nữa rồi .

Đôn nhỏ nhẹ nhưng đanh thép :

- Trong nhà này sẽ không ai dám bức hiếp em nữa đâu. Tôi hứa với em như thế .

Nhiên tròn mắt nhìn Đôn, rồi im lặng, lúng túng vì cái nhìn của anh .

Đưa bàn tay đầy nụ lài cho Đôn, Nhiên đáp ứng :

- Bao nhiêu đây đủ chưa ?

Mắt Đôn chột nòng nân hơn :

- Tôi vốn tham lam, những gì liên quan tới em, bao nhiêu cũng không đủ với tôi .

Nhiên nóng bừng mặt, khổ sở :

- Làm ơn đừng đùa nữa, dù chỉ là lời nói .

- Tôi không hề đùa và chưa khi nào đùa với em. Tôi sẽ yêu cầu gia đình giảm bớt công việc cho em, tôi sẽ...

Nhiên hấp tấp :

- Mọi người sẽ thắc mắc, tôi phải trả lời thế nào đây ? Tốt hơn hết, ông đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi .

Đôn giữ lấy bàn tay đầy nụ cười của Nhiên, khi cô ấn những búp hoa vào anh rồi quay đi. Nhưng Nhiên rất cương quyết, cô buông tay mặc hoa rơi đầy và vụt chạy .

Nhiên nghe Đôn gọi mình thảng thốt. Cô cắn môi tự nhủ :

- Đó chỉ là giấc mơ .

Mà giấc mơ nào lại không tàn cơ chứ .

*****

Điện thoại reo đã đời nhưng Đôn vẫn nằm yên trong bồn tắm. Anh không muốn bị khuấy động vào lúc đang nghỉ ngơi và càng ghét hơn khi bị làm phiền vào lúc này. Lúc anh đang hướng về một người và muốn thả trôi tâm hồn gai góc của mình về người đó .

Giờ này, Nhiên đang làm gì nhỉ ? Thần hộ mệnh nhỏ bé của anh đang làm lủi bên lủi bò sữa hay phơi mình giữa nắng trưa bên những bụi cải thơm bông trắng ?

Dạo này Đôn đậm ghiền mùi cải. Anh thích uống trà cải, thích treo một xâu nụ cải ngay đầu nằm và để hồn bồng bềnh giữa mùi hương liêu trai đó .

Tám Vạn biết ý anh nên ngày nào gã cũng mang tặng một vài xâu cải và nhấn mạnh :

- Cải An Phú Đông đó ghen .

Bất giác Đôn đặt tay lên ngực. Vết sẹo dài, đỏ với những đường khâu như chân rết lồi thật xấu xí. Nếu không gặp Nhiên, anh chắc đã bỏ mạng vì nó rồi. Mạng của Đôn đã thuộc về cô, nhưng cô lại từ chối gặp anh, dừng dừng khi nhìn thấy anh mới buồn chứ .

Đôn nhếch môi, ngẫm chuyện đời cũng lạ. Tới bây giờ anh cũng không hiểu sao mình lại nghĩ tới Nhiên nhiều dữ vậy .

So với Thu Yến hoặc các cô gái Đôn quen, Nhiên chả có gì hơn họ cả, nhưng họ lại thua xa cô duy nhất ở điểm đã cứu mạng Tư Đông, chính điểm duy nhất này khiến anh không sao thôi nghĩ về Nhiên được .

Hai Thạch gọi vọng vào làm Đôn đầu chẳng muốn cũng phải bước ra

khỏi bồn tắm .

Thạch cần nhần :

- Sao mày để điện thoại reo hoài vậy ?

Đôn vừa lau khô người vừa trả lời :

- Em không thích bị làm phiền giờ này.

- Thu Yến gọi đấy .

- Vậy thì sao ? Nếu là cô ta thì càng đáng tránh hơn, vì Yến biết rõ thói quen của em .

Thạch hát hăm :

- Chắc phải có chuyện con nhỏ mới gọi liên tục như vậy. Ra nghe đi .

Giọng Đôn lạnh lùng :

- Anh làm ơn bảo em say, dậy không nổi cho Yến đừng gọi nữa .

Thạch nhú mày :

- Lại giận dỗi à ?

- Đâu có .

- Vậy mày tự trả lời đi .

Đôn ngang ngạnh :

- Em đã nói không thích là không thích .

Thạch nổi khùng lên :

- Mày đúng là quá đáng. Tao mặc xác hai đứa bây, phiền quá là phiền .

Dứt lời, Hai Thạch dùng dùng bước ra .

Đôn tủm tỉm cười. Anh thừa biết Hai Thạch nói cho hả thể thôi, chắc chắn "ổng" sẽ trả lời điện thoại hộ anh .

Mặc quần áo chỉnh tề, Đôn nhìn mình trong gương. Trác anh có vết sẹo nhỏ, không ghê gớm như vết sẹo trước ngực nhưng lại khiến mặt anh dữ dằn. Đạo này mỗi khi tới các vũ trường của Hai Thạch, thiên hạ hay nhìn anh với vẻ dè chừng .

Ngay cả Thu Yến còn bảo :

- Từ ngày... bị thẹo, cung đào hoa của anh coi bộ phát mạnh dữ.

Nhưng hãy coi chừng, em sẽ quan tâm anh hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Đừng hòng lén phét với ai .

Và Yến đã thể hiện cái sự quản lý ấy bằng cách gọi điện. Mãi rồi Đôn vút luôn cái di động. Anh bực mình nhất là nghe chuông reo. Thu Yến chưa là gì hết mà đã vội thể hiện quyền của mình một cách lộ bịch đối với anh. Anh yêu Yến đâu phải là tù nhân trong tình yêu của cô .

Thạch trở vào, giọng cau có :

- Thu Yến nói sẽ tới chăm sóc em đó .

Đôn xụ mặt :

- Hành hạ em thì có chớ chăm sóc gì. Nếu nghĩ làm thế là giữ được em thì Yến đã làm .

Đôn bỏ xuống nhà, Thạch đi theo :

- Mày... đào tẩu à. Yến sắp tới rồi đấy .

Đôn nhún vai :

- Anh phải giải vây hộ, em phải tự thoát thân thôi .

- Nhưng tại sao mày lại trốn nó ? Đã có đứa nào khác à ?

Tự dưng Đôn nghĩ tới Nhiên rồi cười :

- Một mình Thu Yến đã đủ điền, thêm ai nữa chứ. Nhưng em chán bị chăm sóc như trẻ con lắm rồi, nên không thấy thoải mái bên Yến .

- Ba Thu Yến là chỗ hợp tác làm ăn với anh, bởi vậy hy vọng hai đứa...

Đôn khó chịu :

- Em không muốn dính líu tới việc làm ăn của anh. Vết thương trên ngực em vẫn còn đau đây này .

Hai Thạch vội vã :

- Chưa tìm được kẻ nào ra tay, em không thể đổ lỗi vì anh .

Đôn nhếch môi, anh không nói thêm lời nào mà lầm lì dắt chiếc Majesti ra, mặc kệ Hai Thạch bức mình chửi đổng trong nhà .

Đôn biết Hai Thạch rất mong anh và Thu Yến thành vợ chồng nên trước đây đã tạo mọi cơ hội, điều kiện để hai người quen nhau .

Công bằng mà nói, Đôn mê vẻ đẹp của Thu Yến nên buổi đầu gặp mặt, anh đã đeo theo tán tỉnh. Cô xiêu lòng ngay và càng ngày bám anh cứng ngắc. Điều đó làm Đôn tự hào và cũng làm anh khổ sở vì... mất tự do .

Là con gái nhà giàu được cưng chiều, yêu quý như ngọc như ngà, Thu Yến chỉ biết mỗi bản thân mình, chớ không quan tâm tới ai.

Muốn tìm Đôn, dù đã mười hai giờ khuya, Yến vẫn tự nhiên gọi điện kéo cả nhà Đôn thức giấc. Nhỡ không gặp anh, cô sẵn sàng điện tiếp nhiều cuộc khác, đến bao giờ gặp thì thôi .

Đã rất nhiều lần, anh nhắc nhở Thu Yến, song cô vẫn chừng nào tật nấy. Như vừa rồi, chẳng hạn, biết anh cố tình tắt máy di động, Yến vẫn cố gọi số ở nhà, bảo sao Đôn không cực cho được. Đã bức rồi, anh hết thích gặp cô, thà lang thang quán xá còn hơn .

Tấp xe vào quán quen, Đôn đảo mắt tìm Tám Vạn. Gã đang đứng châu rìa một sòng bạc, trong đó có Hai Sang .

Nhìn gã tập trung vào các lá bài, Đôn vừa ghét vừa khinh. Hai Sang là thứ hèn hạ, hấn sẵn sàng thượng đội hạ đạp, làm việc bất nhân miễn sao có lợi cho bản thân. Nhiên sống cùng mái nhà với hạng người đó đúng là khó thở .

Qua lời kể của Tám Vạn thì gia đình Hai Giàu, kể cả mẹ của Nhiên đều là thứ cặn bã không ra gì. Chỉ riêng Nhiên cứ như đóa sen trắng không tanh mùi bùn đã hấp mất hồn anh là Vạn không chê thôi . Có thể vì gã nịnh bợ ấy đoán anh có mối quan hệ đặc biệt với Nhiên nên chỉ nói tốt về cô, song Đôn tin Út Nhiên khác xa những người trong ngôi nhà đó và cũng khác xa những cô gái anh từng gặp . Cho rằng Đôn chưa biết nhiều về Nhiên, nhưng anh lại quá rõ về Thu Yến để nhận ra mỗi ngày anh càng không chịu nổi cô, một người chỉ biết đòi nhận khi yêu chứ chẳng cho đi điều gì .

Thấy Đôn, Tám Vạn xum xoe :

- Cậu Tư mới tới .

Kéo ghế cho anh ngồi, gã nói :

- Tôi không nghĩ cậu ghé cái quán xập xệ này .

Đôn nhìn quanh :

- Quán nào tôi cũng ghé hết. Sang trọng hay xập xệ đều có cái thú của nó .

Vạn cười hề hề :

- Cậu thấy ở quán này có cái thú gì ?

Đôn quắc mắt nhìn Vạn :

- Cờ bạc .

Hất mặt về phía Hai Sang, Đôn hỏi :

- Hấn nợ anh bao nhiêu rồi ?

Tám Vạn gãi đầu :

- Hơi bị nhiều, nhưng nợ cậu Ba chớ hồng phải nợ tôi .

Đôn nhú mày. Anh chợt nhớ thời gian gần đây Ba Trí kết hợp với một vài tay anh chị cho vay nặng lãi. Anh ta vùi tiền anh Hai với mục đích được làm ăn riêng. Và cuộc làm ăn đó coi bộ khá khấm khá vì vũ trường, giới mê đèn đỏ lúc nào cũng cần vay nóng để thỏa mãn nhu cầu của mình .

Nhiều người tưởng việc của Ba Trí và Hai Thạch là một, nhưng thật ra không phải thế. Anh Hai của Đôn không thích bóc lột người khác kiểu như anh Ba song không cản được em mình, cả Đôn cũng vậy, nên tự Ba Trí tách ra đối lập với anh và em trai. Dạo này Trí không về nhà, anh ta thuê một căn biệt thự nhỏ, sang trọng và sống huy hoàng như một tay giàu mới phát .

Bất giác Đôn thở dài. Tánh Ba Trí khá tàn nhẫn, chính vì vậy mới thanh toán ra lệnh cho đàn em xử những con nợ mỗi khi họ chưa kịp trả tiền. Anh Ba gây thù chuốc oán với nhiều người. Anh Hai thì có nhiều đối thủ trong làm ăn. Đôn đoán lần đó mình đã bị đánh nhảm.

Đêm ấy, Đôn và Hai Thạch tới dự tiệc ở nhà Nhu, một tay hợp tác

lam ăn với Thạch. Lẽ ra họ sẽ nhậu tới sáng với rất nhiều tiết mục. Tới quá nửa đêm, Đôn lại thấy chán nên đã về bằng chiếc Future của Hai Thạch .

Trong ba anh em, Đôn và Thạch có vóc dáng và gương mặt khá giống nhau. Chắc chắn Đôn đã... hứng dao thay anh mình. Nhưng Thạch bác bỏ suy đoán ấy, cả Ba Trí cũng thế. Họ bảo Tư Đôn bị cướp xe. Đúng là đêm đó bọn chúng đã lấy mất chiếc Future mới cầu sau khi làm anh bị thương .

Những rõ ràng đây không phải một vụ cướp xe vì chúng đã truy đuổi anh chạy vào vườn nhà Út Nhiên, rồi sáng hôm sau chúng vào tận nơi để tìm kiếm. Chúng muốn khùng bố tình thần và lung lạc hai ông anh. Chính vì thế nên dạo này, Hai Thạch hay cử Tám Vạn đi theo anh là gạcđdờ-co .

Hừ ! Có một vệ sĩ riêng như Tám Vạn càng dễ mất mạng vì hấn cũng mê đồ đen, cũng tham lam, hèn hạ không thua kém bất cứ gã vô lại nào .

Hai Sang phờ phạc đứng dậy. Nhìn vẻ thiếu não của hấn, Đôn đoán chắc hấn cháy túi rồi.

Thầy gói thuốc con mèo về phía Sang, Tư Đôn hát hàm :

- Nhẫn túi rồi à ?

Sang gượng gạo :

- Hôm nay tôi xui quá .

Vạn vỗ về :

- Ngồi xả hơi một lát chơi gỡ lại, mày lo gì chứ .

Hai Sang thở dài sườn sượt :

- Hồng còn một xu, lấy vốn đâu để gỡ .

Vạn nháy mắt :

- Số mày luôn có quới hơn phù hộ. Tin tao đi .

Sang uể oải rút một điếu thuốc con mèo. Dường như quới hơn đang ngồi trước mặt hấn, nhưng còn ngậm tăm chưa chịu ngỏ lời ban ơn mưa móc .

Rít một hơi, Hai Sang suy nghĩ tìm cách nào đó để quới hơn mở miệng .

Hai Sang nghe Tám Vạn nói tách Tư Đôn khác hấn hai ông anh mình. Hấn làm ăn riêng chứ không dính dấp tới Hai Thạch và Ba Trí. Chẳng biết việc mua bán đá quý của Tư Đôn ra sao mà vừa cách đây không lâu, hấn bị đánh tởng chết. Địa bàn Tư Đôn bị đánh nghe đâu ở miệt trên nhà Sang và Vạn. Hấn được người ta giúp nếu không chắc đã bỏ mạng rồi .

Hai Sang bỗng sờ nghĩ ra một điều mà lâu nay gã chưa hề nghĩ

tới. Tám Vạn từng lấp lửng rằng Tư Đôn khoái hoa đồng nội, bởi vậy khi vào nhà Sang, hắn đã rề rà bên con Út Nhiên, bây giờ ngấm lại có khác. Chắc chắn Út Nhiên và Tư Đôn đã biết nhau từ trước, vậy mà... mẹ kiếp ! Con quỷ nhỏ ấy khá lắm. Nó dám qua mặt cả nhà . Sang sôi sục khi nghiệm ra một điều từ lâu gã không nghĩ ra. Hừ ! Rồi gã sẽ tận dụng điều này ngay bây giờ . Đè bẹp dí đầu thuốc dưới gót giày cáu bẩn, Hai Sang cất giọng như tâm sự :

- Cậu Tư biết không ? Trước kia, tôi đâu có đen đui dữ vậy. Nói sợ cậu cười tôi dị đoan, chứ số là tôi có một cái áo jean loại rẻ tiền thôi, nhưng mặc nó khi đánh bài, cá độ gì cũng hên hết .

Liếc Đôn và thấy mặt anh ta vẫn thản nhiên, Hai Sang vẫn nói tiếp :

- Từ khi bị trộm xơi mất cái áo, số tôi bắt đầu xui xẻo, chơi đâu thua đó. Bởi vậy tôi giận con nhò em ghê gớm .

Mắt không rời gương mặt lạnh lùng của Tư Đôn, Sang bật giọng :

- Cậu nhớ con nhỏ hái búp lài cho cậu không ? Lần đó tôi đánh nó một trận về tội để trộm chôm mất vật hộ mạng của tôi .

Môi hơi nhếch lên, Tư Đôn trả lời :

- Tôi biết chứ. Hôm ấy có tôi mà .

Hai Sang khựng lại :

- Có cậu nghĩa là sao ?

Đôn cười khuấy :

- Tôi chứng kiến cảnh cả nhà anh hỏi tội Út Nhiên về chuyện hai cái áo. Một vấy máu, bị chó tha là của tôi, một cái hàng hiệu mới mặc vài ba lần là của anh .

Hai Sang thật sự kinh ngạc :

- Lúc đó cậu ở đâu ?

Tư Đôn lơ lửng :

- Anh đoán ra được mà. Út Nhiên nhà anh đúng là hào hiệp. Cô ấy cứu tôi đó .

Sang tán vào ngay :

- Gia đình tôi ai cũng thế. Hào hiệp là truyền thống. Nếu hôm đó nhỏ Nhiên báo cho tôi, chắc chắn cậu đã được chăm sóc cẩn thận .

Đôn cười nhạt :

- Tôi có thể hình dung được điều ấy .

Hai Sang tỏ vẻ trách :

- Vậy mà hôm rồi cậu Tư không chịu nói để... em út bắt con Nhiên tiếp đãi chu đáo hơn .

Đôn khoát tay :

- Tôi chỉ ghé thăm Út Nhiên một chút. Cô bé cực quá làm tôi bứt rứt

khó chịu .

Im lặng mấy giây, Đôn bỗng hỏi :

- Út Nhiên nợ gia đình anh bao nhiêu tiền ? Sao tối đó tôi cứ nghe anh em anh nhắc tới nợ nần nhiều lần thế ?

Hai Sang chép miệng :

- Ôi dào ! Chuyện về con Nhiên dai dẳng, nhiều khê lắm cậu Tư ơi .

- Nhưng tóm lại, Nhiên có thiếu nợ gia đình anh không ?

Sang nói nhanh :

- Nó thì không, nhưng mẹ nó tức là cô Sáu của tôi thì có .

Đôn gõ tay lên bàn :

- Mẹ làm con phải chịu à ? Có hơi bị vô lú đó. Bà ấy thiếu bao nhiêu ?

Bộ óc bài bạc của Sang tính toán thật nhanh. Hắn đánh hơi được tiền trong câu hỏi của Tư Đôn .

Hừ ! Nếu Tư Đôn mê con Nhiên vì con bé từng cứu hắn thì sao Hai Sang không lợi dụng cơ hội để moi tiền Đôn chứ. anh em Tư Đôn nổi tiếng giàu, chỉ cần hắn cho Sang mượn tiền không tính lãi thôi, gã đủ sướng điên lên rồi .

Hai Sang nói :

- Tôi không biết cô Sáu thiếu ba tôi bao nhiêu, nhưng chắc chắn phải nhiều .

Tư Đôn nóng nảy :

- Nếu thế, biết bao giờ Nhiên mới trả xong nợ ? Hừ ! Đúng là bức hiếp, bóc lột sức lao động của người khác quá đáng. Tệ hại nhất, người ấy lại là máu mủ của anh .

Hai Sang phân bua :

- Cậu Tư quá lời rồi. Thiệt ra khi giận, tui tôi có nhắc tới nợ nần với Út Nhiên. Nói cho hả vậy chứ, ai di ép nó làm việc để trả nợ. Từ nhỏ, ba tôi nuôi nó, cho nó ăn học, ổng có tính toán gì đâu. Giờ lớn rồi, nó phải làm việc như tui tôi thôi chứ đâu có ai bóc lột nó .

Tư Đôn bảo :

- Nếu đúng vậy thì tốt quá. Tôi muốn bảo bọc Nhiên. Anh nghĩ sao ?

Hai Sang cười cười :

- Cậu muốn là chắc chắn được chớ gì đâu phải nghĩ ngợi. Con Nhiên là phận cỏ rơm, được cậu Tư chiếu cố là phần phước ba đời của nó. Để tôi nói lại cho nó liệu mà xử thế .

Tư Đôn khoát tay :

- Đừng nói gì với Nhiên cả. Xem như anh không biết Nhiên đã cứu tôi. À, anh có định chơi nữa không ?

Hai Sang nhún vai :

- Tôi nhả túi rồi. Với lại, quán này không phải chỗ để sát phạt nhau .
Thấy một tờ trăm đô xuống bàn, Đôn ngạo nghễ :

- Tiền của tôi đánh bài khó thua lắm. Anh cầm lấy mà thử thời vận .

Mắt Sang sáng rỡ :

- Cám ơn cậu Tư. Cần gì cậu cứ gọi, tôi sẵn sàng phục vụ .

Tư Đôn nghiêm mặt :

- Tôi muốn anh đối xử tử tế với Út Nhiên .

Đút tờ đôla vào túi áo, Hai Sang vui vẻ :

- chuyện nhỏ. Lúc nào nó chả được đối xử tử tế .

Đôn quát mắt lên :

- Tôi không đùa đâu. Nếu Út Nhiên bị ức hiếp, tôi không để anh yên .

Hai Sang ớn lạnh vì cái nhìn của Đôn, gã gượng gạo :

- Cậu Tư yên tâm .

Tư Đôn dần thêm :

- Tôi sẽ thường xuyên tìm hiểu tình hình ở nhà anh .

Sang đi rồi, Tám Vạn mới lên tiếng :

- Lẽ ra cậu không nên để thằng Sang nắm tay. Thế nào nó cũng tìm đủ lý do về Út Nhiên để móc hầu bao cậu .

Tư Đôn làm thinh. Anh biết hẳn nói đúng, nhưng thà mất một ít tiền, song ân nhân của anh không bị đối xử tệ, Đôn vẫn an tâm. Trước mắt Đôn muốn làm một điều gì đó để cuộc sống sau này của Nhiên đỡ cực nhọc hơn. Nhất định anh sẽ làm điều gì đó cho thân họ mệnh của mình .

*

* *

Tiếng kêu khan, thảm thiết vì đói sữa của con bê đực chưa đầy một tháng tuổi cứ đập vào tai Nhiên khiến cô không thể chịu nổi. Con bê đực bị đuổi sức nhiều ngày vì không chịu ăn cháo cám. Ba Phú cho là nó bệnh trong khi Nhiên biết chắc nó vì nhớ mẹ, khát sữa, kêu quá nhiều nên bị nóng sốt. Phú quyết định mắc rế gì cũng bán cho lò bê thui nên gã cấm Nhiên cho nó bú mẹ mà cô thì không dám cãi .
Bước ra khỏi chuồng, Nhiên lấy sữa đổ vào cái thau nhựa kê sát miệng, con bê đực chỉ ngửi qua chứ không chịu uống. Nhiên kiên nhẫn để mãi cái thau, nhưng nó quay đầu đi rồi lại kêu thảm thiết .
Ngay lúc đó, cô nghe giọng Phú và giọng cậu Hai Giàu. Vội vã, cô nhảy qua chuồng con Bớt Đen, ngồi thụp xuống trốn. Cô ngại bị trong thấy vì Ba Phú không muốn cho con bê uống sữa. Cãi lời hẳn, phiền lắm .

Giọng cậu Hai vang lên gay gắt :

- Tại sao mày theo phá mẹ con họ hoài vậy ? Tao đã trao hết quyền

hành trong nhà cho mày rồi còn gì nữa .

Ba Phú nói :

- Giấy chủ quyền nhà này, sở hữu đất đai ba vẫn còn giữ sao tôi yên tâm được. Hừ ! Lỡ ngày nào đó hỏi ra, nhà cửa, chuồng trại, vườn lài ba đem thế chấp hết thì anh em tôi sống cách nào đây ?

Ông Giàu hàm hừ :

- Tao đâu có tác tệ dữ vậy ?

Phú cười nhạt :

- Không tác tệ mà ăn ở với đứa thua cả tuổi con gái út. Hừ ! Mê gái rồi chuyện ngu ngốc nào người ta lại trừ. Ba chưa đưa giấy tờ cho tôi cất, tôi còn quậy nữa .

Ông Giàu gạt ngang :

- Mày đừng hăm dọa, tao không đưa đâu .

Giọng Ba Phú tàn nhẫn :

- Vậy ba đừng trách tôi ác ghen. Ra đường bây giờ xe cộ chạy ẩu tả, chiếc Wave Trung Quốc ba mới sắm coi bộ hơi cao so với dáng con Hồng. Hừ ! Chỉ cần bị quẹt nhẹ một cái, bảo đảm nó lăn quay ra lộ liền .

Ông Giàu áp úng :

- Mày... mày...

- Tôi cho ba một tuần suy nghĩ .

- Nhà cửa, đất đai không chỉ một mình mày hưởng .

- Một mình tôi giữ nó vẫn tốt hơn có cả Hai Sang và Tư Quý .

- Nhưng mà...

Ba Phú lạnh ngắt lời :

- Ba cứ suy nghĩ kỹ đi. Giao cho tôi hay một đứa ham cá ngựa, mê bài bạc như Hai Sang ? Hừ ! Giờ lại thêm rượu chè, Hai Sang kéo Tám Vạn rồi bạn bè nào lạ hoắc về nhà nhậu nhẹt, ba không đuổi miết thẳng chả biến nhà này thành quán nhậu đó .

Ông Hai Giàu có vẻ dỗi :

- Tao bây giờ đâu có quyền hạn gì mày làm sao thì làm .

Ba Phú cười gằn :

- Ba chỉ cần có con Hồng là đủ rồi, cần gì nhà cửa vợ con. Đúng không ?

Ông Giàu gầm lên làm Nhiên giật mình :

- Đồ mất dạy ! Coi chừng trời đánh mày đó .

Hai người đã đi khỏi khu trại bò mà Út Nhiên vẫn ngồi xụp dưới đất vì bất ngờ .

Giờ thì cô hiểu tại sao cậu Hai nghe lời Ba Phú rồi. Suy cho cùng ba Phú ghê gớm hơn Hai Sang nhiều. Anh ta thừa thủ đoạn và nhẫn

tâm để đạt được mục đích đề ra. Hai Sang và Tư Quý không qua mặt anh ta nổi đâu .

Rồi Nhiên nữa. Từ ngày Ba Phú lên nắm quyền, Nhiên càng lúc càng cực hơn. Hầu như suốt ngày cô không ngơi tay. Cả buổi chiều chủ nhật Nhiên cũng không được nghỉ .

Nhỏ Kim Mỹ nói đúng, gia đình cậu Hai sẽ vắt kiệt sức lẫn tuổi xuân của Nhiên nhưng cô vẫn không trả nợ xong .

Nhiên nuốt tiếng thở dài, cô nghĩ tới ba mẹ và thầm hỏi có phải cô được sanh ra để gánh nợ của hai người không ? Nếu đúng thế Nhiên cũng chẳng muốn nữa .

Tiếng lòng ngân vang

Chương 4

Lòng Nhiên xốn xang thương xót cả mẹ con Bót Đen. nó nghe tiếng con mình kêu vì đói, chắc nó đau lắm. Mỗi ngày Bót Đen cho mười mấy, hai chục lít sữa loại nhất, vậy mà con nó không được bú một miếng. Đúng là tàn nhẫn tham lam .

Dần lòng không nổi, Út Nhiên đành cãi lời Ba Phú. Cô dắt con bê đực vào chuồng con Bót Đen. Con bê con ngửi được mùi mẹ nhảy chồm lên mừng rỡ .

Nhiên xoa đầu nó :

- Tôi nghiệp ! Mà bú cho đã đi .

Nói tới đó, cô chợt nghẹn lời. Cô nhìn hai mẹ con quán quýt. Bót Đen được con ngậm đầu vú nút chùn chụt, mắt nó long lanh như đầy hạnh phúc khiến Nhiên cũng nhẹ người .

Định bụng cho con bê đực bú ít phút rồi sẽ dắt nó về chuồng. Nhiên bỗng nghe tiếng xe gắn máy chạy vào sân. Tim cô bỗng hồi hộp, chạy vội ra phía trước căn chòi. Anh vừa bước xuống xe và hướng mắt về phía căn nhà của Nhiên. Mặt Đôn rạng rỡ khi thấy Nhiên .

Cô vội trốn vào nhà, đóng sập cửa lại. Người nóng bừng bừng. Mấy tháng liên biệt tăm, giờ Đôn mới trở lại, điều ấy chứng tỏ anh vẫn chưa quên Nhiên. Bao nhiêu đó đủ làm cô vui rồi .

Tim cô thổn thức, lần tay dưới gối, cô lấy cái lắc bạc và giữ chặt.

Những khi buồn tủi, vật vô tri vô giác này an ủi cô rất nhiều. Nhờ nó, Nhiên không thấy cô đơn như xưa kia .

Cô đã hận vì lần trước trốn tránh Đôn trong khi anh khẳng định tới đây chỉ vì Nhiên. Cô đúng là ngốc. Nhỏ Kim Mỹ mắng cô như thế là đúng. Bày đặt lẫn tránh rồi chờ mong, chờ mong suốt mấy tháng liền .

Có lúc Nhiên nghĩ Đôn không bao giờ quay lại, rồi cô lại nuôi hy vọng. Cái lắc bạc thân thương đã giúp cô tưởng tượng Đôn đang bên cạnh mình. Nhờ thế, Nhiên hạnh phúc giống như bây giờ cô đang hạnh phúc khi biết chắc anh đang rất gần cô .

Ngay lúc hồn vía Út Nhiên đang lảng đãng trên mây thì cô nghe tiếng con bê đực kêu đau đớn rồi tiếng Ba Phú rống lên :

- Nhiên, mà đầu rồi ?

Giật mình, cô đẩy cửa bước ra. Ba Phú hàm hàm quát :

- Đồ quỷ cái dám cãi lời tao. Con Bớt Đen bị lây bệnh chết, tao giết mày luôn .

Nhiên phân bua :

- Con bê đực không có bệnh .

Mặt Ba Phú sa sầm xuống trông thật khiếp. Không nói không rằng, hấn vung tay cầm sợi dây da cột bò lên quất ngang mặt Út Nhiên. Cú ra tay của Ba Phú quá bất ngờ và quá nhanh, khiến cô không tránh kịp. Nhiên đau đớn ôm mặt trong khi Ba Phú vẫn vung sợi dây lên . Vừa đánh, gã vừa chửi thậm tệ. Sang ngồi nhậu cùng bạn bè phải nhột mà xéo đi cho khuất mắt gã .

Út Nhiên té ngã, té nghiêng theo từng cái vung tay của Phú. Sợi dây cột bò kêu vun vún trong không khí rồi quất xuống người Nhiên đau buốt .

Vứt ly rượu đang cầm xuống đất, Tư Đôn nhảy qua lan can chạy băng qua khu nhà ươm lái tới trước căn chòi .

Xông vào giật mạnh sợi dây, Tư Đôn nghiêng răng :

- Không được đánh nữa .

Ba Phú khựng lại vài giây rồi tiếp tục ngông nghênh :

- Chuyện gia đình tao, mày là thằng nào má dám xen vào. Mau xéo mẹ mày đi .

Cô dẫn cơn nóng đang sôi sục, Đôn làm thỉnh thoảng Nhiên đứng lên. Cô run bần bật trong vòng tay anh khiến Đôn xót xa thương cảm .

Ba Phú hất hàm :

- Buông con ngu này ra. Nếu không đừng trách tao .

Tám Vạn cùng ba bốn gã thanh niên khác áng ngang giữa Phú và Đôn. Trong lúc Hai Giàu giậm chân :

- Trời ơi ! Làm gì mày đánh nó dữ vậy Phú ?

Ba Phú lừ mắt nhìn mọi người :

- Nó nhiều tội lắm. Lớn nhất là tội lì. Hừ ! Nó dám cãi lời tôi cho con bê đực đang bênh bú mẹ. Lỡ con Bớt Đen bị lây thì sao ? Nó đến nỗi à ?

Hai Sang... hiền từ :

- Nói, con nhỏ đủ hiểu rồi, mày cần gì nặng tay .

Ba Phú khinh khỉnh :

- Anh không cần làm bộ. Cái áo jean giá trị bao nhiêu so với con bò ? Sao hôm đó anh đâm nó sặc cả máu vậy ?

Hai Sang sượng trân vì bị Ba Phú vạch tẩy. Hấn nổi khùng :

- Đứng lên mặt với tao nhé thằng hỗn hào kia .

Phú xua tay :

- Tôi không động chạm tới anh. Chúng ta đã thỏa thuận ngầm như

vậy. Tôi đánh Út Nhiên, anh đừng can .

Quay sang Đôn, Phú quát :

- Buông ra nó và biến đi .

Tư Đôn ôn tồn :

- Chuyện đâu còn có đó, anh bớt nóng một chút vẫn hay hơn .

Ba Phú chống nạnh, miệng văng tục liên hồi :

- Mà mày chả là cái đinh gì để khuyên tao. Mẹ... tao không muốn thằng nào vào nhà này ăn nhậu hết. Mẹ... tụi bây bám vào Hai Sang hoài hỏng được đâu nghen .

Hai Sang thấy mất mặt :

- Hừ ! Mày cố tình đánh Út Nhiên để phá cuộc nhậu của tao hả thằng chó đẻ ?

Ba Phú ngạo nghễ :

- Hiểu ra vấn đề rồi thì cút mẹ hết đi. Tôi cũng khoái ăn nhậu, nhưng không đời nào dắt về nhà, phiền phức gia đình chớ chả lợi ích gì .

Tám Vạn cười khẩy :

- Mày thật quá đáng. Cậu Tư đây hạ cổ tới nhà mày là hên lắm. Giờ mày làm cậu ấy mất hứng. Tính sao đây ?

Tư Đôn trầm tĩnh :

- Thôi, anh Tám. Chúng ta đưa Út Nhiên đi khỏi đây .

Ba Phú thách thức :

- Giỏi thì đưa nó đi thử tao xem .

Tư Đôn chẳng thèm nói tiếng nào, anh dìu Út Nhiên ra cổng. Cô bước đi như người mộng du. Trận đòn bất ngờ hung hãn của Phú làm cô mất vẻ hồn vía .

Từ bé tới giờ, đây là lần đầu cô bị Phú đánh tàn nhẫn như vậy. Hôm trước, Hai Sang tát cô mấy cái là đã nặng, song so với sợi dây cột bò của Ba Phú thì chẳng thấm vào đâu .

Trong gia đình này, Nhiên rất thường bị mắng chửi, nếu có bị cậu Hai đánh, cũng chỉ vì cái chổi chà cho hủ. Nhưng cái đánh của cậu Hai Giàu làm Nhiên đau phần hồn hơn phần xác. Giờ thì Ba Phú nắm quyền. Út Nhiên chắc chắn sẽ bị đòn nữa, những trận đòn của Phú sẽ làm cô chết cả xác lẫn hồn. Với ba ruột, Phú còn giữ thủ đoạn, thì với cô hủn cũng chẳng nương tay mỗi khi lên cơn giận. Nhiên không thể ở lại đây nữa .

Tư Đôn thì thào vào tai Nhiên :

- Tôi sẽ lo cho em. Đừng ngại gì hết .

Giọng Ba Phú rít lên :

- Tao chém hết tụi bay .

Út Nhiên tái mặt khi nhớ tới cây gậy to đòn của Phú từng hù dọa cả nhà

Cô lạc giọng vì sợ Đôn sẽ bị Phú chém :

- Ông... ông đi mau đi. Anh Phú chém thật đó. Cứ để mặc tôi .

- Hấn không dám đâu. Em phải đi với tôi.

Nhiên riu ríu vâng lời, cô không thể cưỡng lại đôi mắt vừa quyền hành, vừa quyến rũ của Đôn .

Ba Phú xông tới khi thấy Đôn dắt Út Nhiên ra cổng, nhưng một mình hấn làm sao chống lại nổi Tám Vạn, Hai Sang và mấy gã đàn ông khác, nên đành đứng lại chửi đồng ra .

Nhiên ngồi sau lưng cho Đôn chở. Cô bắt đầu thấy đau từ những vết đòn. Tâm hồn hoang mang, thân xác ê chề, cô ngơ ngác với những dòng xe xuôi ngược như những dòng đời tắt bậc dọc ngang mà không biết mình sẽ bị cuốn về đâu .

Cô ngập ngừng :

- Ông đưa tôi đi đâu vậy ?

- Em cần một chỗ ở trước đã .

Nhiên làm thinh. Cô đã bước ra khỏi nhà và sẽ khó sống với cậu Hai, Ba Phú, Hai Sang nếu ngay nào đó phải quay lại. Nhưng nếu cô quay về ngay bây giờ thì sao ? Vì tự ái, chắc gì Phú không lôi cô ra đánh thêm một trận nữa .

Điện thoại di động kêu títt títt, Đôn tắt xe vào lề .

Trán anh nhúu lại khi nghe giọng Thu Yến, cô muốn tối nay đi coi ca nhạc với Đôn, chương trình đặc biệt của Lam Trường .

Đôn nói :

- Anh rất tiếc vì không rảnh. Em đi với bạn đi .

Giọng Yến to đến mức cả Nhiên cũng nghe :

- Đi với bạn thì nói làm gì. Có người yêu như anh chán ngắt .

Không như thói quen luôn những nhẽo, khóc lóc, nhằn nhĩ, lần này Thu Yến gác máy thật mạnh. Đôn hơi ngạc nhiên rồi lại thở phào nhẹ nhõm .

Nhiên liếm môi :

- Ông đừng vì tôi mà để... để chị ấy giận .

Đôn không nói gì, anh nhân số gọi điện cho ai đó tên Nhâm, bảo anh ta chuẩn bị một chỗ ở và dặn dò mua sắm đủ thứ. Tự dưng Nhiên thấy lo lắng. Cô có quá mạo hiểm không khi đi theo một người lạ như Đôn.

Đợi anh tiếp tục phóng xe, Nhiên mới nói :

- Hay ông cho tôi về, dầu sao đó cũng là nơi tôi từng sống .

Đôn nhỏ nhẹ :

- Tôi biết em khó lòng tin một người lạ, nhưng tôi không đành thấy

em sống khổ như thế. Em nghĩ mọi người trong nhà sẽ dễ yên một khi em quay lại sao ? Với lại, tôi nghĩ đây là cơ hội để em vào đời thử sức mình ? Rồi tôi sẽ tìm cho em một công việc. Cứ xem tôi như một người anh trai. Bảo đảm anh Tư Đôn không tệ như những ông anh của em đâu Út Nhiên .

Nhiên nhắm mắt lại, xem Đôn như một người anh trai. Phải rồi, sao cô không nghĩ ra cơ chứ .

Giọng Đôn đều đều :

- Em thấy thế nào Út Nhiên ? Tôi không có em gái, nếu em đồng ý làm em tôi thì còn gì bằng .

Nhiên đáp ứng :

- Nhưng tôi dở lắm. Ông... ông sẽ cực vì có một nhỏ em như thế .

Đôn cười :

- Khổ tôi còn không sợ, nói chi cực .

Đôn cho xe rẽ vào con đường khá rộng của một khu có nhiều nhà mới xây. Dừng trước một căn có hàng rào dâm bụt cao, Đôn chờ Nhiên bước xuống anh mới nhàn chuông. Một thanh niên chạy ra lễ phép chào :

- Em chuẩn bị nhà cửa sạch sẽ rồi ạ .

Dắt xe vào sân, Đôn hỏi :

- Nhâm đâu ?

- Dạ, anh Nhâm đi mua những món cậu Tư dặn rồi .

Đôn có vẻ hai lòng, anh nói :

- Đây là cô Út Nhiên, cô Út sẽ ở đây .

Đội gã thanh niên chào Nhiên xong, Đôn mới nói tiếp :

- Cầu này tên Tân, hai anh em Nhân, Tân theo tôi lâu rồi. Em có thể tin tưởng họ .

Tân mau mắn :

- Để em làm nước uống .

Nhiên rút rờ ngồi xuống bộ salon bọc vải hoa sang trọng. Tay cô vừa vén tóc lên Đôn đã kêu đầy xót xa .

- Trời ơi ! Mặt em rướm máu rồi. Rát lắm phải không ? Ba Phú đúng là... Hừ ! Hấn phải trả giá việc mình làm. Tôi không cho qua chuyện này đâu .

Nhiên hạ giọng :

- Tôi xin ông. Cũng tại tôi cãi lời anh .

Đôn hầm hừ :

- Chỉ có nô lệ mới bị đánh bằng dây da cột bò. Tôi muốn Ba Phú thử nếm mùi y như nạn nhân của hấn .

Út Nhiên buồn buồn :

- Nếu vậy ông cũng chẳng khác gì anh Ba. Tôi không thích ông như thế chút nào .

Tư Đôn nhìn sững Nhiên :

- Em đúng là... là... tôi sẽ như em thích, thiên thần bé nhỏ ạ .

Nhiên chớp mi và biết chắc mình không mơ ngủ .

Chưa biết ngày mai, ngày mốt rồi vài ngàn ngày sau nữa, Nhiên sẽ như thế nào ? chỉ biết bây giờ cô hãy chấp nhận hiện tại... Một hiện tại chỉ có ở trong cổ tích .

*

* *

Nhiên ngập ngừng hỏi Nhâm :

- Nhà này của ai vậy anh ?

Nhâm trả lời :

- Dạ... nhà bạn cậu Tư, tụi tôi trông hộ vì họ đi làm ăn xa.

Rồi Nhâm hỏi lại :

- Cô Út thấy ngôi nhà thế nào ?

Nhiên khen ngay :

- Quá đẹp .

- Vậy mà cậu Đôn cứ sợ cô không thích .

Nhiên gượng gạo :

- Làm gì có. Tôi có quyền thích hay không sao ? Cậu Tư Đôn tốt như vậy, tôi đang thấy ngại đây .

Nhâm lắc đầu :

- Cậu Tư bảo so với những gì cô Út đã làm thì việc cậu ấy giúp cô một chỗ ở không có nghĩa gì hết .

Út Nhiên tò mò :

- Anh biết tại sao cậu Tư bị thương không ?

Nhâm im lặng, Nhiên hiểu anh ta không được phép trả lời nên thôi .

Đứng dậy, Nhiên bước ra sân. so với khu vườn lài ở nhà cậu Hai, cái sân này hơi bé, nó được trồng nhiều cây cảnh nên trông càng chật chội hơn .

Hai hôm rồi, Đôn không ghé, Nhiên chột hoang mang vì không biết anh đi đâu. Hỏi Nhâm cũng trả lời lấp lửng làm cô thấy khó chịu.

Nhiên quanh quẩn mãi trong nhà với những bộ quần áo đẹp mà chưa bao giờ cô được mặc, với băng, đĩa nhạc mà mỗi lần muốn nghe, cô phải nhờ tới Nhân hay Tân vì chưa biết sử dụng đầu máy. Cũng chán !

Mới hai ngày Nhiên đã chịu hết nổi, cô có cảm giác mình đang bị giam lỏng. Thế mới biết chuyện gì cũng có giá trị của nó. Lẽ nào

Nhiên đang trả giá cho sự bốc đồng của mình. Ra, vào cô mong nhớ, đợi chờ trong quay quắt. Có lẽ Nhiên phải nói chuyện nghiêm chỉnh với Tư Đôn về tương lai của cô. Cô cần có một công việc, càng sớm càng tốt, nếu không cô sắp mục rữa rồi đây .

Có tiếng xe du lịch ngừng trước cổng. Chắc là Đôn. Tim Nhiên đập mạnh, cô đứng dậy ngay lúc cánh cổng mở toang ra. Đôn bước vào nhanh, mạnh như giông gió. Anh bất ngờ khi thấy Nhiên trong sân . Cô chớp mắt vì cái nhìn của Đôn, vì nụ cười miệng rộng rất đàn ông của anh .

Đôn dịu dàng :

- Em thế nào rồi Út Nhiên ?

Cô lúng túng :

- Vẫn khỏe .

Trong nhà bước ra, Nhâm cười cười :

- Cô Út mong cậu Tư từng giờ từng phút .

Mặt đỏ lên, Nhiên nói :

- Tôi mong vì ông hứa tìm cho tôi việc làm. Tôi mong được đi làm chớ đâu có mong ông .

Đôn nhấn mạnh :

- Ông nào ? Chà ! Cô em gái gọi anh bằng ông ? Lạ tai thật .

Mặt càng đỏ hơn, Nhiên cắn môi :

- Tại người ta chưa quen chứ bộ .

Đông nghiêng đầu nhìn Nhiên, anh bật cười thích thú vì những nét ngượng ngùng như trẻ con thật dễ thương của Nhiên, khiến cô càng xấu hổ hơn .

Hơi dỗi một chút như tất cả các cô gái, Nhiên phụng phịu :

- Không thèm nói chuyện với ông nữa .

Vừa nói, cô vừa chạy vụt vào trong. Về phòng dành cho mình, Nhiên sà xuống giường ôm lấy gối vào lòng, nhức nhối một nỗi buồn .

Đúng là cô trông anh từng giờ từng phút. Mong gặp anh để anh tìm cho cô việc làm chỉ là cái cớ nhỏ, còn khao khát được trông thấy anh lại là ao ước lớn .

Dẫu biết Đôn đã có người đàn bà của mình, anh quan tâm tới Nhiên vì muốn trả ơn, cô vẫn không thôi mong anh. Giờ gặp anh rồi, sao cô lại chạy vào đây, ôm nỗi niềm riêng thế này ?

Tay cô chạm cái lắc bạc trên nệm. Nhiên đeo nó vào. chỉ có cái lắc là thuộc về cô thôi, còn Đôn... Nhiên nuốt tiếng thở dài .

Giọng anh thật ấm ngoài cửa :

- Nhiên ơi ! Ra anh bảo .

Nhiên mềm nhũn vì cái từ "anh" ngọt ngào của Đôn .

Cô chưa kịp động đây gì, Đôn lại nói tiếp :

- Em giận anh Tư à ?

Nhiên bước ra, mặt nghiêm lại :

- Ai dám giận anh chứ .

Đôn tủm tỉm cười. Anh thích nhìn Nhiên như thế này. Dễ ghét làm sao .

Anh thân mật bảo :

- Ngồi xuống đây nhóc .

Nhiên nép vào một bên ghế đá. Đôn thích thú khi thấy cái lắc trên cổ tay cô. Anh nói :

- So với em, nó hơi rộng. Anh nhờ khâu lại một vài mắc xích, sẽ vừa ngay .

- Như vậy mất công ông .

- Không có gì mất công hết. Quan trọng là em có thích hay không thôi .

- Dĩ nhiên là thích rồi .

Đôn ngập ngừng :

- Hay là anh đổi cho em một chiếc lắc phụ nữ bằng vàng sẽ phù hợp hơn .

Nhiên lắc đầu :

- Không. Em chỉ thích nó thôi .

Đôn chống tay nhìn cô :

- Vì sao vậy, nó đâu đẹp gì và cũng chẳng đáng bao nhiêu .

- Nhưng đó là của ông. Em thích là vì vậy .

Đôn mỉm cười :

- Anh không nghĩ em mang nó theo được .

Nhiên thành thật :

- Hôm đó đang cầm nó trong tay thì anh Ba gọi ra. Cũng may, nếu không... chắc là mất rồi .

Bỗng dưng Nhiên nhìn Đôn :

- Hay ông muốn lấy lại vì đây là vật của người nào đó tặng ông ?

Đôn trả lời :

- Đây là quà sinh nhật của một người rất thân tặng anh. Nhưng anh không có ý lấy lại .

Nhiên thẳng thốt :

- Chị ấy phải không ? Nếu đúng vậy em phải trả ông mới phải .

Đôn nhăn mặt :

- Em thật trẻ con. Thế em có muốn lấy lại chiếc nhẫn của mình không ?

Nhiên lắc đầu :

- Em chỉ sợ chị ấy sẽ giận anh .

Đôn nghiêm nghị :

- Chị nào ? Cái lắc ấy đâu phải của người yêu anh tặng. Em khéo suy tưởng thật. Nhưng nếu là của cô ấy, anh vẫn tặng em, ân nhân của anh .

Nhiên xoay cái lắc, giọng trầm xuống :

- Chưa biết ai là ân nhân của ai đâu nữa. em không muốn làm phiền. Chắc ông đã tìm được việc cho em rồi chứ ?

Đôn khoát tay :

- Chuyện đó ta bàn sau. Tối nay anh mời em đi ăn mừng .

Nhiên tròn mắt :

- Mừng về cái gì ?

Đôn hỉ hả :

- Về việc anh có một cô em gái, về việc anh vừa trúng một vụ làm ăn lớn .

- Nhưng mà...

Đôn khoát tay :

- Không nhưng gì hết. Vào thay bộ quần áo đẹp này rồi đi với anh .

- Em không quen tới chỗ đông người .

- Dành em sẽ quen. Nào, đừng làm anh Tư buồn chớ Út Nhiên .

Nhiên mềm lòng vì những lời của Đôn. Cô cầm hai túi giấy to đi về phòng mình .

Xỏ ra giường, cô mê mẩn nhìn bộ quần áo mới. Với Nhiên, đây đúng là bộ quần áo đẹp, có nằm mơ cô cũng không tin nó là của mình .

Đưa tay vuốt cái áo màu hồng nhạt có thùy tay lưng gần sát nách và cái quần trắng ông patte, Nhiên phát hoảng vì không biết mình sẽ ra sao khi mặc nó vào. Nhà quê chắc chắn sẽ lôi đuôi quê trong bộ đồ nhã nhặn sang trọng này .

Rồi đôi gót cao và cái ví nhỏ xíu có đính những hạt đá lấp lánh nữa.

Út Nhiên không xứng với những thứ này đâu .

Nhiên thắc thỏm lo lắng mình xấu xí khi đi cạnh Tư Đôn. Cô sợ sẽ làm mất mặt anh giữa đám đông .

Bước ra ngoài, cô tìm nhưng không thấy Đôn đâu cả. Chẳng biết ai chia sẻ, Út Nhiên thật thà nói với Nhâm điều lo lắng của mình .

Anh ta cười và bảo :

- Sao cô lại lo những điều cậu Tư không lo cơ chứ .

- Tôi không muốn ông ấy xấu hổ vì tôi .

Nhâm nhún vai :

- Vậy hãy làm đẹp cho mình. Đàn ông luôn hãnh diện khi đi bên cạnh người đẹp. Cô phải tự tin cô Út ơi .

Nhiên hạ giọng :

- Ông ấy đâu rồi ?

Nhâm tình quái :

- Cậu Tư cũng đang làm đẹp để xứng với cô Út. Cậu ấy trong... nhà tắm .

Nhiên vội trở về phòng. Cô tắm thật lâu, thật kỹ như trôi hết cái quê mùa của mình. Thay bộ quần áo mới, mang đôi giày gót cao, cô đứng trước hương xỏ tung mái tóc đen dày, bóng mượt của mình ra. Trong gương đúng là cô, nhưng lạ lắm. Nhiên ngỡ ngàng với chính mình. Cái áo vừa vặn sát thân người cô, cái quần ôm đôi chân thon dài gợi cảm làm Nhiên bối rối. Cô ngồi phịch xuống giường mãi đến 1 khi Đôn gọi Nhiên mới bước ra .

Cô thấy chân tay thừa thãi, mặt mũi nóng bừng khi cả Nhâm lẫn Đôn đều nhìn sững mình .

Nhiê khoanh đôi tay trần, giọng phụng phịu :

- Đã bảo không được mà ông nhất định bắt người ta mặc bộ đồ này. Để em đi thay ra vậy .

Đôn hồi hã :

- Sao lại thay. Em đẹp lắm .

Nhâm cũng tán vào :

- Thật đó. Trông cô Út khác hẳn. Chắc cậu Tư rất hài lòng .

Tư Đôn lừ mắt nhìn khiến Nhâm tịt ngòi lùi ra sau. Nhâm nói đúng, Đôn rất hài lòng khi trông thấy Nhiên trong bộ quần áo anh chọn cả buổi trời ở một shop thời trang nổi tiếng .

Giờ thì đúng là không tốn công. Trông Út Nhiên xinh xắn, dễ yêu thế kia Đôn không chỉ hài lòng mà còn mềm lòng nữa kia .

Anh chợt hỏi :

- Em đã mơ ví ra thử chưa ?

Nhiên ngờ ngác lắc đầu. Đôn bảo :

- Thử mở xem .

Nhiên nghe lời và bất ngờ khi thấy trong chiếc ví nhỏ có một cái hộp vuông bọc nhung. Quê mùa cách mấy cô cũng biết đó là hộp đựng nữ trang .

Cô từ chối ngay :

- Em không nhận đâu .

Đôn có vẻ phật ý :

- Từ chối và không cần xem coi vật gì bên trong ư ?

Nhiên lắc đầu :

- Dạ không .

Đôn im lặng. Một lát sau, anh nói :

- Đi với tôi, em phải có trang sức. Nếu không nhận thì sau khi về em sẽ trả lại tôi .

Thấy Đôn có vẻ không vui, Nhiên đành chiều ý anh. Mở cái hộp ra, cô bị thôi miên bởi một sợi dây chuyền trắng có mặt là viên đá hình giọt nước màu đỏ như máu .

Nhiên trầm trồ :

- Đẹp quá. Nhưng chắc không hợp với em .

- Hợp hay không tôi biết mà. Nào, để tôi giúp em đeo vào .

Út Nhiên vén tóc dài qua một bên. Cô nghe tim đập mạnh khi đứng rất gần Đôn. Cô quên mất sợi dây chuyền mà chỉ nghĩ tới anh. Đôn rất gần cô, song anh vẫn là người lạ vì cho tới bây giờ, Nhiên vẫn chưa biết gì về anh, ngoài việc anh là một tay trùm anh chị như Hai Sang đã giới thiệu .

Giọng Đôn thì thầm bên tai cô :

- Em đẹp lắm, bé con ạ .

Nhìn rụt rè đi cạnh Đôn. Bữa nay trông anh thật điệu. Với sơmi màu sẫm, chiếc quần khaki màu nhạt. Đôn lịch lãm, giản dị, song lại đầy nam tính. Đi bên anh, Nhiên bỗng tự tin hẳn vì biết mình sẽ được bảo bọc nếu có tình huống bất ngờ nào đó xảy ra .

Đôn mở cửa xe. Nhiên ngần ngừ một chút trước khi vào xe. Đây là lần đầu tiên trong đời cô được ngồi xe bốn bánh, nên dù cố gắng cô vẫn lúng túng thấy rõ .

Đô chọt vỗ nhẹ trên cái lắc :

- Cho anh mượn nhé .

Nhiên đưa anh và không biết Đôn tính làm gì. Mang nó vào tay, anh cười :

- Anh cũng phải điệu một chút chứ .

Rồi Đôn kể :

- Nhóm anh có ba thằng rất thân, mỗi thằng tặng nhau một chiếc lắc để kỷ niệm ngày sinh nhật. Anh đeo nó phải hơn mười năm rồi .

- Cho em, ông không tiếc sao ?

Đôn quay sang nhìn cô :

- Với ân nhân của mình, anh không tiếc gì hết .

- Ông rất tốt, nhưng em chưa biết gì về ông cả .

Đôn mỉm cười :

- Em muốn biết gì về anh ? Tối nay anh sẽ nói hết .

- em muốn biết tất cả .

Đôn hóm hỉnh :

- Có hơi bị nhiều không ? Anh lại thích nghe em nói hơn .

Xe ngừng trước một quán vườn khá kín đáo, Nhiên bước thật chậm

trên đôi giày cao .

Đôn bảo :

- Chưa quen cứ vịn vào anh .

- Như vậy kỳ lắm .

Vứt dứt lời, Nhiên đã bị lật gót giày. Đôn kịp giữ cô bằng một vòng ôm .

Anh nói :

- Em phải tập đi giày pha lê, cô bé lọ lem ạ .

Út Nhiên phụng phịu, vịn tay anh. Cô rộn ràng một niềm vui dù đó là niềm vui không trọn vẹn khi nghĩ trái tim anh đã có chủ rồi .

Kéo ghế cho Nhiên ngồi xuống ban ở một góc sân khá biệt lập, Đôn hỏi :

- Em thích ăn gì ?

Mắt liếc vội qua thực đơn, Nhiên lắc đầu :

- Em thích nghe ông nói về mình hơn. Còn món ăn thì ông thích món nào, em sẽ ăn món đó .

Đôn cười cười :

- Anh chỉ thích món nhậu .

Út Nhiên dạn dĩ hơn, cô bấu môi :

- Ông đâu ác dữ vậy .

- Đúng là anh không ác, nhưng tối nay nhất định có rượu mừng .

Nhiên... ra giá :

- Một ly thôi. Mỗi người một nửa .

Đôn nheo mắt :

- Em mới là ác khi kỳ kèo với anh. Nhưng anh sẽ chiều, Út cưng ạ .

Đôn vừa gọi món xong thì điện thoại reo. Anh lấy cái di động ra nhấn nút tắt .

Nhiên ngạc nhiên :

- Sao ông không nghe ?

- Anh muốn dành tất cả thời gian cho em .

Nhiên chớp mắt :

- Nhưng...

Đôn xua tay :

- Em hay "nhưng" với anh quá .

Nhiên bướng bỉnh :

- Chẳng lẽ em không có được ý kiến của mình ?

Tự Đôn lại cười. Nhiên thích nhìn anh cười. Khi đó gương mặt làm lì, đôi mắt lạnh tanh của anh trông khác hẳn. Nhiên chợt nhớ tới lần đầu gặp anh, đêm đó vì sợ quá, cô không hình dung được gương mặt anh thế nào, chỉ biết nó bệ bết máu. Duy có đôi mắt anh là Nhiên

nhớ mãi, nó đã đeo đẳng cô một thời gian dài, tới tận bây giờ nó vẫn len lỏi vào giấc mơ của Nhiên .

*****

Em đang nghĩ gì vậy. Đôn hỏi ?

- Đố ông biết ?

- Chắc em đang nhớ về lần đầu chúng ta gặp nhau .

Nhiên tròn mắt :

- Đúng... bon. Sao ông tài thế ?

Đôn có vẻ xúc động :

- Vì anh cũng đang nhớ như em. Đó là một đêm dài hơn trăm năm mà suốt đời anh không bao giờ quên. Em nghĩ gì về tối hôm ấy .

Út Nhiên nói ngay :

- Em nghĩ không hiểu sao mình gan đến thế. Dám giấu một người lạ hoắc lạ hươ .

- Nhưng em không ân hận chứ ?

Nhiên lắc đầu :

- Không. Bây giờ và sau này cũng thế .

Đôn từ tốn nói :

- Phải cảm ơn số phận đưa đẩy chúng ta gặp nhau .

Nhiên chớp mi :

- Nhưng ông sắp ân hận vì em đang và sẽ làm phiền ông đây .

Đôn kêu lên :

- Ân hận à ? Không đâu .

Rồi anh trầm giọng :

- Anh chỉ tiếc một điều .

Nhiên thắc thỏm :

- Điều gì thế ?

Đôn da diết :

- Chúng ta gặp nhau quá muộn .

Nhiên cắn môi. Cô mạnh nha hiểu ẩn tình trong câu nói như lời thở than của Đôn. Nếu anh đơn thuần xem Nhiên như một cô em nhỏ thì việc gì phải nuối tiếc cơ chứ .

Nhiên nhanh ý chuyển câu chuyện sang mạch khác :

- Sao đêm đó ông lại bị như thế ?

Đôn nhún vai :

- Anh chưa thể trả lời cụ thể. Có lẽ do tranh chấp trong làm ăn không chừng .

Nhiên tròn mắt :

- Tranh chấp làm ăn mà ghê dữ vậy sao ?

Cô ngập lại ngập ngừng :

- Anh Hai Sang bảo ông là... là đáng sợ lắm. Có đúng không ?

Tựa lưng vào ghế, Đôn nheo mắt :

- Theo em thì sao ?

Nhiên che miệng cười :

- Vết sẹo trên trán ông đã trả lời rồi còn gì .

Đưa tay sờ vết sẹo, Đôn nói :

- Cũng nhờ miếng băng to bụng của em, nên anh mới mang vết sẹo để thành ông kẹ đó chứ .

Nhiên ngượng ngùng khi nhớ mấy miếng băng vệ sinh, cô giận dỗi :

- Ghét ! Làm ơn mắc oán. Biết thế em đã bỏ mặc ông cho con Tin Tin liếm .

Đôn xoa cằm :

- Sao em lại không làm thế nhỉ ?

Người phục vụ mang thức ăn và rượu ra, Đôn rót vào hai ly chân cao và đặt trước mặt cô một ly. Đôn nâng ly và chờ Nhiên. Cô cũng cầm ly và nhìn anh .

Đôn có vẻ thịnh trọng :

- Đem chia tay đó, anh đã chúc em sẽ được hạnh phúc và hứa sẽ gặp lại em. Giờ anh đã làm đúng lời mình hứa. Nhưng còn hạnh phúc, anh sẽ làm tất cả để em có được nó, dù điều đó chắc không giản đơn .

Khẽ chạm ly của mình vào ly của Nhiên, anh nói :

- Đánh dấu ngày chúng ta là anh em... không được gọi anh là ông nữa đấy bé Út .

Nhiên xoay ly rượu trong tay :

- Em quen miệng rồi, mà cũng thích gọi vậy để khác người ta của ông .

Đôn ậm ự :

- Thôi thì ông cũng tốt. Nào, mời bé Út .

Nhiên khẽ nhấp môi. Rượu cay nồng ấm tận tim. Cô tận hưởng hạnh phúc được chăm sóc nuông chiều. Với Đôn, cô đúng là trẻ con, thơ dại bên cạnh một kẻ già dặn sự đời .

Anh uống cạn ly thứ hai rồi hỏi :

- Em thích biết gì về anh ?

Nhiên trả lời :

- Dĩ nhiên là về tất cả những gì liên quan tới ông rồi .

- Chà ! Phải bắt đầu từ đâu nhỉ. Từ hai ông anh của anh đi. Gia đình anh chỗ có ba anh em trai, ba mẹ mất sớm nên phải nương tựa nhau

mà sống. anh Hai Thạch thừa kế từ ba anh một nhà hàng cũ kỹ, doanh thu chẳng là bao so với những quán xá bình dân đầy khắp thành phố này. Vốn sợ nghèo và ham làm giàu, anh Hai vội tìm người có vốn để hùn hạp nhằm khuếch trương cái nhà hàng ấy. Chỉ trong một năm, anh đã biến nó thành một vũ trường hiện đại .

Uống một rượu nữa, Tư Đôn kể tiếp :

- Gặp thời, một năm sau nữa, anh Hai đã lấy lại vốn để tiếp tục hùn hạp mở thêm những vũ trường mới, Ba anh em thay nhau quản lý những vũ trường này. Sắp tới anh còn định mở một Club ở Nam Vang và giao cho anh coi sóc .

Nhiên thắc thỏm :

- Ông sẽ sang đó luôn sao ?

Đôn gấp thức ăn cho cô :

- Em ăn đi .

- Ông cũng ăn đi .

Đôn hơi nheo mắt :

- Anh thích uống rồi nhìn em hơn .

Nhiên đỏ mặt, cô bùng ly rượu lên rồi mê mải nhìn màu huyết dụ sóng sánh của nó .

Đôn nói :

- Công việc khiến anh phải qua lại bên ấy suốt. Lần đó muốn trở lại thăm em sau khi vết thương lành, nhưng không được. Khi có thời gian anh chợt nhần ngừ vì sợ em bị gia đình tra hỏi. Những gã anh bà con với em chả gã nào hiền, chắc chắn họ không để em yên nếu em giải thích vòng vo thiếu hợp lý. Biết Tám Vạn ở gần vườn lài nhà em, anh mừng còn hơn bắt được vàng .

Nhiên nhỏ nhẹ ngắt lời anh :

- Nhưng tại sao ông quen Tám Vạn ?

- Hắn làm cho gia đình anh mà. Trợ thủ đắc lực của anh Ba đó.

Nhiên nhún vai :

- Anh ta chả tốt lành gì .

Đôn bảo :

- anh biết. Song nhờ hắn anh mới có cơ hội trở lại vườn lài đấy .

Dịu dàng nhìn Nhiên, Đôn hỏi nhỏ :

- Tại sao lần ấy em lại khóc và tránh mặt anh ?

Nhiên cắn môi :

- Em sợ...

- Chắc không phải sợ anh ?

Nhiên thành thật :

- Em sợ ông đấy chứ .

- Sao thế ?

Nhiên lắc đầu :

- Không giải thích được .

- Bây giờ còn sợ không ?

Nhiên cong môi lên :

- Sợ còn hơn hôm trước nữa .

Đôn bật cười :

- Lại còn như vậy cơ ? Anh có phải ông kẹ đâu ?

Nhiên vẽ những vòng tròn trên bàn :

- Đâu phải chỉ mỗi ông kẹ mới đáng sợ. Này ! Bây giờ ông nói về chị ấy đi .

Đôn từ tốn :

- Em uống rượu đã. Vội vàng gì dữ vậy. Chị ấy có biến khỏi cõi đời này được đâu .

- Em không uống ông sẽ không nói à ?

- Đúng vậy, nhóc ạ .

- Vậy thì em sẽ uống .

Đôn nhẹ nhẹ lắc đầu :

- Tò mò đúng là bản chất của phụ nữ .

Nhiên mồm mép :

- Em chỉ muốn làm quen trước với một nửa của ông để sau này gặp sẽ không ngỡ ngàng, chứ đâu có tò mò .

Đôn nhướn mày :

- Vậy sao ? Một cô bé lọ lem quê mùa mà đối đáp y như sinh viên đại học. anh thật có phúc mới có được một cô em như thế .

Nhiên nói :

- Em chẳng biết mình đang được khen hay bị chê nữa .

Đôn nhếch môi đầy cao ngạo :

- Anh không có thói quen khen phụ nữ đâu. Công việc của anh xung quanh có rất nhiều đàn bà. Nhiều đến mức anh khó thấy điều tốt ở họ để mà khen .

Nhiên nhấn giọng :

- Vậy chắc chị ấy là người hoàn hảo ?

- Điều đó thì không đúng. Đàn ông thường yêu bằng mắt. Em đã từng nghe câu đó chưa ?

Nhiên lắc đầu :

- Em không biết nhiều về đàn ông. Còn các ông anh em thì chắc không biết câu này, dù có thể các ông ấy cũng yêu bằng mắt .

Cô chép miệng :

- Nghĩ mà tủi cho các cô đầu tắt mặt tối, xấu xí bần cùng như em .

- Lại tự ti rồi. Ai bảo em xấu xí nhỉ ?

Nhiên xoa tay :

- Nói thế thôi, chứ em không thích được yêu bằng mắt .

Dứt lời, cô thấy mặt mình nóng bừng. Sao cô lại nói thế nhỉ ? Tư Đôn sẽ nghĩ gì về cô ?

Đôn buột miệng :

- Anh cũng mong vậy. Người đàn ông nào nói yêu em, chắc chắn lời nói ấy thốt lên từ trái tim của anh ta .

Út Nhiên chớp mi. Người đàn ông nào trong thế giới này sẽ nói lời yêu cô khi cô chỉ muốn nghe lời thiêng liêng ấy từ người đang ngồi trước mặt mà thôi .

Giọng Đôn chợt xa xôi :

- Cô ấy tên Thu Yến. Ông Sáu Lợi, chỗ đang hợp tác với anh Hai Thạch là ba của Yến. Bọn anh quen nhau qua những cơ hội làm ăn của người lớn. Phải nói rằng Thu Yến rất đẹp. Lần đầu thấy Yến, anh đã hứa với lòng cô ấy phải là của anh và anh đã làm được điều đó .

- Thế chừng nào hai người sẽ cưới nhau ?

- Có thể cuối năm nay .

Cổ nén nổi đau xuống, Nhiên hỏi :

- Đó là việc trăm năm, sao ông lại... có thể.

Đôn cười hòa :

- Em hỏi y như bà cụ. Có thể vẫn tốt hơn không thể. Anh sống quá nhiều để thấy rằng trên đời này chả có gì chắc chắn hết .

- Nhưng đó là tình yêu mà. Chẳng lẽ tình yêu lại phù du ?

- Câu hỏi hay lắm, trí tuệ lắm. Thế em yêu chưa ?

Út Nhiên làm thinh, Đôn hỏi tiếp :

- Trong đời này em thương ai nhất ?

Nhiên trả lời nhanh như chớp :

- Bà ngoại .

- Chỉ mỗi bà ngoại thôi sao ?

Nhiên gật đầu, mặt buồn hẫng đi. Đôn hạ giọng :

- Nhưng ngoại em mất rồi .

- Tình thương của em cũng mất theo .

- Thế còn ba má ? Em không nghĩ tới họ à ?

Nhiên khó khăn trả lời :

- Có chứ, nhưng mơ hồ lắm. Có hơn mười năm rồi, em không gặp cả ba lẫn má .

Đôn hỏi :

- Nếu bây giờ gặp lại, em sẽ như thế nào ?

- Em không biết và cũng không muốn biết. Xin đừng hỏi em về ba mẹ

nữa .

Nhìn đôi mắt bất chợt rưng rưng của Út Nhiên, Đôn xót xa quá đỗi .

Anh dịu dàng :

- Xin lỗi đã làm em buồn .

Nhiên gượng gạo :

- Em phải xin lỗi ông mới đúng .

Dứt lời, cô bưng ly uống cạn rồi nhăn mặt vì cay. Đôn vội đưa ly nước lạnh cho Nhiên .

Lòng hời hợt, Đôn chưa tìm ra cách cụ thể nào để Út Nhiên được thanh thản tâm hồn và nhàn hạ thể xác. Cô bé rất tự trọng, nếu giúp đỡ lộ liễu quá, Nhiên sẽ từ chối .

Nhiên chợt hỏi :

- Bao giờ ông xin việc cho em. Ở? không mãi trong ngôi nhà tiện nghi ấy, em có cảm giác mình bị cầm tù .

Đôn nói :

- Với anh, công việc lúc nào cũng sẵn sàng, nhưng không phù hợp với em .

- Em không kén việc đâu .

- Nhưng anh kén. môi trường làm việc của anh khác xa cách em từng sống. Muốn có một công việc ổn định, dài lâu anh nghĩ em phải đi học tiếp .

Nhiên tròn mắt :

- Đi học tiếp à ?

- Em không thích sao ?

- Ở... không phải. Nhưng với em, chuyện học tiếp rồi mới đi làm xa với quá. Nếu được em sẽ làm tạm một công việc nào đó để có tiền đi học theo gợi ý của ông .

Đôn ngập ngừng :

- Anh sẽ lo cho em đi học .

- Không nên như thế. Em biết ông rất tốt, nhưng em không muốn.

Trước đây, em cứ như con ốc nhỏ, chui rúc vào lớp vỏ số phận, sống dựa vào gia đình cậu Hai, em hiểu rất rõ thế nào là tủi nhục. Dù làm việc quần quật suốt ngày, nhưng mặc cảm khiến em không ngẩng đầu lên nổi. Em rất sợ phải gặp lại cảm giác ấy khi phải nhờ vào sự giúp đỡ của người khác. Ông rất tốt, nhưng tốt nhất là ông đừng làm em khó xử khi nghĩ về ông .

Đôn thán thán phục những lời Nhiên vừa nói. Rất thật lòng và cũng rất tự trọng .

Anh hỏi :

- em thích loại công việc nào ?

Nhiên bối rối :

- Em chưa bao giờ ra khỏi nhà để đi làm, nên em không biết nữa .

Rồi cô thật thà thổ lộ :

- Em chỉ giỏi nuôi bò, trồng lài, hái lài. Giả như có một trang trại nào đó nhận em vào làm nhỉ ? Em thích chăn nuôi lắm. Trước đây em từng mơ được học thú y hoặc nông lâm. Mơ có một mảnh đất rộng với một đàn bò sữa y như trong những phim cao bồi chăn bò .

Đôn tủm tủm cười khiến Nhiên cụt hứng. Cô ầm ực :

- Em cù lằn quá phải không ? Con gái nhà quê nghèo nàn như em chỉ dám mơ bao nhiêu đó thôi. Nếu biết ông cười, em đã không nói .
Đông nghiêng đầu nhìn Nhiên. Cái nhìn của anh khiến cô càng rối hơn .

Cô ôm lấy hai gò má nóng bừng :

- Sao thế thế ? Sao cười em hoài vậy ?

Đôn thế :

- Anh cười vui chứ nào phải cười em. Mơ ước của em bình dị và khác xa mơ ước của nhiều cô gái anh từng quen biết. Nó làm anh liên tưởng tới một mái ấm gia đình hạnh phúc mà bất cứ gã đàn ông nào cũng khao khát .

Ngần ngừng vài giây, Đôn nói tiếp :

- Sắp tới Nhâm và Tân sẽ theo anh sang Nông-pênh, người chủ nhà em đang ở phải thuê người trông hộ nhà cho họ. Em làm việc trong nhà được chứ ?

- Dạ được ạ .

- Việc này giúp em một khoản thu nhập nhỏ. Khi nào anh tìm được cho em một trang trại em sẽ có công việc đúng sở thích hơn. Chịu chưa ?

Nhiên hồ hởi gật đầu. Cô chợt nhớ mấy con bò ở nhà cậu Hai ghé xóm. Ba Phú, Hai Sang rất cộc cằn, lũ bò chắc sẽ no đòn mỗi khi bị vắt sữa hay được cho ăn .

giọng Đôn bỗng nghịch ngợm :

- Đố em, anh đang thềm gì ?

Nhiên ngớ ngác :

- Thềm gì à ? Em không biết .

- Anh đang thềm sữa bò tươi. Những chai sữa em cho anh dường như thơm mùi hoa lài .

Nhiên ngọ ngoáy trên ghế :

- Ông tưởng tượng đó thôi .

- Thiệt mà. Trong cái chòi em gọi là nhà đó chỗ nào cũng thơm hoa lài khiến anh cứ say sữa mỗi khi nhớ tới. Bởi vậy dạo này Tám Vạn

vẫn mang hoa lài tới cho anh, để nó trong phòng ngủ, anh thấy sáng khoái và dễ chịu. Chỉ tiếc một điều...

Thấy Đôn ngập ngừng, Nhiên hỏi :

- Ông tiếc điều gì ?

Xoay cái ly không, Đôn trầm tư :

- Thu Yến không thích mùi hoa lài, thứ hoa cô ấy chê nở về đêm.

Bọn anh đã giận nhau về chuyện này.

Nhiên quan tâm :

- Nhưng đã hết giận chưa ?

- Đã. Còn tương lai chả ai biết thế nào .

- Ông phải chiều chị Yến chứ .

- Anh vẫn chiều đó thôi. Mà em không hiểu đâu. Thu Yến luôn có những sở thích khác thường. Anh đã quá mệt mỏi vì phải chạy theo những sở thích lập dị ấy. Anh là người đơn giản với những mơ ước đơn giản, hiền hòa. Anh muốn có một gia đình ấm êm, hạnh phúc bên vợ hiền con thảo, nhưng anh lại sợ cuộc hôn nhân sắp tới của mình sẽ không được như ý .

Nhiên gật gù :

- Chính vì vậy mà ông còn do dự .

Đôn gật đầu :

- Yêu nhau không phải chỉ là nhìn nhau... Anh đã thấu hiểu câu này.

Út Nhiên trấn tĩnh lại :

- Rất tiếc em chẳng có kinh nghiệm gì để giúp ông trong vấn đề tế nhị này. Có thể khi có gia đình thì đâu sẽ vào đó không chừng .

Đôn ồ trán :

- Anh đúng là dở khi tự nhiên nói những điều này khiến em mất vui .

Nhiên chớp mi :

- Có sao đâu. Em sẵn lòng nghe tất cả những gì liên quan tới ông.

Chẳng phải chúng ta là anh em hay sao ?

Đôn bắt bẻ :

- Em gái gì lại gọi anh mình là ông. Rõ là chán !

- Em đã nói lý do rồi, ông không thích cũng được .

Nhìn Út Nhiên con môi lên buống bình, lòng Đôn chợt nhoi nhói vì nhận ra Thu Yến đã không còn chiếm vị trí độc tôn trong tim anh.

Thay vào đó là cô bé nhà quê chỉ biết làm vườn, chăn bò, cô ta đang dần dần thâm phục tình cảm của một gã lỗi đời, từng trải như Đôn .

Tiếng lòng ngân vang

Chương 5

Ba Trí vừa phì phào thổi xi gà vừa hỏi Hai Thạch :

- Dạo này thằng Tư thế nào ấy ? Anh có để ý thấy không ?

Thạch nhú mày :

- Thế nào là thế nào ? Tao không hiểu mày muốn đề cập tới chuyện gì ?

- Chuyện nó với con Yến. Sao hai đứa cứ như mặt trời mặt trăng vậy

.

Thạch nhún vai :

- Ồi dào ! Từ lúc tụi nó cặp nhau đã như vậy rồi chứ đâu phải mới bây giờ. Đứa nào cũng xem cái tôi của mình là lớn nhất thì ráng chịu

.

Ba Trí hừ một tiếng khô khốc :

- Anh ráng chịu thì có. Sáu Lợi rất thể lực, lão mà gả con gái cho thằng khác thì chúng ta mất phần. Thằng Nhu đeo Thu Yến dữ lắm, Tư Đôn nhà này phách lối, tự cao cho lắm vào, không khéo bị thằng Nhu phỗng tay trên con bồ .

Thạch hỏi tới :

- Ai bảo mày thằng Nhu đeo con Yến. Hai bữa nay nó quần riết lấy thằng Đôn mà .

- Cần gì ai bảo. Tinh ý một chút là thấy thôi. Mỗi khi Tư Đôn qua Nam Vang là Yến ở nhà đi chơi rất thường với thằng Nhu .

Hai Thạch hấp tấp :

- Thằng Đôn biết chuyện này không ?

- Lúc có nó ở Sài Gòn, thằng Nhu đâu dám, nên làm sao Tư Đôn biết được. Cách đây mấy ngày tôi có nói, nhưng nó tỉnh bơ như không biết ghen là gì. Mẹ nó ! Không ghen cũng phải sĩ diện chứ. Cho dù có con đàn bà khác, Tư Đôn cũng phải chơi thằng Nhu một trận cho đáng mặt đàn ông .

Thạch ngạc nhiên :

- Thằng Đôn có con khác à ?

Ba Trí hếch mũi lên :

- Sao chuyện gì anh cũng không biết hết vậy ?

- Vì đó là chuyện riêng em út, tao không tò mò như mày .

Trí nhấn mạnh từng chữ :

- Nếu đơn thuần là chuyên yêu đương riêng của Đôn, tôi không chổ mũi vào làm gì, nhưng đây đâu phải chuyện riêng. Anh thừa biết Sáu Lợi ưu tiên tung vốn cho mình là vì lão đỉnh ninh một điều thằng Đôn sớm muộn gì cũng là con rể lão. Giờ đặt ngược lại, anh cứ tưởng tượng đi, cái gì sẽ xảy ra nếu bắt ngờ Sáu Lợi rút bớt vốn lại .

Thạch bác ngay :

- Chuyện làm ăn, đâu thể nói như mày được. Giang hồ cũng có luật lệ chứ bộ .

- Luật giang hồ nằm trong tay kẻ mạnh. Đời nay, ai nhiều tiền kẻ đó mạnh. Đúng không ?

Thạch im lặng. Một lát sau, anh hỏi :

- Con nhỏ đó là ai ?

Ba Trí khinh miệt :

- Nhà quê vô danh, tiểu tốt. Tóm lại là một thứ mặt mạng, bám tiểu thiếu gia nhà này vì một chữ tiền .

Thạch bưng tách trà lên nhấp một miếng :

- Vậy có gì đâu phải lo. Chỉ cần cho nó chút đỉnh tiền rồi bắt nó biến đi. Thằng Đôn thích của lạ ấy mà, rồi nó sẽ quên .

Trí xua tay :

- Không đơn giản như anh nghĩ đâu. Anh nhớ chuyện nó bị đâm, phải trốn vào nhà người ta không ?

- Nhớ. Rồi sao ?

- Con nhỏ đó cứu nó đấy .

Thạch chửi thề :

- Lại ớn nghĩa mà mê chớ gì. Mẹ kiếp ! Nó òn trẻ trung gì đâu mà đại gái .

- Nghe đâu Tư Đôn trở lại ngôi nhà đó dắt con nhỏ đi biệt cả mấy tháng nay .

Thạch nghiêng răng :

- Đúng là ngu. Nó muốn con gái bao nhiêu lại không có. Cần gì phải làm thế chứ. Thu Yến mà biết thì phiền tới cỡ nào .

Trí nhip chân :

- Anh thấy lo rồi sao ? Liệu mà ngăn Tư Đôn đi. Đàn bà là một thứ bùa ngãi, lâu ngày nó lâm, khó gỡ lắm .

Thạch hát hàm :

- Mày biết chổ con nhỏ đó ở không ?

- Không. Tư Đôn giấu kỹ lắm. Mà Sài Gòn này hơn năm triệu dân, tìm nó khác nào mò kim đáy biển .

Mặt Thạch đanh lại :

- Mò kim đáy biển cũng phải mò. Mày cho sáo nhỏ tìm cho tao .

Trí xoa cằm :

- Tôi nghĩ, anh hỏi tụi thằng Nhâm, thế nào tụi nó cũng biết .
- Mà quên là tụi nó đang ở Nong-pênh à ?

Trí nhún vai :

- Theo tôi, anh cứ hỏi thằng Tư Đôn .
- Hừ ! Nó ngu gì mà nhận.
- Lỡ nó nhận rồi biểu anh đi cưới cho nó, anh tính sao ?

Hai Thạch nhồm lên :

- Mà khéo giỡn chơi hoài .
- Tôi hông giỡn mà chỉ đưa ra tình huống khó nhất cho anh xử .
- Tao không để chuyện đó xảy ra đâu .

Thạch vừa dứt lời, Tư Đôn đẩy cửa bước vào. Anh hơi khựng lại một chút khi thấy hai ông anh mặt mày đăm đăm nặng trĩu .

Hất hàm, Thạch lên giọng :

- Ngồi đi. Tao có chuyện muốn bàn .

Đôn lăm lì đốt thuốc, Thạch hỏi :

- Chừng nào mày trở qua bên ấy ?
- Hai hôm nữa .
- Dạo này mày siêng về quá, chơi chừng bê trễ công việc đó .

Đôn rít một hơi :

- Anh khỏi lo, thằng Nhâm thay em được .

Ba Trí chen vào :

- Dầu biết vậy, mày cũng không cần về hoài. Hay sợ bị con Yến cấm sừng ?

Đôn cười khẩy :

- Tôi ghét kiểu nói chuyện của anh. Muốn gì cứ nhập đề đi, vòng vo hoài mệt lắm .

Ba Trí hằm hừ :

- Cái thằng vừa hỗn vừa láo. Tao...

Hai Thạch ngắt ngang :

- Không gây nữa. Ba Trí cũng có lý khi nói thế. Em và Thu Yến quen nhau đã lâu, nên tiến tới là vừa. Đàn ông phải lập gia đình mới trưởng thành thật sự .

Đôn khó chịu :

- Anh muốn em lập gia đình hay muốn em cưới Thu Yến ?

Hai Thạch nói :

- Thì cũng giống nhau chớ có khác gì .

Đôn lầu bầu :

- Khác chứ. Khác xa lắm .

Thạch nhíu mày. Anh chưa kịp lên tiếng, Đôn đã nói tiếp :

- Em không muốn cưới vợ theo sự chỉ đạo của người lớn. Bởi vậy cứ từ từ .

Ba Trí vọt miệng :

- Mày cặp con nhỏ bao nhiêu năm rồi mà còn từ từ ? Con gái có thì, bắt nó đợi hoài sao được. Bên Sáu Lợi đã lên tiếng thúc hối anh Hai. Mày đừng làm ảnh khó xử chớ. Hơn nữa, cưới càng sớm càng có lợi cho sự nghiệp của mày. Cứ lần lựa, vừa mất vợ lại mất cả phân ăn đó .

Đôn làm thinh. Anh biết im lặng là khôn ngoan nhất trong trường hợp này .

Hai Thạch chọt lên tiếng :

- Tao tính rồi. Chậm lắm là cuối năm nay hai đứa sẽ cưới .

Đôn thẳng thốt :

- Cuối năm. Đầu còn mấy tháng nữa là cuối năm rồi. Em không muốn... mất tự do sớm vậy đâu. Tốt nhất cứ để tụi em vui vẻ như hiện giờ .

Ba Trí chép miệng :

Khối thằng muốn được mất tự do vì gia sản đồ sộ của ông già con Yến .

Giọng Đôn đánh lại :

- Nhưng tôi thì không, tôi muốn vươn lên bằng đôi tay của mình .

Trí cười khinh khỉnh :

- Nói nghe lý tưởng lắm, nhưng mày quên rằng phân nửa vốn trong các vũ trường của mình là do Sáu Lợi tung ra. Buồn buồn lão tuyên bố thu lại vốn là xem như mày phá sản .

Đôn nhếch môi :

- Lão cũng muốn kiếm tiền nên không ngu mà buồn buồn như anh tưởng đâu .

Nãy giờ im lặng trong tính toán, Hai Thạch nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Em nói đúng. Sáu Lợi chẳng đại gì thu hồi vốn khi chúng ta còn làm ra tiền cho lão. Nhưng nếu em đã là rể, chuyên kiếm ra tiền sẽ dễ dàng hơn. Thu Yến là con một. Dù em không muốn, Sáu Lợi cũng giao cơ nghiệp cho vợ chồng em quản lý. Cơ nghiệp đó là đà vững chắc cho em phóng vọt lên nhanh gấp năm, gấp mười lần hiện giờ. Tay trắng lập nghiệp là tốt, nhưng tốt hơn hết vẫn là tay có vàng. Đàn ông phải có chí hướng, phải biết tự lập. Nhưng khẳng khái một cách cũng ngắc khó thành công lắm .

Ba Trí thêm vào một cách tự đắc :

- Mày thấy rồi đó. Như tao bây giờ tự kiếm tiền được rồi, chớ đâu ngang ngang, bướng bướng như mày vẫn phải phụ anh Hai, chưa

được tích sự gì cho bản thân mình .

Đôn nóng mặt vì những lời của Ba Trí. Anh gần :

- Kiếm ăn bằng nghề cho vay nặng lãi, tôi không thèm .

Ba Trí cười khanh khách :

- Cám ơn mày đã cho tao đọc quyền nghề này. Để tao xem mày sống bằng tiền hay nước lã mà bày đặt làm phách .

Hai Thạch quát :

- Mày im đi .

Nhìn Đôn, Thạch nói :

- Đã tới lúc em có sự nghiệp riêng của mình rồi. Anh giao cái vũ trường ở Nông-pênh cho em luôn đấy. Cô gắng đừng phụ lòng anh .

Đôn gạt ngang :

- Em không nhận đâu. Đợi nó vào nề nếp kinh doanh có lời em sẽ về Sài Gòn luôn. Anh la tìm người quản lý đi .

Mặt Hai Thạch sa sầm :

- Tại sao vậy ?

- Em thích ở Sài Gòn. Cũng có thể em chuyển sang một công việc khác ít bon chen hơn. Với em, ăn một gậy ngay tim là quá nhiều rồi .

Hai Thạch nhú mày :

- Đó là công việc gì vậy ?

Đôn ngần ngừ :

- Em chưa biết .

Thạch nói nhanh :

- Từ hồi nào theo anh làm ăn tới giờ, em đã quen môi trường quán xá, sành nhảy, giờ chuyển sang chuyện khác, có quá phiêu lưu không ?

Đôn dụi đầu điều thuốc vào gạt tàn :

- Em muốn thử thời vận một chuyến .

- Nhưng vốn ở đâu ra ?

Đôn khoát tay :

- Đó là dự định tương lai. Anh quan tâm làm chi cơ chứ, khi tương lai có thể là hàng chục năm nữa .

Thạch nghiêm mặt :

- Còn chuyện trước mắt, anh định tháng sau mày và Thu Yến làm đám hỏi, anh sẽ lo toàn bộ chi phí .

Đôn im lặng :

- Để em suy nghĩ đã. Vội gì cơ chứ ?

Thạch đọc đoán :

- Mày suy nghĩ lâu quá rồi. Lần này tao phải quyết định thôi. Ba Trí nói đúng, con gái có thì, mày phải nghĩ cho Thu Yến chứ. Trước đây,

chính mày chọn và đeo đuổi nó kia mà .

Đôn ngã người ra ghế, giọng mệt mỏi :

- Bây giờ em mới nhận ra tụi em quá nhiều điểm không hợp. Cách sống của Thu Yến khó là của người vợ hiền thực, đảm đang biết chiều chồng, chăm con, vun vén gia đình .

- Nhưng nó sẽ cùng mày gánh vác một hệ thống nhà hàng từ Sài Gòn qua tận Campuchia. Việc này đâu phải người vợ nào cũng làm được. Mẫu phụ nữ chỉ biết thu vén gia đình xưa lắm rồi .

Rồi Thạch hạ giọng, tâm tình :

- Anh hiểu chắc em đang vương bận một bông hồng nào đó. Đàn ông mà, ai không ham vui, nhưng lấy vợ phải chọn. Đừng nghĩ rằng mấy con nhỏ qua đường ấy hợp với em, còn Thu Yến thì không mà làm đó .

Đôn khẳng định :

- Đúng là lấy vợ phải chọn. Nhưng sự chọn lựa ấy là của em. Còn bây giờ anh khoan đề cập tới chuyện cưới xin, em chưa chuẩn bị tinh thần. Đôn đứng dậy bỏ về phòng trước sự giận dữ của cả hai ông anh.

Anh nghe giọng Trí kêu lên :

- Rõ ràng thằng này có vấn đề .

Nằm vật xuống giường, anh thở dài. Đúng là anh có vấn đề, mà là vấn đề của trái tim nên rất khó giải quyết .

Về Sài Gòn đã hai ngày, nhưng Đôn vẫn chưa ghé chỗ Nhiên ở xem cô như thế nào, dù mục đích của anh là vì cô. Anh sợ không kềm lòng được nên rốt cuộc phải tìm quên bên Thu Yến. Đốt một điếu thuốc nữa, Đôn phả khói. Anh biết mình khó trì hoãn việc cưới Thu Yến, áp lực của hai ông anh, của tiền tài danh vọng khiến anh mệt mỏi. Chắc anh phải đồng ý thôi .

Sự lựa chọn nào cũng đau khổ. Anh thấm thía hơn ai hết khi phải đứng trước sự lựa chọn của mình .

Giữa anh và Út Nhiên chưa có một mối ràng buộc nào hết. Một lời yêu cũng chưa từng kia mà. Nếu anh ngập ngừng chuyện cưới Thu Yến vì Nhiên thì đúng là bông bột, hoang tưởng. Anh Hai chí lý cho rằng Đôn đang "vương bận một bông hồng nào đó" .

Có lẽ Nhiên chỉ là một bông hồng thoáng qua đời anh như trước khi yêu Thu Yến anh đã từng vương vấn đôi ba người. Điều khó ở lần này là Đôn mang ơn Nhiên. Đã vậy, anh còn làm người hùng cứu mỹ nhân. Đôn đưa cô rời ngôi nhà cô sống từ bé tới giờ, anh phải có trách nhiệm chớ đâu thể để Nhiên một thân một mình trôi dạt giữa đời được .

Nếu cho rằng cần một lời yêu mới ràng buộc nhau thì chưa đúng. Khi bỏ nhà theo Đôn chẳng phải anh và Nhiên đã có một ràng buộc vô hình, nhưng hết sức thiêng liêng rồi sao ?

Bây giờ muốn tự giải thoát mình khỏi sự ràng buộc ấy, Đôn nhất thiết phải tìm cho Nhiên một công việc ổn định, thậm chí phải tìm cho cô bé một người đàn ông tốt. Nếu được vậy, anh mới yên tâm cưới vợ, yên tâm làm giàu bằng đồng tiền của bố vợ .

Đôn nhếch môi cay đắng. Ai lại không cần tiền. Anh không thể sống bằng nước lã. Lúc này vì sĩ diện, Đôn ra vẻ bất cần, chớ thật ra gia sản của Sáu Lợi vẫn làm anh quan tâm. Đôn chỉ là một người tầm thường chớ nào phải bậc thánh nhân để từ chối cuộc sống tiện nghi vật chất. Anh không thể, anh không thể có Nhiên lẫn Yến .

Tim Đôn nhức nhối khi tay anh chạm vào chiếc nhẫn mong manh. Cái nhẫn nó là của đàn bà. Yến ghen đến mức mỗi lần đến với Đôn phải cởi nhẫn ra cất vào ví. Không phải sợ Yến mà vì anh không muốn nghe những lời cô chì chiết, thậm chí xúc phạm đến chủ nhân chiếc nhẫn. Anh không muốn Nhiên bị tổn thương vì cô bé nào có tội tình chi .

Nhắm đồng tiền có thể lấp được hết những trống vắng dị biệt giữa anh và Thu Yến không hay sự thừa thãi về vật chất sẽ đẩy hai người càng lúc càng xa về mặt tâm hồn .

Có tiền đẩy cửa, nhòm người lên Đôn thấy Thu Yến. Cô sà xuống nằm kế bên anh, giọng nũng nịu vừa quyền hành :

- Chờ em đi sắm đồ .

Đôn nhướn mày :

- Em mới sắm hôm anh về mà .

Yến vòng tay nang người Đôn :

- Hôm nay em muốn sắm nữa. Chớ có tiền để làm gì, không sắm sửa phí lắm .

- Có khi nào em nghĩ tới lúc không có tiền chưa ?

- Chưa. Nhưng làm sao lại không có tiền được, chỉ sợ không biết mua gì cho hết tiền thôi .

Đôn nói :

- Chỉ cần làm ăn thiếu tính toán sẽ bị thua lỗ dẫn tới phá sản, em sẽ không có tiền .

Yến cười khúc khích :

- Ba của em bảo giao việc làm ăn cho anh Hai Thạch hoặc Ba Trí thì còn sợ lỗ lã, chớ giao cho anh, bảo đảm phát. Bởi vậy em chả lo không tiền .

Đôn hơi mỉa mai :

- Có phải vì thế mà ba mới chịu gả em cho anh không ?

Thu Yến tự đắc :

- Đương nhiên. Kén rể phải chọn nhân tài chứ. Trai tài, gái sắc luôn là một cặp tương xứng, anh không biết sao .

Kéo tay Đôn, Yến kéo nài :

- Đi anh. Em thèm vào siêu thị, vào shop quá hà .

Đôn uể oải :

- Anh lại thèm ngủ em biết không ? Tha cho anh đi .

Mặt Thu Yến xụ xuống :

- Đi hay không nói một tiếng thôi để em còn nhờ người khác .

Đôn cộc lốc :

- Không.

Lấy cái di động đeo ở thắt lưng thật đúng model ra. Thu Yến vừa mím môi nhấn số vừa nói :

- Đừng nghĩ rằng em năn nỉ rồi anh làm tàng. Hừ ! Có khối thằng sẵn sàng quỳ trước mặt em để xin chút tình thừa. Những ngày vắng anh, em chưa phải một mình bao giờ .

Chồm về phía Yến, Đôn giật mạnh cái điện thoại. Hành động của anh khiến Yến phá lên cười thích thú :

- Biết sợ rồi à ?

Đôn lạnh lùng đẩy cô ra :

- Ra khỏi đây em muốn gọi ai thì gọi .

Thu Yến giậm chân :

- Anh... anh dám đuổi em hả ? Hừ ! Nhu không bao giờ cộc cằn, thô lỗ như anh đâu .

Đôn cười khẩy :

- Vậy em cứ đi với hắn. Nhưng nhớ là đừng bao giờ để tôi thấy .

Thu Yến chống nạnh :

- Anh cũng nhớ đừng bao giờ để em biết gì về con nhỏ đàn bà cho anh chiếc nhẫn. Em sẽ giết nó đấy .

Thu Yến đóng sầm cửa lại, nằm một mình mắt mở tráo tráo nhìn trần nhà. Đôn muốn đập tung, phá vỡ món gì đó cho đỡ bức bối .

Anh không ghen, không thể ghen nếu chấp nhận cưới Thu Yến. Đôn biết chắc một điều nếu chọn tiền tài danh vọng, anh sẽ không bao giờ có hạnh phúc .

Thời gian vẫn còn trước mắt cho anh lựa chọn. Hãy chọn đi... Và

Đôn chọn con đường tới ngôi nhà Nhiên đang ở .

Bâm1 chuông và chờ. Một lát, cánh cổng hé mở. Người mở cửa là Tân chứ không phải là Nhiên. Anh sợ cô buồn nên để Tân ở lại cùng. Và bây giờ, thẳng nhóc làm anh cụt hứng .

Đôn cau có hỏi :

- Cô Nhiên đâu ?
- Dạ trong phòng riêng ạ. Để em gọi .

Anh xua tay :

- Không cần .

Rồi ngồi xuống ghế đá. Từ trong. Út Nhiên chạy ra, đôi chân trần đạp trên cỏ, mái tóc dài mà Đôn biết rất thơm mùi bông lài bay tung theo gió, cô rạng rỡ chưa từng thấy khiến tim Đôn nhức nhối đau .

Hai người nhìn sững nhau, không ai nói lời nào. Cố gắng lắm, Đôn mới không ôm Nhiên vào lòng. Anh nhớ dáng mềm mại, thon thả của cô. Đêm đó để chế ngự cơn đau, anh đã ôm siết lấy nhiên bằng tất cả sức lực. Anh siết cô như muốn trút hết sự đau đớn sang. Khi cơn đau dịu xuống, anh bồi hồi nhận ra cô đang run rẩy đến tội nghiệp vì sợ và cũng vì xấu hổ .

Lúc đau đớn cùng cực Nhiên là người lo lắng, chia sẻ với anh chớ không phải là Thu Yến. Yến sống rất vô tình. Trong cuộc đời dài đằng đằng cô khó chung vai với anh khi khốn cùng. Điều đó Đôn thấy rất rõ suốt thời gian anh bị thương, vậy mà anh sẽ chọn cô vì tham vọng của riêng mình .

Đôn mỉm cười lên tiếng trước :

- Sao em không nói gì hết vậy ?

Nhiên ríu rít :

- Em nhường ông nói trước .
- Anh đã nói rồi đó .
- Ông hỏi chớ đã nói gì đâu .

Út Nhiên ngắt cái lá ngọc lan và nghe thơm thoang thoang. Cô ngập ngừng :

- Điều em muốn ông sẽ không bao giờ nói đâu .

Đôn không rời gương mặt Nhiên :

- Sao lại đoán chắc như thế khi anh lúc nào cũng muốn em vui .

Nhiên có vẻ dối :

- Nếu muốn em vui, ông đã không để em lâm vào cảnh cá chậu chim lồng thế này. Mấy hôm nay em rất trông ông .

Đôn pha trò :

- Thảo nào anh hắt hơi liên tục. Cứ tưởng sắp bệnh, ai ngờ Út Nhiên nhớ anh .

Nhiên âm ức :

- Em hồng có nhớ à ghen. Em trông ông về vì có chuyện muốn nói. Biết ông về cách đây hai hôm kia .

Đôn vội nói dối :

- Vì anh bận nên chưa ghé đây được .
- Anh Tân cũng nói vậy với em. Thật vất vả công khi ông phải ghé thêm một chỗ trong khi đang bận . Bởi vậy em đã quyết định rồi .

Đôn ngạc nhiên :

- Em quyết định việc gì ?

Nhiên từ tốn buông từng tiếng :

- Em sẽ về nhà .

Đôn đứng phắt dậy :

- Không được. Họ lại tiếp tục hành hạ, bóc lột sức lao động, tuổi xuân của em .

Út Nhiên mỉm cười :

- Ông nói y như nhỏ Kim Mỹ. Không đến nỗi như vậy đâu. Dù sao em cũng lớn lên từ đó mà. Đúng là có cực thật, nhưng...

giọng nhiên chột nhỏ dần :

- Em... em... chịu đựng được, trong khi ở đây em có cảm giác mình sống mòn mỏi vì chờ đợi cái không phải của mình, không dành cho mình, em không biết làm gì với khoảng thời gian chết dài đằng đặc.

Ông hiểu không ?

Đôn quay lưng chống tay vào vách. Sao anh lại không hiểu tới mức đang muốn rơi nước mắt vì những lời của cô đây. Anh đã không lường sức khi nghĩ sẽ bảo bọc được Nhiên. Anh hèn hạ khi sẽ chọn Thu Yến và tệ hơn nữa nếu để Út Nhiên quay về nhà. Anh không thể để cô đi vì anh cần Nhiên. Nhưng nhắm anh sẽ làm được gì cho cô đây ?

Giọng Nhiên vang lên :

- Em biết ông rất tốt với em, nhưng tốt quá chỉ khổ người khác. Thời gian ở đây với em là một kỷ niệm đẹp. Chúng ta không còn nợ gì nhau nữa. Ngày mai em sẽ về nhà, mong ông đừng buồn giận em .

Đôn ngập ngừng :

- Cho anh thời gian hai ngày nữa. Hai ngày nữa nếu không có việc cho em, thì đừng gọi anh là anh .

Nhiên lắc đầu :

- Không phải em đòi về để làm áp lực với ông, em nghĩ tới nghĩ lui bao nhiêu đêm rồi. Ở? lại đây em chỉ tự làm khổ mình và khiến ông khó xử thôi .

Đôn mím môi :

- Anh không cho em đi đâu. Anh sẽ lo lắng chăm sóc em. Hãy cho phép anh là điều đó .

- Nhưng em không là gì của ông cả. Em gái chỉ là một cái có. em không muốn bị phỉnh phờ. em rời nhà với hy vọng có một việc làm

chớ không chờ đợi sự giúp đỡ như vậy .

Đôn im lặng. Nhìn anh, Nhiên không hiểu anh toan tính gì mà gương mặt làm lì dẽ sợ. Cô chột ân hận đã thành thật khi nói thế. Cô không thể dối lòng rằng càng ngày cô càng nghĩ đến Đôn nhiều hơn .

Giọng Đôn dứt khoát :

- Em muốn về nhà chớ gì ? Được rồi. Nhưng anh sẽ sắp xếp cho em trở về. Sẽ không ai dám động tới em. Bây giờ cứ ở đây chờ anh .

Rồi chẳng cần biết ý Nhiên thế nào, Đôn phóng xe đi .

Tim Nhiên hụt hẫng đau. Trong hồn cô là cả một trời mâu thuẫn khi muốn Đôn mãi nắm níu mình .

Cô chỉ là em gái, ông anh như Đôn đối với cô em gái như vậy là được điểm mười rồi. Nhiên còn đòi hỏi gì hơn nữa .

Hãy thực tế chấp nhận số phận của mình. Số phận một con bé lọ lem không có trong cổ tích .

****

Út Nhiên khoan khoái đi giữa hai luống bông cải tím tím những nụ bông trắng. Thế là cô đã trở về vườn cải và những con Bớt Đen, Tai Xụ, Xoáy Trắng mà cô rất thương. Về trong bình yên dù khi đi có ồn ào, to tiếng là điều Nhiên không dám mong. Cứ tưởng tượng tới sợi dây da cột bò của Ba Phú, gương mặt khinh khỉnh của Tư Quý rồi miệng mồm hở ra là chữi thề văng tục của Hai Sang, Nhiên cũng đủ lạnh lùng chân tóc .

Thế nhưng hôm Đôn đưa Nhiên về, mọi chuyện thật êm thấm. Cậu Hai Giàu... lên lớp hết sức văn hoa, nhẹ nhàng, Hai Sang lo xum xoe, Ba Phú làm lì hăm hự nhưng vẫn biết kiềm chế khi có Đôn .

Điều bất ngờ đến mức Nhiên muốn rơi nước mắt là căn chòi lụp xụp của cô đã được sửa lại khang trang. Vẫn là căn chòi lá nhưng được dựng lại xinh xắn thơ mộng hơn nhiều. Vật dụng bên trong cũng đầy đủ hơn trước. Ngoài ra, Nhiên còn được sở hữu con Bớt Đen. Mỗi ngày sữa vắt được từ nó là của cô, không bao nhiêu nhưng dần dà cô sẽ có vốn và có thêm những con bê con. Đôn thật chu đáo và cô sẽ không bao giờ quên được anh .

Quen tay, Nhiên hái một nụ cải, một nụ đem nay dành để nhớ anh, một nụ dành cho em. Còn bao nhiêu nụ nữa sẽ nở hết đêm nay, nhưng chẳng dành cho ai cả. Chắc chắn là nhiều lắm. Tội nghiệp chúng không được tay Nhiên nâng niu, được nghe những lời thì thầm một mình của cô. Ôi ! Cô mới lẻ loi làm sao. Nhâm cho Nhiên biết trong tháng này Đôn sẽ đi hỏi Thu Yển, nhưng anh ta không nói

rõ hôm nào khiến Út Nhiên cứ trôi đi qua hết ngày dài rồi tới đêm thâu của sự đau khổ .

Thế là hết. Nhiên chẳng còn chút hy vọng còn con nào cho mối tình đơn phương của mình. Dù ngay từ đầu biết nhau, Đôn đã nhận cô làm em gái, nhưng Nhiên vẫn tin anh có tình ý với mình, qua lời nói xa xôi, đôi mắt nồng nàn, nụ cười quyến rũ, sự chăm sóc tận tình . Có tiếng xe dừng trước cổng, tim đập mạnh, Nhiên nhìn ra và thất vọng khi thấy Nhâm .

Anh ta bước vội vàng về phía Nhiên với gương mặt lo lắng khác thường .

- Cậu tư có ghé đây không cô Út ?

Nhiên lắc đầu. Nhâm giậm chân :

- Trời ơi ! Vậy là hết biết chỗ nào nữa để tìm cậu ấy rồi .

Nhiên tò mò lẫn lo lắng :

- Có chuyện gì vậy ?

Nhâm thều nhào :

- Hai ông bà bàn chuyện đám hỏi, giữa chừng chả hiểu sao cậu Tư dùng dùng nổi giận, thế là bỏ đi, bữa nay nữa là hai hôm. Cậu Hai Thạch đang rầu thúi ruột .

Út Nhiên buột miệng :

- Hay ông ấy qua Nông-pênh rồi ?

- Đã điện thoại hỏi, nhưng không có. Tôi hy vọng cậu Tư ở đây. Ai ngờ...

Mặt Nhiên đỏ bừng :

- Làm gì có. Anh nghĩ gì lạ vậy ?

Nhâm vội nói :

- Xin lỗi. Tôi không có ý xấu. Nhưng tôi hiểu cậu Tư Đôn mà .

- Anh hiểu như thế nào ?

Nhâm bối rối :

- Tại cô Út không biết dạo này cậu Tư uống rượu nhiều. Mỗi lần như thế cậu ấy chỉ nhắc tới cô. Cái đám hỏi này bị nhiều áp lực lắm, dù không muốn cậu Tư cũng phải chịu .

Út Nhiên cắn môi :

- Ông ấy yêu chị Thu YẾN mà .

- Trước kia là vậy, nhưng sau này có khác. Mà thôi, không nói nữa. Phải tìm cho ra cậu Tư thôi, không chắc tôi cũng mất việc .

Nhiên thờ người ra vì những gì vừa nghe. Bây giờ Đôn ở đâu không ai biết. Tại sao anh phải làm như vậy khi chính anh đã yêu, đã chọn tình yêu cho mình ?

Nhiên nhức nhối trái tim, cô mong anh đừng quay về nhà, cũng đừng

ai tìm ra anh. Cô mong đng có ngày mai. Nhiên đúng là ích kỷ .
Nước mắt lại rơi, cô vùi đầu vào gối. Nụ cười cho anh, nụ cười cho em
nằm buồn tênh một góc nhỏ đầu giường, chắc chúng đang buồn như
em Đôn ạ .

Em không hiểu nguyên do nào anh lại bỏ đi vào lúc này. Nhưng nếu
là vì em thì không gì xót xa hơn phải không anh ?

Nhiên trấn trở với nỗi niềm riêng không ai chia sẻ. Cô không biết
mình nằm rũ ra như thế bao lâu chỉ mỗi mùi hương lành thơm lừng
ngoài sân cho vô biết đã khuya lắm rồi. Giờ này chắc Đôn đã trở về
để chuẩn bị. Anh là người đầu vào đó nên chắc không để mọi người
phải khó xử vì mình. Hơn nữa, Đôn yêu Thu Yến, dù có xung khắc
chút ít về tánh tình, anh vẫn không thể thiếu Thu Yến .

Nước mắt lại rơi mà Nhiên không sao ngăn được mình đừng khóc.
Hãy khóc một lần rồi thôi, rồi thôi .

Giọng Hai Sang quát chúa vang lên khiến cô giật mình :

- Nhiên mở cửa. Có người tìm nè .

Tim như muốn rơi ra ngoài khi linh tính cho cô biết người đó là ai .

Không kịp lau nước mắt, cô ào ra mở cửa. Đúng là Đôn. Khi hai
người đang nhìn sững nhau thì Sang khề khà :

- Cậu Tư cứ tự nhiên ở chơi. Hồng ai dám làm phiền cậu đâu .

Nhiên chịu không nổi cái nhìn của Đôn. Cái nhìn khắc khoải, muộn
phiền của đôi mắt nồng nàn trong mỗi măt. Gương mặt phờ phạc đầy
râu khiến anh vừa xa lạ vừa hết sức thân quen, và Nhiên biết mình
sẵn sàng chết vì gương mặt ấy .

Đôn đóng sập cửa lại rồi bước về phía Nhiên. Nâng gương mặt
nhặt nhòa nước mắt của cô lên, Đôn xót xa :

- Lại khóc vì anh phải không ?

Nhiên cuống lên vì cử chỉ ân cần thân thiết khác ngày thường của
anh. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng người không còn sức lực. Mà tại
sao phải làm như thế trong khi cô mơ được ngã vào lòng anh khóc
cho hả thôi .

Giọng Đôn bồi hồi ray rứt :

- Anh thật tệ khi cứ làm em phải khóc mãi vì anh. Càng tệ hơn khi
biết em khóc mà làm ngơ, không ỡ về chia sẻ. Anh thật hèn vì đã
chối bỏ tình yêu của mình. Một tình yêu trong sáng, không vụ lợi đã
giúp anh thấy ý nghĩa của cuộc đời .

Siết nhẹ tấm thân run rẩy của Nhiên, Anh tha thiết :

- Anh yêu em. Anh không thể nói dối mình nữa Nhiên ơi. Mấy ngày
qua, anh như điên dại khi nghĩ suốt quãng đời còn lại phải sống
chung với Thu Yến chứ không phải em .

Úp mặt vào ngực Đôn, Nhiên không muốn khóc, nhưng nước mắt vẫn thấm ướt áo anh. Cô bối rối quá. Lời tỏ tình như giông bão của anh sẽ cuốn em tới đâu hỡi anh ?

Út Nhiên cứ trôi đi theo những lời của Đôn, nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để bắt lý trí mình làm việc .

- Ông quay về nhà đi. mọi người đang chờ ông .

Đôn nói :

- Anh sẽ về nhưng không phải bây giờ .

Đẩy Đôn ra, Nhiên lạnh lùng :

- Nơi đây không có chỗ nào cho ông. Nếu nghĩ vì giúp đỡ em nên ông có quyền ở đây thì ông đã lầm. Em không làm được gì cho ông đâu. Hãy về đi. Em không muốn thấy ông .

Tư Đôn không nói thêm lời nào nữa. Anh lặng lẽ nhìn Út Nhiên cái nhìn thăm thẳm rồi đi ra cửa .

Tới sân, Đôn bảo :

- Em không muốn thấy anh thì anh đi. Nhưng anh không về nhà đâu . Nhiên hốt hoảng nhìn theo dáng sừng sững của Đôn, rồi không biết sao cô chạy theo giữ tay anh lại :

- Ông định đi đâu ? Mọi người ở nhà ông đang rất lo. Cả chị Yến cũng thế .

Đôn kêu lên :

- Nhưng không ai yêu anh, lo cho anh thật tình như em. Anh cần em chứ không cần họ. Em hiểu không ?

Út Nhiên cay đắng :

- Em hiểu, nhưng có ích gì cơ chứ .

- Có. Em là thân hệ mệnh của anh, anh không thể thiếu em. Suốt thời gian qua, anh cố tình tránh né, không gặp em, nhưng càng trốn em càng hiện hữu trong anh. Định mạng đã an bài, chúng ta là của nhau, là của nhau. Nhiên à .

Út Nhiên lọt thỏm vào vòng ôm của Đôn, cô nhắm mắt nghe anh gọi tên mình bằng tất cả thiết tha âu yếm... giữa ngát hương đêm .

Hương hoa lài rất quen với Nhiên, sao đêm nay nó khiến cô choáng váng thế này. Nhiên có cảm giác mình là người khác mất rồi, một người đang nếm1 mùi vị của đón đau lẫn hạnh phúc .

Cô thốc thỏm, lo âu, hoang mang, bối ngỡ trong vòng tay người đàn ông hằng đêm thương nhớ.

Nâng cằm Nhiên lên, Đôn thăm thì :

- Anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để có được em .

Nhiên rối rắm cả hồn :

- Nhưng mà...

Đôn đặt tay lên môi cô :

- Không nhưng nhị gì hết. Anh biết em định nói gì. Điều anh muốn nghe là được em gọi bằng anh. Anh muốn nghe em nói yêu anh .

Út Nhiên nóng bừng người :

- Em... em không quen đâu .

Đôn mỉm cười. Anh không cần biết ngày mai, ngày mốt sẽ ra sao. Chỉ biết hiện tại anh đang hạnh phúc với những gì đã chọn. Chưa bao giờ anh có cảm giác tuyệt vời như vậy. Đôn giữ gương mặt Nhiên trong đôi bàn tay mình như giữ một vật báu. Cô đúng là bảo vật của anh. Sẽ không vật gì trên đời này bằng Nhiên. Anh sẽ đánh đổi sự nghiệp để có cô và anh bằng lòng với sự trao đổi đó. Ngày xưa vua chúa còn phải nghiêng ngửa vì chọn giang sơn và mỹ nhân cơ mà, nói chi một gã từng nhiều tham vọng như Tư Đôn .

Mỉm cười Đôn mê mải cúi xuống. Út Nhiên mềm nhũn người, cô áp úng :

- Dừng... dừng mà ông .

Tiếng "ông" vừa rời khỏi miệng, môi cô đã bị môi Đôn giữ lấy. Út Nhiên rung mình, cô thẳng thốt bám vài tay anh, đầu óc quay cuồng mụ mị nộ hôn đầu .

Đôn nhẹ nhàng như sợ Nhiên tan biến trong tay mình. Anh hôn lên trán, lên mắt, lên tóc Nhiên với tất cả khát khao, say đắm. Và cô chỉ biết đón nhận với tất cả ngu ngơ vụng dại. Nhiên biết từ giờ trở đi, cô đã tự rẽ đời mình sang một hướng khác. Lối ấy, chắc chắn không bằng phẳng chút nào .

Đôn vuốt tóc cô :

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Nhiên úp mặt vào ngực anh, giọng trầm hẳn xuống :

- Em không biết mình đang đúng hay sai.

Đôn trầm tư :

- Chỉ riêng anh có lỗi với Thu Yến, còn em thì không .

Nhiên ngước lên :

- Như vậy em cũng có lỗi .

- Sao lại thế ? Lỗi ai người đó chịu chứ .

Đan tay mình vào những ngón tay mạnh mẽ của Đôn, Nhiên không khó :

- Vì... vì em mà ông có lỗi .

- Không phải. Nếu em không yêu anh, anh cũng không hạnh phúc với Yến .

Nhiên thở dài :

- Thà là như vậy, khổ là... là em...

Đôn dịu dàng :

- Em làm sao ?

Nhiên thỏ thẻ :

- Em... em thương ông nên em có lỗi .

Đôn hồi hã :

- Em nói lại đi .

- Em thương anh... yêu anh .

Đôn mỉm cười. Mắt anh ánh lên niềm hân hoan, hạnh phúc. Đôn kêu lên như trẻ con :

- Anh vui lắm. Vui lắm.

Nhiên theo anh vào nhà. Ngồi xuống trên giường Nhiên thắc mắc :

- Tại sao anh lại chọn một con bé không cha không mẹ, không có gì ngoài sự nghèo đói như em ?

Đôn ngẩn ngơ :

- Đỡn giản vì anh yêu em .

Nhiên lắc đầu :

- Ông phải giải thích rõ ràng cụ thể em mới chịu .

Đôn xịu mặt :

- Lại ông nữa rồi .

Nhiên tựa vào vai anh :

- Anh... anh giải thích đi .

Đôn hỏi lại :

- Vậy tại sao em yêu anh ?

Nhiên hất mặt lên :

- Em không nói đâu .

Đôn véo nhẹ vào má cô. anh nong nân :

- Dễ ghét thế này, bảo sao anh đừng yêu. Nói sợ em không tin, anh có cảm giác yêu em ngay khi nhìn rõ mặt .

Nhiên bắt bẻ :

- Chỉ có cảm giác thôi sao ?

Đôn thú nhận :

- Đúng vậy. Vì lúc đó anh đã có Thu Yến. Khi em điu anh vào nhà, anh chưa hề nhìn rõ mặt em. Rồi anh ngất đi, sau đó tỉnh lại cái anh thấy trước tiên là đôi mắt em. Một đôi mắt chứa chan tình cảm, đôi mắt ấy như reo vui khi thấy anh đã tỉnh. Đang nghĩ mình sắp chết, anh bỗng vững tin hơn. Cái nhìn dịu dàng ấm tình người của em đã khiến anh hồi sinh. Bởi vậy anh đã gọi em là thần hộ mệnh của anh .

Nhiên vụt hỏi :

- Thế anh thật sự thương em từ lúc nào ?

Đôn vuốt nhẹ sống mũi cô :

- Lúc quay lại tìm em và thấy em ngồi khóc trong chuồng bò .

- Lẽ ra anh đừng nên quay lại tìm em .

Đôn lắc đầu :

- Anh không thể. Tại sao hôm đó em khóc ?

Nhiên chớp mi :

- Em mừng vì gặp anh rồi em tủi thân. Nói chung, lúc đó em không làm chủ được mình .

- Điều đó chứng tỏ em từng nghĩ tới anh .

Nhiên thở thê :

- Trong đời em chưa hề nghĩ tới người đàn ông nào ngoài anh .

Đôn xúc động hôn như mưa lên mặt Nhiên :

- Anh cảm ơn định mạng đã cho anh gặp em. Nói đi ! Tại sao em thương anh .

Út Nhiên thật hồn nhiên :

- Tại em chỉ biết mình anh thôi. Chỉ anh là người duy nhất nói với em những lời dịu dàng, thân ái .

Đôn thở dài :

- Nếu bỗng xuất hiện một gã ngọt ngào mồm mép chắc anh bị ra rìa .

Nhiên kêu lên oan ức :

- Ở... Anh nghĩ về em như vậy sao ? Nếu biết thế em đã chờ đến lúc gã ngọt ngào mồm mép nào đó xuất hiện rồi hãy thương anh .

Đôn quả quyết :

- Sẽ không ai nói yêu em ngọt bằng anh đâu .

Út Nhiên cong môi :

- Thật không .

Đôn mỉm cười :

- Thật !

Vừa nói dứt lời anh đã giữ chặt hai vai Nhiên. Nụ hôn kéo dài như bất tận. Út Nhiên khép mi nghe Đôn thì thầm bên tai :

- Có... ngọt không bé cưng ?

Cô phụng phịu cúi vào ngực anh, Đôn rên lên :

- Ai cha ! Đụng vết thương cũ rồi .

Nhiên6 hốt hoảng :

- Đau lắm hả... ông ?

Đôn nhăn nhó :

- Còn hơn là đau nữa.

Út Nhiên ghen ngào :

- Sao anh bảo là lành rồi. Để em xem .

Tay Nhiên run rẩy mở nút áo Đôn ra. Dưới ánh đèn éon mờ cảm cô thấy một vết sẹo dài ngang ngực anh. Vết sẹo liền mặt chứng tỏ vết

thương đã lành tự lâu .

Cô sờ nhẹ lên rồi bảo :

- Đã lành hẳn rồi mà .

Đôn ậm ự :

- Nhưng nó vẫn đau mỗi khi nhớ tới em. Đau thấu tim đấy .

Nhiên rút tay lại :

- Chỉ giỏi dọa người ta. Bây giờ anh về nhà hay đi đâu thì đi, em không thèm giữ lại đâu .

Đôn tựa lưng vào vách :

- Đi thì dễ rồi. Chỉ sợ có người khóc mà chả ai dỗ .

Nhiên vénh mặt lên :

- Em ứ thèm khóc .

Đôn cười :

- Giỏi ! Mong là em không bao giờ phải khóc vì anh nữa .

Hai người rơi vào im lặng. Đôn kéo nhẹ Nhiên vào lòng, căn phòng trở nên quá chật. Cái giường càng hẹp hơn nữa bởi nó chứa những hai người .

Mùi hoa lài càng lúc càng nồng, Nhiên nghe rất rõ nhịp đập của tim mình khi Đôn ôm siết lấy cô. Áo anh vẫn chưa cài út, vùng ngực trần rộng vững chắc của người đàn ông trở thành gối tựa dịu em cho cô. Hãy là điểm tựa cho suốt đời em nhé anh. Cô thì thào với chính mình rồi len lén nhìn Đôn .

Gương mặt với những đường nét như tạc của anh hết sức đắm chiêu .

Nhiên thắc thỏm lo :

- Sao thế anh ?

Đôn vuốt tóc cô, giọng đều đều :

- Sáng mai anh sẽ đi sớm. Em thức với anh suốt đêm nay được không ?

Nhiên nhồm lên :

- Dạ được. Nhưng anh đi đâu ? Về với chị Yến hả ?

Đôn nhẹ nhàng :

- Anh trở lại Nông-pênh giải quyết rồi ráo một số việc rồi về với em. Anh đã nhờ người tìm đất ở quanh đây. Chúng ta sẽ mở trang trại nuôi bò.

Út Nhiên thẳng thốt :

- Thật hả anh ?

Đôn gật đầu :

- Thật. Anh không làm công việc đang làm nữa. Vốn lâu nay, anh có đủ thành lập một trang trại nhỏ như ước mơ của em .

Giọng Nhiên ghen ngào :

- Suốt đời em, chỉ mơ được như thế. Một trang trại nho nhỏ với người thương yêu mình...

Mặt cô đỏ lên, cô nói tiếp :

- Và những đứa con... anh có cười em không ?

- Sao lại cười em khi anh cũng mơ ước như thế .

Út Nhiên nằm gọn trong lòng Đôn. Anh vẽ vờ bao nhiêu viễn cảnh đẹp khiến Nhiên ngỡ đường tới thiên đường sao mà dễ .

Cô nghe giọng anh lên bổng xuống trầm như đang hát rồi thiếp dần vào giấc mơ đẹp. Đôn mỉm cười nhìn cô ngủ. Anh mong mình sẽ có cả đời ngồi nhìn cô hồn nhiên trong giấc mơ ngoạn thế này .

Ngoài kia đêm vẫn bình yên rồi và lòng Đôn nhẹ nhõm không chút vẫn đục bên cô gái anh yêu bằng cả khối óc lẫn trái tim mình .

*

* *

Tư Quý chống nạnh nhìn Út Nhiên cho bò ăn cỏ voi. Giọng khinh miệt :

- Chịu khó lấy đại một thằng để nó cho một hai con bò sữa cũng sướng thân chứ. Nè, tao nghe đồn cha Tư Đôn có vợ rồi, mày làm bé coi chừng có bữa bị lột truồng ngoài chợ đó .

Út Nhiên mím môi giả điếc. Tư Quý rít lên :

- Giả đồ làm phách hả mậy ! Hừ ! Để rồi coi, mày chẳng hơn gì mẹ mày đâu.

Nhiên nóng mặt :

- Đủ rồi. Tôi có làm gì đụng chạm tới chị đâu, sao chị không để tôi yên ?

Tư Quý cười khẩy :

- Chịu mở miệng rồi hả ? Mày còn ở đây là còn nghe tao chửi hà. Có tức cứ đợi Tư Đôn tới mà ỏn thót .

Vứt bỏ cỏ xuống đất, Nhiên đi một mạch về nhà nhỏ xíu của mình.

Cô không muốn bị Tư Quý xỏ xiên mắng mỏ. Và nhất là không muốn nghe Quý nói động tới Đôn .

Cô không hiểu sao Tư Quý ghét mình đến thế dù cô chưa khi nào làm gì trái ý bà họ đồng đánh này .

Nhỏ Kim Mỹ giải thích rằng tại cô đẹp bao nhiêu thì Quý xấu bấy nhiêu, cho dù lúc nào Tư Quý cũng quần là áo lụa đủ món hợp thời trang. Nên Quý ghét cô .

Nhớ tới Kim Mỹ, cô chợt muốn đến nhà con bé. Cô muốn được tam6 sự, ngoài Mỹ ra, cô biết trút vào ai nỗi lòng mình .

Phóng xe đạp tới nhà con nhỏ mới được. Khác trước kia, bây giờ

Nhiên ó quyền đi chơi bất cứ giờ nào. Cô muốn cảm ơn Đôn đã tạo điều kiện cho mình. Chắc chắn anh bỏ ra không ít tiền cho ông Cậu và các ông anh họ trời đánh mẽ búa của Nhiên nên họ mới nới tay thả lỏng cho cô tự do như vậy .

Nói là làm. Năm phút sau, Nhiên đã có mặt ở nhà Kim Mỹ .

Con nhỏ nhìn cô soi mói :

- Trông có khác .

Nhiên ngạc nhiên :

- Khác cái gì cơ ?

Mỹ chua ngoa :

- Má đỏ, môi hồng, mắt long lanh. Hừ ! Mà đang hạnh phúc nên tao bảo có khác. Nhưng coi chừng ấy... Bờm. Mật ngọt chết ruồi. Thằng cha đó không đáng tin tưởng đâu. Là dân kinh doanh vũ trường, không khéo hấn mang mày đi bán đấy .

Út Nhiên phản ứng liền :

- Mày độc miệng vừa thôi. Đôn của tao không phải hạng người ấy .

Mỹ khịt mũi :

- "Đôn của tao" . Chà. Mùi ghê. Chúng mày... của nhau từ bao giờ vậy ?

Nhiên đỏ mặt tía tai, cô giận dữ :

- Mày ác còn hơn Tư Quý. Tụi tao hoàn toàn trong sáng. Mày phải tin như vậy .

Kim Mỹ chất vấn :

- Lẽ nào thằng cha lỏi đời mà cả Hai Sang, Ba Phú phải kiêng mặt ấy chưa hề hôn mày ?

Nhiên ấp úng :

- Cái đó... cái đó thì có. Nhưng Đôn chỉ hôn tao thôi. Thiệt mà .

Mỹ cười hì hì :

- Yêu nhau, hôn nhau là lẽ đương nhiên. Thằng chả không... đụng vào mày mới bị kỳ ấy .

Mặt Kim Mỹ chột nghiêm lại :

- Nhưng nhắm mày và hấn sẽ tới đâu. Khi hấn hứa hẹn nhiều quá mà chẳng thấy gì .

Út Nhiên bênh vực Đôn :

- Chuyện gì cũng phải có thời gian. Đôn phải giải quyết xong công việc ở Campuchia .

Mỹ gặng :

- Nhưng thời gian ấy là bao lâu ? Một tháng, hai tháng hay một năm, hai năm ?

Nhiên liếm môi :

- Tao không biết. Nhưng chắc một hai tháng nữa Đôn sẽ về đưa tao đi Ninh Thuận .

Kim Mỹ nheo mắt :

- Mà tin như vậy à ?

Út Nhiên có vẻ giận. giọng cô ghen lại :

- Không tin Đôn, tao biết tìm ai khi từ nhỏ tới giờ chỉ có ảnh tốt với tao .

Mỹ ái ngại nhìn cô bạn thân. Mỹ hiểu tâm trạng của Nhiên hiện giờ. Con bé đặt hết niềm tin và hy vọng vào tay lằng tử lang bạt kỳ hồ ấy. Chỉ sợ...

Nuốt tiếng thờ dài, Mỹ bảo :

- Nín ! Chưa chi đã mít ưót. Trước kia mày cứng rắn lắm mà. Tao lo cho mày nên toàn đặt những câu hỏi khó nghe. Nhưng mày phải tiêu liệu những tình huống xấu nhất chứ. Lỡ như Đôn chỉ đùa cho vui trong chốc lát, hoặc xem mày như một bến đỗ tạm bợ sau một chuyến lằng du thì sao ?

Giọng Nhiên rõ từng chữ :

- Nếu Đôn giả dối, tao chỉ có đường chết .

- Tầm bầy .

- Tao nói thật. Chớ sống làm gì khi niềm tin và hy vọng đã bị đập vỡ rồi vùi xuống tận bùn đen .

Kim Mỹ nhún vai :

- Theo tao chẳng có gì phải chết. Đó chỉ là một bài học kinh nghiệm dẫm nước mắt để mày đi vào đời với những mối tình khác .

Út Nhiên lắc đầu :

- Tao chỉ có duy nhất một mối tình thôi .

- Trời ơi ! Mày chưa đủ già để nói như đinh đóng cột thế đâu .

Chống tay dưới cằm, Út Nhiên nói :

- Tao tin Đôn .

- Vậy mày có tin tao, coi tao là bạn thân không ?

Nhiên ngạc nhiên :

- Dĩ nhiên là còn. Sao mày lại hỏi như vậy ?

Kim Mỹ im lặng. Một lát sau, con bé mới nói :

- Nếu còn coi tao là bạn thân nhất thì có xảy ra bất cứ chuyện gì, mày cũng phải đến tìm tao trước tiên. Hứa đi !

Út Nhiên nhăn nhó :

- Tao hứa. Nhưng mày làm tao mất hứng quá. Xảy ra chuyện gì là chuyện gì chứ ?

Kim Mỹ ậm ừ :

- Tao không biết. Nhưng đời mà, mày chớ đặt hết niềm tin vào một

người nào đó để khỏi bị... mất trắng khi thất vọng .

Xoay cái lắc bạn trên cổ tay, Nhiên bảo :

- Tao sẽ không sao, mày khỏi phải lo .

Út Nhiên đúng là cô bé lẹ lẹ khờ khạo. Đành rằng thánh nhân đãi kẻ khù khờ, khổ nổi thân tình yêu không phải bậc thánh nhân .

Út Nhiên hạ giọng :

- Đừng cần nhằn nữa mà .

- Chặc ! Xin lỗi mày. Tao đúng là nhiều chuyện .

Nhiên liếc bạn :

- Mày chả ủng hộ, động viên tao chút nào .

Mỹ chắc lười :

- Thú thật tao hổng dám vì thấy cuộc tình này phiêu quá. Bất kể vì lý do gì, lỡ hai đứa không thành, người khổ nhất thiệt thòi nhất vẫn là mày. Đàn ông họ chả buồn chả khổ gì lâu đâu .

Út Nhiên đứng bật dậy :

- Thôi, tao về .

- Nghe nhằn chán quá chứ gì ? Nhưng không nói tao thấy có lỗi với mày. Về thì về đi, nhưng phải nhớ những lời căn dặn của tao .

Nhiên đạp xe về, lòng không muốn cũng đầy ắp hoang mang. Tại sao Kim Mỹ không ủng hộ cô và Đôn cơ chứ ? Anh đã chia tay với Thu Yến để đến với Nhiên, điều đó là sự thật, rồi thời gian sẽ trả lời cho Kim Mỹ thấy sự lo xa của con nhỏ là thừa .

Tiếng lòng ngân vang

Chương 6

Tới cổng nhà, Nhiên ngạc nhiên khi thấy một xe du lịch đời mới màu rượu chát đậu một bên .

Tim cô đập mạnh. Chẳng lẽ Đôn đã về ? Cô hấp tấp đạp xe vào sân và thấy Tân ngồi trên cái đôn sứ sát nhà Cậu Hai Giàu .

Cô không ngăn được lòng :

- Cậu Tư đâu ?

Tân lấp lửng :

- Không có ở đây .

Nhìn vào phòng khách lồ nhố người, cô hỏi tiếp :

- Vậy ai thế ?

Tân chưa trả lời, Nhiên đã nghe giọng Tư Quý chát chúa :

- Út Nhiên vô biểu :

- Bỗng dưng cô hồi hộp. Linh cảm một điều bất trắc sẽ tới với khiến Nhiên thấy choáng. Hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, Út Nhiên chậm chạp bước vào phòng khách và mắt cô chậm phải tia nhìn lạnh tanh của một người đàn ông lạ có nhiều nét giống Đôn. Nhiên khẽ gật đầu chào và bắt gặp cái nhếch mép khinh khỉnh của hắn .

Liếc mắt một vòng Nhiên không thấy cậu Hai và mợ Xê đâu cả. thay vào chỗ cuu thường ngồi là Ba Phú. Mặt anh ta cũng lạnh tanh khiến bầu không khí bỗng nặng nề, ngọt ngào.

Đứng sau lưng gã đàn ông có một bộ mặt khinh khỉnh là Tám Vạn .

Hắn ta xum xoe :

- Út Nhiên về tới rồi thưa cậu Ba. Út Nhiên à ! Đây là anh của cậu Tư Đôn .

Ba Trí nhỏ nhẹ :

- Em ngồi xuống đi Nhiên .

Cái giọng ngọt ngào của Trí càng làm cô lo lắng hơn. Ngồi nép vào ghế, Nhiên cố gắng giữ đôi tay thật chặt nhưng nó vẫn run rẩy đến tội nghiệp. Những lời Kim Mỹ nói lúc nãy vang lên thật rõ khiến Nhiên chưa vào cuộc đã có cảm giác thua .

Ba Trí ra vẻ ung dung :

- Chuyện đơn giản như vậy, anh Ba đây biết Út Nhiên là em gái nuôi, là chỗ ớn nghĩa với Tư Đôn cho nên anh muốn thay mặt anh Tư lo cho em .

Im lặng một vài giây, Ba Trí nói tiếp :

- Lúc nãy anh cũng đã bàn chuyện với anh Sang, anh Phú, chị Quý cả rồi. Mọi người đều nhất trí sẽ lo chuyện chồng con cho em .

Út Nhiên nhồm người lên :

- Cái gì ?

Ba Trí cười đều giả :

- Con gái ham chồng có khác. Vừa nghe nói đã mừng đến nhảy cẫng .

Hai Sang xoa hai tay vào nhau :

- Tụi em nghe cậu Ba nói cũng thấy mừng cho con nhỏ .

Nhiên ngồi lặng thinh trong hoang mang, cả phút sau cô mới bật lên thành lời :

- Anh Đôn đâu ?

Ba Trí nói :

- À ! Tư Đôn còn ở Nông-pênh. Công việc ở đó không thể thiếu cậu ấy. Mà cần chi tới Tư Đôn, anh Ba cũng coi Nhiên như em gái. Anh sẽ lo cho em đúng như ý của Đôn. Cậu ấy đã dám hỏi với Thu Yến rồi và cũng muốn em có nơi có chốn .

Nhiên mắt bình tĩnh, cô hét lên :

- Anh nói láo. Đôn... không... không dám hỏi với Thu Yến .

Ba Trí khoát tay :

- Bình tĩnh em út. Anh Ba nói láo làm gì. Thật là như vậy. Tư Đôn sợ em không ai chăm sóc nên muốn em lấy chồng sớm. Cậu ấy ủy quyền cho anh và anh Ba Phú của em lo chuyện này .

Nghiêng đầu ra ngoài, Trí gọi :

- Tân đâu ?

Tân rụt rè bước vào, mắt lâm1 lét không dám nhìn Nhiên :

- Cậu Ba gọi em .

Ba Trí nghiêm nghị :

- Cậu Tư dặn... bây nói gì với cô Út. nói đi !

Tân lấy trong túi ra cái hộp nhỏ, lấy trong hộp ra cái nhẫn mỏng toanh mà chỉ liếc sơ thôi, Nhiên cũng đã nhận ra là của mình .

Đặt cái nhẫn lên bàn, Tân lí nhí :

- Cậu Tư dặn... dặn em đưa lại nó cho cô. Cậu ấy không cần nó nữa .

Liếc vội về phía Ba Trí, Tân nói tiếp :

- Cậu Tư khuyên cô lấy chồng đi, đừng chờ, cậu ấy không gặp lại cô đâu .

Giống như người đang bay bổng trên mây chợt rơi xuống tận cùng vực thẳm, Út Nhiên tức thở. Mặt tái xanh, người rã rời, cô khó nhọc

lên tiếng :

- Không thể nào có chuyện ấy .

Tân từ tốn :

- Nếu không em đâu về gặp cô làm gì. Cô cắt cái nhẩn đi .

Nhiên lắc đầu :

- Tôi phải gặp Đôn .

Ba Trí nói :

- Cậu ấy không muốn thế. Nói nào ngay, Tư Đôn rất buồn khi phải quyết định như vậy. Nhưng là người thực tế, Đôn đâu thể vì em mà bỏ sự nghiệp đeo đuổi lâu nay .

Nhiên kêu lên :

- Tôi không hề bắt ảnh từ bỏ sự nghiệp .

Ba Trí khoát tay :

- Nhưng lấy em làm vợ đồng nghĩa với việc đó. Em đâu có những thứ Thu Yến có. Chỉ Thu Yến mới tạo điều kiện để Tư Đôn phát lên. Đời nay chọn vợ chọn chồng còn kỹ hơn xưa. Hạng khổ rách áo ôm, không cha không mẹ, ai tin cho nổi .

Trước mặt Nhiên mọi thứ chợt tối sầm lại. Cô thăm từng câu từng chữ của Ba Trí .

Ba Trí chợt đánh giọng :

- Bởi vậy anh sẽ đứng ra giả chồng cho em. Có anh ba, không ai dám chê em không cha, không mẹ đâu .

Nhiên thều thào :

- Tôi không cần anh làm việc đó .

Trí trợn mắt :

- Í ! Cần chớ. Tư Đôn nhờ anh mà .

Nhiên ức nước mắt :

- Đôn không ác thế đâu. Máy người xéo đi !

Nãy giờ ngồi im thin tít, Ba Phú bỗng quát lên khi nghe Nhiên nói thế :

- Con này hỗn ! Được cậu Ba Trí quan tâm mà không biết hưởng.

Mày tưởng mày là công chúa chắc ? Hừ ! Chứa mày trong nhà khác nào chứa hũ mắm thúi. Có dịp này giả đi là phải rồi .

Tư Quý chỗ mỗ vào :

- Nhưng giả cho ai ? Xứ này thiên hạ nắm tay Út Nhiên hết trơn hết troi. Tìm cho nó tám chồng hồng để đâu ghen .

Tám Vạn cười hi hi :

- Chồng gần hồng được thì lấy chồng xa. Lấy chồng Đài Loan đổi đời cái một .

Út Nhiên nghe ù cả tai. Cô đứng dậy định bỏ ra ngoài thì giọng Ba Trí

vang lên sắc lạnh như tiếng vỡ của thủy tinh .

- Ngồi đó ! Ai cho em đi khi chuyện này chưa bàn tính xong ? Tám Vạn nói đúng. Có lẽ em phải lấy chồng xa. Rời khỏi chỗ này tới nơi không ai biết mình, em sẽ sống sung sướng hơn. Anh có quen một người Đài Loan, ông ta giàu lắm và rất khoái lấy vợ Việt Nam .

Út Nhiên thấy bị xúc phạm nặng nề, cô gằn giọng :

- Tôi không muốn .

Ba Trí trâng tráo :

- Nhưng anh muốn...

Nhiên bồng hết sức dữ :

- Anh không có quyền .

Trí hất mặt lên :

- Vậy sao ? Tám Vạn ! Mà cho con nhỏ này biết tao có quyền hay không coi .

Miệng cười cười, Tám Vạn từ từ bước về phía Nhiên. Lúc cô chưa đoán được hắn sẽ làm gì thì Tám Vạn đã vung tay lên tát vào mặt cô hai cái tóe đom đóm .

Vừa đánh, hắn vừa rít lên như chó tru :

- Mẹ mày ! Nói nhẹ không chịu, chịu ăn bạt tai. Nghe đây. Tư Đôn xem mày như đồ chơi. Cậu ấy chơi chán rồi nên nhờ cậu Ba gả mày đi ho khuất mắt. Tránh sau này mày tìm cậu ấy đề làm tiền. Nhắn cậu Đôn trả lại, coi như hết tình hết nghĩa. Anh Tám đây nói rõ như vậy, mày hiểu chưa ?

Nhiên nghe ong óng trong đầu. Cô đau buốt cả mặt, tay chân rã rời vì những gì đang xảy ra .

Tám Vạn ấn vào tay cô cái nhẫn :

- Cái nhẫn này là bằng chứng, mày tin hay không tùy. Có điều đám cưới với anh chàng Đài Loan vẫn phải tiến hành. Nếu không, cậu Ba Trí cho người dọn sạch căn nhà này để trừ nợ. Cậu Hai Giàu, rồi anh Hai Sang của mày nợ cậu Ba ngập mặt .

Đang ê chề, khốn khổ, Nhiên vẫn hét to :

- Tôi không liên quan gì tới nợ của họ hết .

Hai Sang hùng hổ :

- Hừ ! Nhưng nợ của mẹ mày thì có liên quan tới tụi tao. Gả mày đi để trả nợ cho bà đó .

Út Nhiên mím môi làm thinh. Cô đang bị dồn vào đường cùng và không lối thoát. Cô đang bị Ba Trí lẫn các ông anh họ xử ép. Thấp cổ, bé miệng như cô không kêu to được đâu .

Cổ nghẹn cứng. Nhiên gục đầu xuống tức tưởi .

Giọng Tư Quý chua lét :

- Khóc gì mà khóc. Mọi người cũng vì lo cho mày thôi. Chả lẽ cứ chần chờ mãi ? Phải lấy chồng giàu để ngẩng mặt kênh đời chứ ?

Tám Vạn gật gù :

- Nói có lý. Nếu em muốn đổi đời, hôm nào anh làm mai cho. Còn... ưú gì dân Đài Loan muốn lấy vợ Việt đẹp cỡ em .

Tư Quý cười khẩy :

- Cám ơn lòng tốt chó chết của anh. Tụi đâu có ế cũng chả hề hư thân mất nết như con Út Nhiên để phải nhờ tới anh .

Dứt lời, Tư Quý ngoe nguẩy bỏ đi. Ba Trí đứng dậy, giọng dứt khoát :

- Coi như chuyện này xong. Ngày mai dẫn Út Nhiên tới nhà hàng Yên, tôi chờ ở đó. Nhớ coi chừng nó đó ghen .

Bước tới chỗ Nhiên ngồi, Ba Trí vỗ nhẹ lên vai cô, giọng giả nhân giả nghĩa :

- Khóc cho... trôi Tư Đôn ra tận biển rồi đi lấy chồng. Chuyện gì cũng qua hết thôi em ơi. quan trọng là mình được hạnh phúc kia .

Út Nhiên không còn đủ sức phản ứng dù cô muốn phun vào mặt đều giả của Ba Trí hết sức .

Tân ngập ngừng mãi mới thốt lên lời :

- Cô Út đừng buồn cậu Tư ghen. Cậu... ấy... cậu ấy...

Tám Vạn quát :

- Chưa về cho rồi, mày lải nhải gì vậy thằng quỷ sứ ?

Nhiên lê từng bước về căn chòi của mình rồi ngã vật xuống giường.

Cô mong mình chết cho rồi, nhưng khổ sao cô vẫn sống để nhận thức hết mọi việc cửa xảy ra .

Trên tay cô là cái lắc của Đôn và cái nhẫn hộ mệnh. Anh đã trả nó lại cho cô. Cách trả thông qua một kẻ khác còn tệ hơn là vứt đi của Đôn đã nói hết nhng gì anh ngại phải nói thẳng với Nhiên rồi .

Nhưng tại sao lại như thế khi mới cách đây một tuần, Đôn còn gieo vào lòng cô cả một trời hy vọng .

Thật Nhiên không thể tin được. Nhất định cô phải tìm bằng được Đôn. Nhưng biết tìm nơi đâu khi anh còn ở Nông-pênh ?

Vậy mà Đôn bảo sẽ bỏ tất cả vì cô. "Nếu Đôn giả dối, tao chỉ có đường chết". Lời cô nói với Kim Mỹ lại vang lên như một thôi thúc.

Nhiên dám chết hay không khi anh đúng là giả dối. Anh chẳng cần tới Nhiên thì cô sống trên đời nhằm cho ai ? Cho những món nợ chưa bao giờ là của cô à .

Út Nhiên nhếch môi đau đớn. Cô nghĩ tới cái chết rồi bàng hoàng nhận ra. Có lẽ chết dễ hơn sống, nhưng không phải ai cũng đủ can đảm chạm tay vào nó .

*

* *

Nhiên đập rầm rầm vào cửa phòng của Tư Quý, vừa đập cô vừa gào lên :

- Cho em ra ngoài. Đừng nhồi em như vậy .

Mặc cho cô gài, bên ngoài không động tĩnh. Nhiên ngồi bệt xuống đất khóc hu hu như trẻ con. Ba Phú đã nhốt cô vào đây. Anh ta sợ Nhiên bỏ trốn vì cô đã phản ứng khá dữ dội khi Phú bắt cô tới nhà hàng Yến. Nhiên nhất định không đi, thế là cô bị lãnh ngaymắt cái tác. Nếu Tư Quý không la lên vì sợ Nhiên bị sượng mặt, gã Đài Loan sẽ chê, chắc Nhiên còn bị đòn nữa .

Tội nghiệp cho một số phận không may của một cô gái quê bạc phận .

Ngẫm nghĩ số Nhiên sao lại khổ thế này, từ bé tới lớn cô chưa được ai yêu thương chăm sóc như Đôn đã từng yêu thương chăm sóc, cho dù anh giả dối, thì ít ra Nhiên cũng được nếm hương vị ngọt ngào lẫn cay đắng của tình yêu. Giờ thì hết thật rồi, cả sự giả dối cũng không dành cho Nhiên .

Nhiên mặc kệ nước mắt ròng ròng, cô chẳng buồn lau và chẳng buồn động đậy tay chân. Kim Mỹ nói đúng. Dù bất cứ lý do nào hai người không thành, kẻ khổ nhất, thiệt thòi nhất vẫn là cô. Đôn thì thiệt thòi gì khi anh chỉ xem cô như trò đùa. Lẽ ra cô không nên tin để trao hết trái tim mình cho anh chứ .

Đang nhức nhối bồn, Nhiên bỗng nghe tiếng mở khóa. Cô vụt ngồi dậy ở thế thủ .

Người mở cửa là bà Xê. Ngoắc Nhiên ra ngoài, bà dúi vào tay cô hai cái nhẫn vàng hai mươi bốn và một mớ tiền, giọng hối hả :

- Trốn ! Trốn đi con .

Nhiên sửng sờ :

- Trốn ! Con biết trốn đi đâu ?

Bà Xê ôm ngực do húng hắng :

- Đi đâu cũng được. Bằng không tội nó bán con cho Đài Loan, Ma Cao gì đó .

Nhiên6 thẳng thốt :

- Sao mợ biết ?

- Tao nghe tội nó bàn với nhau. Con đi ngay đi. Làm thuê, ở đợ gì cho người ta vẫn sướng hơn ở nhà này, vẫn đỡ nhức hơn bị bán qua xứ người .

Út Nhiên nghẹn ngào :

- Con cảm ơn mợ .

- Đi đi, kéo tội quỷ sứ ấy về tới .

Dắt xe đạp ra lối mòn sau dãy chuồng bò, Nhiên cong lưng đạp. Con đường ổ gà, tung thao vòng đạp của cô khiến cô ê ẩm cả người . Con đường này hôm đó... Mà thôi, không nhớ nữa. Nhiên phải quên quá khứ để đi tới ngày mai tươi đẹp hơn .

Nhìn dáo dác, cô ghé sạp báo mua tờ Phụ Nữ. Giở mục rao vặt, cô tìm việc làm. Nhiên cố gạt những phiền toái sang một bên và lẩm nhẩm cái địa chỉ cần người giúp việc nhà .

Nhiên dừng trước một biệt thự nhỏ khá đẹp và hồi hộp nhấn chuông . Ra mở cổng cho Nhiên là một phụ nữ sang trọng. Không đợi bà ta hỏi, cô lên tiếng trước :

- Em muốn gặp bà Thủy .

Người phụ nữ nói :

- Tôi là Thủy đây. Có chuyện gì vậy ?

Nhiên chớp mắt, ngần ngừ một tí, cô trả lời :

- Em đọc báo biết ở đây cần người giúp việc nhà .

Bà Thủy reo lên mừng rỡ :

- Đúng rồi. Mời em vào .

Nhiên đẩy xe vào sân trong lúc chủ nhà vẫn nói luôn mồm :

- Người làm cũ mới nghỉ một tuần thôi mà tôi đã muốn khủng vì bọn trẻ. Em nhận việc ngay nhé ?

Nhiên từ tốn đáp :

- Vâng, nếu cô cần như vậy. Nhưng công việc của em là gì ạ ?

Thủy nói :

- Giữ trẻ .

- Chớ không phải giúp việc nhà sao ?

Thủy nhún vai :

- Cũng vậy chớ có gì khác. Em muốn làm không thì bảo ?

- Dạ muốn ạ .

- Vậy thì làm ngay hôm nay. Bây giờ là giữa tháng, nhưng chả sao, tôi sẽ cho em hưởng trọn lương, nếu làm việc tốt .

Kéo tay Nhiên vào căn phòng khá rộng, nhưng hết sức bề bộn, Thủy giới thiệu :

- Đây là giang sơn của bọn nhóc. Hai thằng tiểu yêu ấy giống hệt nhau. Tôi sẽ cho em cách nhận diện chúng .

Nhiên kêu lên :

- Tới... tới hai... đưa lặn à ?

Thủy cười toe toét :

- Tôi sanh đôi mà. Bởi vậy mỗi tháng mới trả công năm trăm, ăn ở miễn phí. Chắc em không chê chứ ?

Nhiên im lặng. Cô chặn một lúc mấy con bò , hai đứa bé thì nhăm

nhò gì. Bước tới gần hai chiếc giường trẻ con kê sát nhau, cô nhìn hai thằng bé ngủ .

Đúng là chúng giống nhau qua sức và dễ yêu quá sức .

Lúc Nhiên còn ngây mặt nhìn hai đứa bé song sinh, Thủy đã nói tiếp :

- Tụi nó là Cún Anh, Cún Em. Cún anh có nốt ruồi ngay dái tai. Cún Em có cái thẹo trên trán. Em phải nhớ mới phân biệt được hai đứa nó .

Rồi như sực nhớ ra, Thủy hỏi :

- À ! Em tên gì ? Máy tuổi ? Nhà cửa ở đâu ?

Nhiên nói :

- Dạ, em tên Nhiên, hai mươi tuổi, nhà ở Hóc Môn .

À, dân thành phố. Vậy thì tốt rồi. Cho tôi mượn chứng minh nhân dân coi .

Nhiên trở ra xe đạp, lấy trong giỏ xách ra chứng minh nhân dân đưa cho Thủy. Cô ta nhìn hình rồi nhìn người như so sánh thật giả .

- Tôi sẽ giữ chứng minh của em. Em bắt đầu làm việc ngay bây giờ vì tối nay tôi phải đi dự tiệc. Do đó lúc này em phải giữ bọn trẻ cho tôi đi tiệm gội đầu, làm móng .

Nhiên trở mặt :

- Cô không cần thử việc à ?

Thủy bật cười :

- Đây là thời điểm thích hợp nhất để em thử làm quen với bọn nhóc.

Nếu không xong, mai em nghỉ cũng chưa muộn .

Nhiên hơi hăng vì những lời Thủy vừa nói. Chị ta tính toán thật.

Miệng nói nghe ngọt lắm, ai biết sáng ra chị ta có mượn cô không hay chỉ lợi dụng Nhiên giữ con tối nay rồi ngày mai sẽ cho cô nghỉ vì lý do vớ vẩn nào đó .

Nhiên ngập ngừng :

- Em ở nhà với ai ngoài Cún Anh, Cún em ra ?

Thủy nhún vai :

- Thiếu gì người. Ông bà ngoại tụi nhóc. Bà Bảy nấu cơm rồi vợ chồng con Ngon. Em khnng phải sợ cô đơn. Điều cần nhớ là phải đóng kín cửa phòng, nếu không muốn những âm thanh Hifi từ ngoài vọng vào làm tụi nhóc giật mình. chúng mà khóc một lúc hai đứa thì em sẽ được dỗ một xỉu .

Nhiên hỏi lại :

- Còn chuyện ăn uống ? Em sẽ cho bọn trẻ ăn như thế nào đây ?

Vuốt mái tóc sole được tĩa thật khéo, Thủy dài giọng :

- Em khỏi phải lo. Tối giờ bọn nhỏ ăn bà Bảy sẽ chuẩn bị, em chỉ liệu cách làm sao dứt một lúc hai đứa ăn cho hết tiêu chuẩn là đạt yêu

cầu rồi .

Nhìn đồng hồ, Thủy bảo :

- Tôi phải đi kéo trẻ. Thắc mắc gì cứ hỏi bà Bảy. Tôi sẽ gọi bà lên ngay...

- Nhưng tối em sẽ ngủ ở đâu ?

Thủy gắt gỏng :

- Trời ơi ! Thì ở đây với tụi nó chứ chả lẽ còn đòi phòng máy lạnh riêng. Đã bảo đừng hỏi nữa mà. Chậc ! Bực quá. Muốn làm việc lâu dài phải biết im lặng .

Nhiên chưng hửng nhìn Thủy ngoe nguẩy bước đi. Bà ta coi bộ mưa nắng thất thường Quá. Viễn cảnh làm việc lâu dài chợt nhòe nhoẹt trong tâm trí Nhiên .

Cô thở dài ngao ngán. Bắt đầu từ giờ phút này, chỉ một mình cô phải thật sự chống chọi với đời. Cô phải cô đứng vững nếu không muốn bị xô té đè bẹp bởi những kẻ có tiền như bà chủ trẻ này .

Bà Bảy vừa bầm thịch, vừa hỏi Nhiên :

- Mà biết mà là người thứ mấy làm việc giữ trẻ cho nhà này không ?

Vắt cái khăn mặt thật ráo, Nhiên nói :

- Làm sao con biết được. Có đoán chắc cũng trật .

Bà Bảy trề môi :

- Trật là cái chắc. Người làm cho cô Thủy đi ra đi vào nhà này như đi chợ. Từ hồi đầy tháng tụi nó tới nay đã có ít nhất mười người nghỉ việc. Bởi tụi nhóc đâu biết lạ quen gì. Chỉ cần có người ở kể cho nó quạ là được rồi .

Nhiên tò mò :

- Họ phạm lỗi gì mà bị nghỉ việc hả dì Bảy ?

Ngừng tay vuốt mồ hôi trán, bà Bảy trả lời :

- Tự họ xin nghỉ vì cực quá. Hai thằng quý nhỏ ấy mất dạy lắm. Mà lo chuẩn bị tinh thần đi con à .

Nhiên hoang mang :

- Hôm qua tới giờ cháu thấy chúng cũng ngoan .

Bà Bảy cười tươi :

- Tại tụi nó còn nể người mới tới đó. Dần dà rồi sẽ biết tay chúng .

Đổi giọng chân tình bà hỏi :

- Còn nhỏ quá, sao... bây lại đi giữ trẻ ? Nhảm chịu cực nỗi không đó ?

Nhiên trả lời băng quơ :

- Nghèo quá, chịu hồng nỗi cũng phải ráng. Mà dì làm ở đây lâu chưa ?

Bà Bảy khịt mũi :

- Từ hồi ba thằng Cún Anh, Cún Em cưới mẹ nó. Tính ra cũng năm, sáu năm .

Nhiên tò mò :

- Sao không thấy ba của bọn nhỏ ?

- Cậu ấy làm việc ở Campuchia, mấy tháng mới về nhà một lần. Bởi vậy...

Bà Bảy còn đang ngập ngừng thì Nhiên nghe giọng Thủy hồng hách vang lên :

- Bởi vậy làm sao ? Nè ! Ở? đó lo nhiều chuyện, con tôi đói muốn chết rồi vẫn chưa có món gì ăn. Mấy người liệu chừng đi .

Nhiên vội vàng trở về phòng và thấy thằng Cún Anh đang nhè nhệ khóc làm trận trên giường. Cún Em đang đứng cởi truồng vì tè từ giường xuống sàn một cách khoái chí .

Nhiên kêu lên :

- Sao lại tiểu ở đây hả Cún Em ?

Thằng nhỏ vênh mặt lên :

- Kệ tao .

Rồi... ria tia nước tiểu về phía Nhiên đang đứng, không tránh kịp thế là cô hứng trọn vện .

Tức giận, Nhiên bước tới nhấc bổng Cún Em xuống đất. Thằng bé giãy đành đạch rồi túm lấy đầu cô, miệng thốt lên một tràng hết sức kinh dị .

- Buông tao ra ! Cha mày !

Nhiên vừa tức vừa đau vì hành động à câu chữ rất ngọt của thằng bé lên ba. Cô mím môi gỡ tay Cún Em ra. Thằng bé gào hét rồi đâm túi bụi vào mặt Nhiên. Lúc cô đang chơi với thì Cún Anh chạy tới hỗ trợ cho em nó bằng một đòn cẩu xực ngay bấp đùi Nhiên .

Không giữ được bình tĩnh, cô cong tay hất mạnh làm hai thằng tiểu yêu té lăn quay ra sàn nhà. Hai cái mồm đồng loạt rống to làm Nhiên lờ khóc lờ cười không biết xử trí ra sao. Đúng là hai siêu quậy. Chắc được cưng chiều quá, nên mới ngần ấy tuổi đầu mà chúng đã thành tinh rồi, thảo nào những người làm trước đây xin nghỉ việc .

Nhưng chả lẽ Nhiên cũng nghỉ như họ ? Chả lẽ cô sợ hai thằng ranh chưa ráu máu đầu này ?

Không thềm dỗi cũng không đỡ hai đứa bé dậy, Nhiên vào nhà vệ sinh lôi ra hai cái xô, cô đặt chúng sát vách tường và xách một thằng nhóc ấn xuống xô .

Thằng Cún Anh vừa ngồi xuống đã bật đứng lên :

- Của... tao cái xô kia .

Rồi nó te te chạy qua chỗ Nhiên để cái xô màu đỏ .

Cún Em giậm chân đành đành :

- Tao không đi xô. Tao không đi xô .

Nhiên quăm mặt lại, trong hình sự. Cô ấn nó cuống và gằn giọng nạt :

- Ngồi im !

Dường như từ bé đến giờ, tụi nhóc này chỉ quen nghe năn nỉ, dỗ dành nên vừa nghe Nhiên hầm hừ đã sợ đến co người lại .

Được nước, Nhiên đứng chống nạnh hăm he :

- Đứa nào không đi xô là cô bắt nhện dơi. 1. nhanh lên .

Hai thằng nhóc lấm lét nhìn nhau, thái độ của chúng làm Nhiên cười thầm. Cô vừa quay lưng lấy giẻ lau vũng nước tiểu thì đồng loạt hai cái mồn đồng rống to lên :

- Mẹ ơi ! Hu... hu... Mẹ ơi !

Nhiên vờ không nghe gì hết, cô than nhiên lau sàn và sửa soạn quần áo để thay cho chúng.

Thủy đẩy cửa bước vào, giọng giận dữ :

- Sao để con tôi khóc mà không dỗ ? Hừ ! Nhà này kỳ con nít khóc đó .

Nhiên vội nói :

- Dạ, tại hai đứa bé không chịu ngồi xô .

Thủy sa sầm mặt :

- Nó không mắc mà bắt nó đi. Làm như thế chúng sẽ bị ức chế, biết chưa đồ ngu. Cho chúng đứng dậy ngay .

Nhiên nhẩn nhục bước tới đỡ hai thằng trời con lên. Lúc cô đang loay hoay rửa cho Cún Em thì Cún Anh đưa chân đá vào xô làm nhưng thức bên trong đổ lai láng ra đất .

Thay vì rầy con, Thủy lại ngật nghẹo cười :

- Hay ! Con đá giỏi thật. Nhưng coi chừng dính dơ đó cục cưng của mẹ .

Nhiên tức run lên, hai tay lầy bầy không gài được nút áo cho Cún Em. Thật cô không tưởng có hạng người dị dục đến thế. Thảo nào hai đứa bé chả hư cũng ổng .

Dắt Cún Anh vào nhà vệ sinh để rửa mình, Nhiên không nén nổi ý muốn bộp cho nó một cái. Song dù muốn cách mấy cô cũng cố dằn xuống .

Hừ ! Rồi lúc nào đó cô sẽ dạy dỗ chúng tới nơi tới chốn mới hả .

Đội cô thay quần áo cho Cún Anh xong, Thủy bảo :

- Để hai đứa cho tôi, em dọn phòng đi. Tôi không muốn nghe còn tí mùi hôi nào đâu đó .

Nhiên làm thỉnh nhìn Thủy hai tay dắt hai đứa con ra sân rồi ngán ngẩm nhìn "bãi chiến trường" gớm ghiếc đang chờ mình dọn .
Hy vọng đây chỉ là khúc dạo đầu mà bà chủ thử lòng người giúp việc .

Vâng. Nhiên hy vọng là thế để tin rằng cuộc đời vẫn còn rất đẹp .
Vừa mụm miệng nôn ọe, cô vừa cố làm xong phần việc của mình.
Việc chăm sóc, hốt phân ỏ, dọn chuồng bò còn nhọc nhằn gấp mấy việc này, nhưng Út Nhiên lại thấy dễ chịu hơn nhiều .
Buông cây lau nhà, Nhiên chưa kịp thở đã nghe giọng Thủy the thé :
- Ra sân trông tui nhỏ cho tui ăn, điểm tâm .

Nhiên vội vã :

- Dạ vâng .

Cô chưa kịp dợm bước, Thủy đã hạ giọng ra lệnh tiếp :

- Nhớ không chớ cái bà mợ Lan đến gần nựng nịu hai đứa nhỏ đó .

Nhiên nhỏ nhẹ phân bua :

- Em không biết nói sao để ngăn mợ Lan đây .

Thủy khinh khỉnh :

- Cứ nói thẳng bà Thủy ghét ai nựng con bả lắm. Ham con sao hồng rắng rặn một đứa rồi tha hồ nựng. Làm như tui để sẵn cho họ hồng bằng .

Nhiên ngập ngừng :

- Mợ ấy có vẻ thương Cún Anh, Cúm Em thật mà .

Bữu đôi môi đỏ choét, Thủy nói :

- Xì ! Nó là con rắn trung hai đầu đó. Tin nó, nó mỗ lúc nào hồng hay. Tui dặn cái gì phải nhớ làm đúng cái đấy. Lỡ có chuyện, đừng trách tui .

Nhiên làm thỉnh đi một mạch ra sân. Mới vào làm một ngày nhưng cô đã hiểu rằng nếu không muốn mất việc, tốt nhất là phải biết vâng dạ .
Hai thằng nhóc đang ngồi xích đu thấy cô ra liền eo éo đòi :

- Con muốn đi chơi với mẹ .

Nhiên lắc đầu :

- Ở? nhà ăn sáng .

- Không ăn. Không ăn .

Thấy Thủy dắt chiếc Future ra thẳng Cún Anh nhào tới ôm chân cô ta :

- Con đi với mẹ .

Thủy quát mắt nhìn Nhiên :

- Giữ nó lại coi .

Nhiên vừa kéo được Cún Anh ra thì Cún Em nhào vào, cô chặt vật lắm mới ghì lại cả hai anh em chúng lại được .

Thằng lớn lăn đùng ra đất ăn vạ trong khi thằng bé giãy đùng đùng trên cỏ .

Đúng là hai thằng tiểu yêu, giữ chúng cực hơn chần mười con bò đẽ

Mặc kệ chúng làm trận, Nhiên chống tay ngồi nhìn. Bà Bảy chạy ra, giọng ngạc nhiên :

- Sao hồng đồ tụi nó ?

Nhiên buột miệng :

- Cháu muốn thử xem chúng khóc dai tới cỡ nào .

- Ồi trời ơi ! Bà Ngoại chúng chửi bây giờ. Trẻ con khóc, ồn ào bà hồng tụng kinh gõ mõ được. Phiền lắm, chịu khó dỗ nó đi .

Nhiên lắc đầu :

- Cứ như vậy, bảo sao chúng không làm giặc .

Nhiên đỡ Cún Anh dậy :

- Ngoan, chị dẫn đi chơi .

Nghe đi chơi, cả hai thằng tắt đài, mặt tươi tỉnh lại ngay .

- Ăn sáng xong cái đã .

Nhìn Út Nhiên, bà Bảy hạ giọng :

- Tụi nhỏ hồng được ra ngoài đường đâu. Mà hứa ầu rồi biết thân với nó .

Dắt hai đứa vào bếp cho ngồi trên hai cái ghế chân cao, Nhiên bắt đầu cho chúng ăn món nui nấu thịt nạt băm và cà rốt cắt hạt lựu .

Vừa thấy cô bưng hai tô nui ra bàn, Cún Em đã thét lên :

- Không ăn nui .

Cún Anh cũng hùa theo :

- Đổ cho con ki ki ăn đi .

Nhiên chưa biết phải làm sao thì có tiếng tăng hăng ở cầu thang, hai thằng nhóc quay sang nhìn rồi nín khe khi thấy mẹ Lan của chúng đang đủng đỉnh bước tới .

Miệng tươi cười, nhưng giọng sắc lạnh, Lan hỏi :

- Đứa nào không ăn, nói cho mẹ Lan nghe coi ?

Cún Em ấp úng :

- Con ăn .

Cún Anh cũng ngoan ngoãn :

- Con cũng ăn nữa .

Xoa đầu từng đứa, Lan khen :

- Giỏi, Để mẹ đút nhé .

Cún Em lí nhí :

- Chị Nhiên đút hà .

Lan bẹo tai thằng bé :

- Được. Nhưng phải ăn nhanh, đĩa nào ngậm trong mồm là bị đòn .
Nhiên nhìn Lan với vẻ thăm biết ơn. Nhìn hai thằng nhỏ ăn ngấu
ngiến vì sợ hơn là vì ngon, Lan nói :

- Em phải cứng rắn với chúng ngay từ đầu, nếu không chúng sẽ lờn
mặt. Tới lúc ấy thì khó...

Bà Bảy nói ngay :

- Cô Thủy không chịu cách cứng rắn của mợ đâu .

Lan thần nhiên :

- Tôi biết. Nhưng chả ăn thua gì với tôi. Cô ấy không biết dạy con thì
tôi dạy. Nếu không thích thì về nhà mình mà ở. Gái có chồng rồi, cứ
bám vào cha mẹ. Con cái chẳng thèm ngó ngang, suốt ngày đi chơi
rong như còn độc thân. Hai thằng nhóc này coi vậy mà cô phước mới
có bà mẹ như thế .

Bà Bảy lại nói :

- Mọi ời ! Tụi nó nghe, hiểu hết đó. Nó học lại với cô Thủy, mất công
lắm .

Lan trừng mắt nhìn Cún Em khi nó không chịu nhai, cô cao giọng :

- Thấy kệ nó. Tôi có nói sai đâu mà sợ. Hừ ! Cái nhà dễ trồng, biểu
cho mướn thì không chịu, để thằng chồng cho bạn bè ở. Nó có làm
bậy ở trồng cũng chẳng biết. Càng nghĩ càng thấy tức. Thương ông
bà già, vợ chồng tôi nhịn, nó lại tưởng tôi sợ nó. Tức cười thiệt. Lần
này thằng Công về, tôi bảo anh Ngôn bắt nó rước mẹ con con Thủy
về nhà cho yên .

*****

Chuông cổng reo inh ỏi, bà Bảy nhú mảy :

- Cách nhấn chuông kiểu mất dạy này chỉ có ở cậu Công. Chả lẽ cậu
ấy về ?

Vừa làm bầm, bà vừa lạch đạch chạy ra trước .

Bà Bảy trở vào, miệng toé toét :

- Ba về kìa Cún Anh, Cún Em .

Hai thằng bé chạy ủa lên trên, chúng hò reo ầm ĩ như đang chơi trò
đánh nhau .

Bà Bảy nhìn Út Nhiên :

- Có khách về cùng cậu Công. Bây lên coi chừng tụi nó phá người ta
.

Nhiên gật đầu rồi nhanh nhẩu bước ra ngoài phòng khách. Hai thằng
Cún đang treo đầu cỡi cổ một người đàn ông với tất cả vui sướng .

Đang hôn hai cậu quý tử túi bụi, Công nhú mảy ngừng lại khi thấy

Nhiên lễ phép cúi chào .

Anh ta nhìn cô soi mói :

- Lại cô giữ trẻ mới à ?

Nhiên nhần nhục gật đầu. Ngay lúc đó, cô nghe một giọng nói quen vang lên ngay cửa .

Ngước lên nhìn, cô tái mặt khi nhận ra Tân .

Cậu ta cũng bất ngờ khi thấy Nhiên :

- Cô... chị... chị ở đây à ? Cậu Ba Trí tìm chị quá trời .

Công ngạc nhiên :

- Sao cô ta lại liên quan tới Ba Trí ?

Tân ậm ự không trả lời mà ra hiệu cho Công bước ra hàng hiên. Hai thằng nhóc bám theo chân ba chúng. Nhiên muốn đến gần kéo chúng vào như thấy ngại .

Cô đứng xớ rớ bên bộ salon sang trọng mà không biết phải làm sao.

Những lời vừa nói của Tân khiến Nhiên vô cùng hoảng loạn. Rõ ràng Ba Trí chưa tha cho cô. Anh ta muốn trả nợ cho gia đình cậu Hai Giàu .

Nhiên rùng mình sợ hãi khi Công lừ lừ bước vào .

Anh ta lạnh lùng :

- Dẫn hai đứa nhỏ về phòng rồi ở trong đó với chúng. Tôi cấm cô rời khỏi đây .

Út Nhiên làm thinh. Cô liếc mắt về phía Tân và thấy cậu ta cúi gằm mặt. Bỗng dưng cô rã rời tay chân khi nghĩ tới nguyên nhân đưa đẩy cô vào đây làm .

Muốn thoát khỏi Ba Trí, Nhiên phải đi khỏi thành phố này mới được. Nhưng cô biết đi đâu bây giờ .

Đang hí hửng bên ông bố, tự nhiên bị tổng vào phòng hai thằng tiểu tử bắt đầu làm trận. Chúng rống lên như bị thọc tiết, nhưng Nhiên mặc kệ. Cô hết sinh khí để làm việc rồi. Cũng như bọn trẻ, Nhiên khóc và khóc không thành tiếng .

Mà tại sao lại ngồi đây khóc khi cô có quyền thôi không thích làm việc trong ngôi nhà này nữa .

Nhiên bỏ mặc hai đứa nhỏ gào khan cả tiếng, cô bước ra ngoài và đụng Lan ngay chân cầu thang .

Cô ta nhếch môi :

- Gặp rắc rối rồi phải không ?

Út Nhiên ứa nước mắt làm thinh. Lan hát hàm :

- Có định trốn không ?

Nhiên gượng gạo :

- Sao cô lại hỏi thế ạ ?

Lan nhún vai :

- Tôi vô tình nghe được những lời của thằng Công với bạn nó. Chúng sẽ gọi người nào đó tới đây gặp em đây. Chẳng biết em và họ có ràng buộc gì, nhưng vây vào chúng là mệt lắm. Nếu vì nợ nần thì coi chừng, chúng sẵn sàng đưa em qua Nông-pênh làm vũ nữ đó. Liệu mà trốn nhanh đi .

Út Nhiên nuốt nghẹn :

- Thú thật, em không biết trốn đi đâu nữa. Chính vì trốn em mới phải vào ngôi nhà này. Với em, đây làm bước đường cùng rồi .

Lam cắn môi :

- Trước hết phải làm lũ tiểu yêu này im cái đã .

Bước vào phòng, Lan chống nạnh, quát :

- Nín !

Hai thằng nhóc giật mình lấm lét nhìn nhau và im như chưa hề biết khóc là gì .

Lan ra lệnh :

- Lấy năm anh em siêu nhan ra chơi. Đứa nào khóc là biết... tao .

Rồi như để dẫn mặt, Lan phát vào mông mỗi thằng một cái rỗ mạnh .

Lan bảo :

- Ba mẹ tôi ở Ninh Thuận, đang cần người giúp việc, nhưng cực lắm, không biết em có làm nổi và có muốn đi xa hay không .

Nhiên vội nói :

- Cực cỡ nào em cũng chịu. Đi càng xa càng tốt. Cô làm ơn giúp em .

Lan cười khẩy :

- Tôi chưa bao giờ làm việc thiện. Tôi giúp em vì ghét vợ chồng con Thủy. Hừ ! Chồng chuyên tuyển gái đẹp, vợ chuyên nhảy đầm. Để rồi xem chúng tồn tại được bao lâu .

Út Nhiên sốt ruột nhìn Lan. Cô ta hất mặt bảo :

- Lấy hành lý đi ra cửa sau chờ tôi .

- Vâng .

Út Nhiên hấp tấp quơ vội những vật dụng cá nhân rồi rón rén bước ra sau .

Bà Bảy biến đâu chả hiểu, Nhiên thở phào nhẹ nhõm khi đặt chân ra tới con hẻm nhỏ .

Chưa đầy năm phút sau, Lan đã chạy chiếc Dream vòng từ cổng trước vào con hẻm nhỏ .

Cô nói :

- Leo lên đi. mình ra bến xe. Giờ này vẫn còn chuyến về Ninh Thuận. Tôi sẽ gọi em cho tài xế xe quen, họ sẽ đưa em về tận nhà tôi. Đó là một trại bò khá lớn và em sẽ tập chăn bò đấy .

Út Nhiên reo lên :

- Chăn bò là nghề của em mà .

Lan ngạc nhiên :

- Thiệt hả ?

- Dạ thiệt. Em chuyên môn chăm sóc bò sữa với bò đẻ. Đúng là trời còn thương nên em mới gặp được cô .

Lan thẳng đuột :

- Không cần phải nịnh. Ba tôi khó lắm, làm việc không vừa ý là ông đuổi đó. Lúc ấy thì trời có thương cũng chẳng giúp em đâu .

Nhiên xúc động :

- Em sẽ cố gắng hết sức mình .

Lan nói :

- Có thể tôi bốc đồng khi giúp em thoát khỏi ngôi nhà này. Nhưng tôi tin em là người tốt. Giúp một người tốt qua cơn hoạn nạn là việc cần phải làm .

Út Nhiên ngập ngừng :

- Rồi cô sẽ nói sao với vợ chồng cô Thủy ?

Lan bật cười khoái trá :

- Không nghe, không thấy, không biết là câu tôi trả lời nêu bị chát vắn về em. Yên tâm đi. Họ sẽ không tìm ra em đâu .

*

* *

Tay xách giỏ, tay vịn chiếc nón lá, Út Nhiên khom người về phía trước để leo lên con dốc nhỏ đầy cỏ may .

Trời trưa nắng vừa gió, cái gió khô, nóng của vùng đất khô cằn nhất đất nước quất vào mặt Nhiên rất bỏng. Kéo rộng cái khăn cũng là cái quai nón ra, Nhiên giấu hết mặt vào chỉ thừa đôi mắt. Cô khom người cố đi nhanh vì biết giờ này chắc chắn Vinh đã rất đói .

Tội nghiệp ! Chăn cừu trên đồi khô toàn xương rỗng trơ gai, có đói khát chẳng tìm đâu ra nước hoặc trái cây gì để đỡ lòng. Nghĩ tới anh ta, lòng Nhiên thoáng chút nôn nao. Cô chẳng còn khờ khạo gì để biết Vinh rất thích mình, nhưng để chọn vợ anh ta sẽ chẳng chọn một người tứ cố vô thân, không rõ lai lịch như cô.

Bởi vậy, dầu Vinh nhiều lần ỡm ờ ngỏ ý, Nhiên vẫn giả điếc làm ngơ. Ở? xứ lạ quê người này, cô luôn giấu mình thật kỹ sau bộ quần áo nâu đen cũ kỹ, Nhiên luôn khiến gương mặt xinh xắn của mình lấm lem, cô không muốn bị để ý ở nơi làm việc đàn ông nhiều gấp ba bốn lần đàn bà này .

Thế nhưng trò hóa trang trẻ con của Nhiên nhắm che mắt được ai khi cái đẹp khác những cô gái ở đây vẫn lồ lộ trước mắt đám thanh niên

chưa vợ .

Trong đám họ, mê Nhiên nhất có lẽ là Vinh, cháu gọi bác Tỷ, ba Lan là chú. anh ta không nuôi bò như chú mình mà là ông chủ của đàn cừu gần trăm con. Ở? tuổi gần ba mươi, còn độc thân, với một cơ ngơi như thế, Vinh là điểm ngắm của nhiều cô gái quê trong khi anh lại hướng trái tim mình về phía Nhiên .

Vinh là người tốt, chí thú làm ăn, không rượu chè, hút xách. Có được người đàn ông như thế thì còn gì bằng. Nhiều lúc cô đơn quá, Nhiên đã nghĩ tới Vinh, nhưng cô chẳng dám mơ ước cao khi nỗi đau Tư Đôn gieo vào lòng cô vẫn còn mới nguyên .

Vòng qua một gốc cây to, Nhiên thấy một mình Vinh dưới căn chòi đang lợp dở dang. Vinh đang thuê người làm một khu trại cho cừu ở chân núi này. Cả tuần nay, anh bận bịu nơi đây, trưa nào bác Tỷ cũng nhờ Nhiên mang cơm cho Vinh và cô khó lòng từ chối .

Mặt Vinh sáng lên khi Nhiên mỉm cười thay câu chào hỏi thông thường với anh .

Bỗng dừng cô đỏ mặt vì cái nhìn quá ư nồng nàn của Vinh .

Nhiên lảng đi :

- Anh đói lắm rồi phải không ?

Vinh gật đầu :

- Đúng là tôi đói lắm rồi. Trưa nay Nhiên ra hơi trễ .

Cô đặt giỏ xách lên phiến đá gần đó .

- Bữa nay công việc rất nhiều, em muốn đi sớm cũng không được .
vinh dễ dãi :

- Thì bao giờ xong việc hãy đi .

- Chỉ sợ anh trông .

Vinh hạ giọng :

- Chờ cỡ nào tôi cũng chịu được, miễn sao người mang cơm cho tôi là Nhiên .

Cô liếc anh một cái thật sắc :

- Mang cơm thôi cũng kém người. Coi chừng bị bỏ đói đấy .

Vừa nói, cô vừa bày thức ăn trong giỏ xách ra :

- Anh ăn cơm đi cho nóng .

Vinh cười cười :

- Tôi muốn được nghe câu này từng mỗi buổi ăn. Hay là Nhiên sang bên này nấu cơm cho tôi đi. Tôi trả công thật cao cho .

Út Nhiên vờ không hiểu ý xa xôi của Vinh .

- Mang cơm cho anh thì được, chứ nấu cơm em dờ ẹc hà .

- Dờ cỡ nào anh cũng chịu vì anh dễ ăn lắm. Nhiên à ! Chịu làm vợ anh ghen ? Anh thương em thiệt tình .

Út Nhiên hết sức bất ngờ vì lời... cầu hôn có một không hai của Vinh. Khi cô còn đứng như trời trồng, Vinh đã bước tới gần, giọng tha thiết hơn :

- Anh sẽ lo cho em chứ không để em cực nhọc như bây giờ đâu. anh không giàu có nhưng tài sản đủ để em được ăn ngon mặc đẹp không thua kém ai ở xứ này .

Nhiên đáp ứng :

- Nhưng anh đã biết gì về em đâu mà... mà...

Vinh lắc đầu :

- Anh không quan tâm đến quá khứ, chỉ biết hiện tại em là người chịu cực chịu khó và anh thương em cái tính đó .

Út Nhiên bẻ những ngón tay và chạm vào cái nhẫn hộ mệnh mà Đôn đã nhờ Tân trả lại .

Hồi đó Đôn cũng từng tha thiết nồng nàn như thế : "Anh sẽ lo cho em. anh sẽ lo cho em...". Nhiên đã tin vào những lời ấy, tin vào anh như con chiên tin chúa, để bây giờ phải lưu lạc tới nơi khô cằn sỏi đá này. Trái tim tan nát của cô liệu còn đủ hồn nhiên để tin những lời Vinh vừa nói không ? Chắc là không rồi .

Vinh nhấn mạnh :

- Nếu em bằng lòng, anh sẽ nhờ chú Tỷ đứng ra làm chủ hôn cho mình. Anh muốn đám cưới liền .

Út Nhiên buột miệng :

- Em về đây. Anh ăn cơm đi, đừng nghĩ tới chuyện cưới. em chưa muốn lấy chồng đâu .

Nhanh như sóc, cô chụp cái nón lên đầu và chúi nhủi thả dốc .

Vinh lì lợm bám theo sau :

- Anh sẽ chờ, sẽ khiến em động lòng mới thôi. Anh không cưới được em, ở xứ này chẳng thằng nào cưới được đâu .

Út Nhiên xoay người lại :

- Anh thật ích kỷ khi nói thế .

Dứt lời, cô trượt chân vì mất thăng bằng. Tận dụng ngay dịp may hiếm có, Vinh chụp tay Nhiên kéo lại. Chưa kịp đứng vững, Vinh đã ôm cô vào lòng .

- Thấy chưa ? Em không ở một mình được đâu. Em cần một người đàn ông thương em .

Út Nhiên nhắm mắt. Cô không đủ can đảm đẩy Vinh ra khi cô biết anh nói đúng. Cô cần một người đàn ông thương mình. Khổ nỗi người đó không phải là anh .

Vụng về, thô kệch Vinh hồi hải áp môi mình vào môi Nhiên. Cô có cảm giác hóa đá vì không chút rung động nào .

Thấy Nhiên đứng yên, Vinh lại tưởng cô thích như vậy, nên anh càng lúc càng nồng nhiệt hơn. Mỗi anh chọt xuống cổ rồi xuống người Nhiên .

Đến lúc này, cô không thể chịu đựng nổi nữa. Hắt mạnh Vinh ra, cô chạy như bay trên con đường đầy những bụi xương rồng bàn chải chia chẻ gai .

Về nhà, chui vào chái lá thấp tè tè, tắm tối, Nhiên nằm dài xuống giường tre với tất cả mệt mỏi, lo lắng .

Cô khó trốn tránh Vinh cũng như đám đàn ông độc thân ở đây vì cô chỉ một thân một mình. Dầu mạnh mẽ cỡ nào cũng tới lúc cô phải quên hẳn Đôn để tạo hạnh phúc cho riêng mình như lời anh đã chúc cô đêm chia tay đầu tiên .

Nếu cần một nơi nương tựa, một chỗ dung thân cho tới cuối đời, Nhiên nên nhắm mắt ưng Vinh vì anh vượt trội so với đám đàn ông ở vùng đất này .

Nhiên nhếch môi đau đớn. Từ lúc nào, cô biết tính toán cả trong tình yêu vậy kìa ?

Cổ tiếng ông Ty gọi bên ngoài, cô vội vàng ngồi dậy, bước qua ngôi nhà ngói ba gian to rộng .

Nhiên bất ngờ khi thấy Lan ngồi tréo chân trên chiếc đôn ngoài hàng ba .

Cô ta cười thân thiện :

- Sao, khỏe không em ?

Nhiên trả lời như máy :

- Dạ khỏe .

Rồi đứng lặng thinh khiến Lan phải hỏi :

- Làm gì cảm động dữ vậy ? Bộ nhớ tội Cún Anh, Cún Em hả ?

Út Nhiên gượng gạo :

- Dạ... con nít dẫu hỗn cỡ nào cũng có chút dễ thương .

Lan nhún vai :

- Ba mẹ chúng bán căn nhà của mình về ở chung với bọn tôi luôn rồi.

Thằng Công không qua Campuchia nữa. Suốt ngày ăn nhậu, quây, tôi chịu hết siết nên mới về đây đó chứ .

Nhiên buột miệng :

- Tại sao cậu ấy không qua bên đó nữa ?

Lan thủng thỉnh nói :

- Vũ trường nó quản lý cháy ra tro cả rồi, chỗ đâu mà làm việc. Nó không ở tù là may. Nghe đâu tay chủ vũ trường mém chết cháy .

Mặt tái xanh, Nhiên ấp úng :

- Ông... ông ta tên gì cô biết không ?

Lan lắc đầu :

- Không. Nhưng lão là chủ của thằng hôm đó về với thằng Công .

Lan chột bụi ngủi :

- À, đúng rồi. Chủ của thằng Tân, lão ta bây giờ thành phé nhân rồi . Hai chân khuyu xuống, Nhiên phải bám vào cánh cửa để đứng cho vững .

- Phải... phải ông ta Tư Đôn không ?

Lan phẩy tay, giọng vô tâm :

- Chắc là ổng. Tôi không để ý họ tên ổng làm chi. Chỉ biết nhà đó có ba anh em. ổng mới qua bến thế cho người em út, chưa bao lâu thì bị như thế .

Út Nhiên run rẩy mừng vì biết không phải Đôn :

- Thật là tội nghiệp .

Lan nhìn gương mặt nhoe nhoẹt của cô :

- Em giàu lòng thương người thật. Em biết không, sau khi đưa em ra bến xe, tôi về nhà thấy thằng Công và thằng Tân lòng lộn lên như điên. Thằng Tân sợ bị cậu chủ cho nghỉ việc vì đã để em sống mất. Rõ ràng chủ nó rất muốn gả em cho Đài Loan để trục lợi. Hừ ! Vậy còn thương hại hần .

Nhiên hỏi lại :

- Nhưng có đúng ông ta muốn thế không ?

Lan gắt :

- Sao lại không ? Chính vì vấn đề này mà lão ta và Công mâu thuẫn. Lão đồ thừa Công cố ý để em trốn thoát nên sau đó... ời nó dữ lắm. Khi xảy ra chuyện cháy vũ trường, lão bị phỏng nặng, thế là thiên hạ nói thằng Công muốn... chơi lão mới để cháy dữ vậy .

Cười nhạt, Lan nói :

- Hừ thật thế nào chả biết. Rốt cuộc một người tàn tật, một người mất việc. Đúng là "thiên bất dung gian", ác như lão chủ của thằng Công, bị thế cũng là vừa. Bây giờ em khỏi lo bị lão ép gả cho Đài Loan để trừ nợ .

Lan bỗng cao giọng :

- Nhiên nè ! Ở? đây phải đất lành đối với em không ?

Cô buột miệng :

- Dạ phải .

Lan cười cười :

- Vậy sao chưa chịu... đậu lại .

- Em đâu có ý định bỏ chỗ này .

Lan nheo mắt :

- Nhưng cũng không có ý bám rễ xanh cây. Lấy chồng sanh con để

cháu ở đây ?

Nhiên chớp mi :

- Vừa nghèo vừa côi cút như em, đàn ông thích trêu chơi thôi, chứ còn thật lòng, chắc không có ai đâu .

Lan nói :

- Tôi biết thằng Vinh rất mê em. Mê thiệt thành đó. Phần em thì sao ?

Út Nhiê lí nhí :

- Em không nghĩ gì hết .

Lan lên giọng :

- Nên nghĩ đi là vừa. Con gái ở một thân một mình nguy hiểm lắm.

Thế thằng em tôi có điểm nào em chê ?

- Dạ, em đâu dám chê. Chỉ vì em thấy mình không xứng .

Lan hừ trong mũi :

- Lại mặc cảm. Lo len còn thành hoàng hậu được, nói chi trở thành bà chủ đàn cừu hàng trăm con. Hay em còn vương vấn một gã nào ở Sài Gòn ?

Nhiên đỏ bừng mặt vì bị đoán trúng tim đen .

Lan hỏi tiếp :

- Phải thế không ?

Cô lắc đầu. Lan ra vẻ sành đời :

- Nếu phải cũng nên quên hẳn đi. Xa mặt cách lòng, biết đâu chừng hiện giờ hắn đã có vợ con rồi. Thời buổi này xa nhau một tháng người ta đã thay đổi, huống chi xa đã nửa năm như em .

Nhiên liếm môi :

- Dầu thế nào em cũng phải gặp lại người ta trước khi quyết định cuộc đời mình .

Lan gật gù :

- Vậy là tôi đã đoán đúng. Hắn đã lấy vợ rồi chứ gì. Nếu thế, em gặp lại làm chi nữa .

Út Nhiê làm thinh. Cô khó lòng mở miệng nói cho Lan hiểu chuyện riêng tư của mình. Dù anh rất tệ với Nhiê, nhưng có lẽ trong đời mình, cô duy nhất yêu một lần. Người ta lừa dối và trái tim cô đã chai đá. Nó sẽ không bao giờ biết yêu ai nữa. Nhiê trở về Sài Gòn làm chi khi ở đó không còn người yêu cô như đã từng nói .

buổi tối, cô ngồi thu mình trong chòi. Cái chòi này bé, hẹp hơn cái chòi ở nhà cậu Hai giàu nhiều. Vậy nhưng Nhiê vẫn thấy nó trống vắng mênh mông đến vô cùng. Có khi Đôn nhớ đến cái chòi lá ấy không ? Chắc không đâu. Anh đã trả Nhiê cái nhẫn như một cách chối bỏ những kỷ niệm anh từng bảo "Suốt đời không thể nào quên" thì còn nhớ làm gì. Những lời tình tự, nhưng môi hôn không nở rời và

mùi hoa lài ngay ngất suốt đêm thâu. Cái mùi hoa khiến nụ hôn ngọt hơn, Đôn từng nhận xét giờ tỏa hương tận nơi đâu để những xác hoa khô trong túi xách của Nhiên chì còn là xương hoa, chúng chưa tàn rữa, nhưng đã chết thật rồi theo tình yêu của Đôn .

Giờ này anh đang làm gì ? Đã có trăm ngàn lần Nhiên tự hỏi thế và không muốn trả lời, vì biết kẻ bên Đôn là Thu Yến .

Với tay chạm vào cái lắc để trên đầu nằm, cô áp nó lên má và chợt nghe hơi lạnh tỏa ra tê tái. Cô sẽ gửi bưu điện cái lắc này cho Kim Mỹ, Nhiên sẽ nhờ Mỹ bằng cách nào đó gửi trả Đôn như một lời vĩnh biệt. Cô đã mệt mỏi lắm rồi khi phải sống quanh quẩn một mình, sống không biết vì ai, cho ai. Đã tới lúc Nhiên có đôi có bạn như người ta, chớ không khóc lể loi mải thế này .

Nhéch đôi môi khô, cô đứng dậy bước ra sân. Đêm nay có trăng hạ tuần như đêm nào Đôn xuất hiện trong vườn lài. Cô buồn bã ngồi xuống thềm nhà ông Tỷ và nghe giọng Vinh vang lên :

- Em không ngủ được à ?

Giật mình quay ra sau, cô thấy anh đứng tựa cột gỗ tròn với điều thuốc trên tay .

Nhiên ậm ự :

- Trời nóng quá !

Ngồi xuống kế Nhiên, Vinh nói :

- Anh xin lỗi chuyện hồi trưa. Nhưng thương Nhiên quá, anh đâm ra thô lỗ. Đừng giận anh nghe .

Nhiên len lén nhìn Vinh. Dưới ánh trăng, anh có vẻ trầm tĩnh hơn nhưng không vì thế mà kém vẻ mạnh bạo .

Giọng Vinh đều đều :

- Chắc từ trưa tới giờ, em đã suy nghĩ nhiều về lời xin cưới của anh .

- Có. em có nghĩ. Xin anh cho em thêm một thời gian .

- Để quên khuấy người yêu cũ chứ gì ? Anh nghe chị Lan nói người đó đã lấy vợ. Em chung thủy với hắn là có lỗi với bản thân đấy .

Nhiên nói :

- Em muốn khi đến với anh, lòng em thật trong sáng không vương vấn chút gì những chuyện đã qua .

- Nhưng em phải cho anh thời gian cụ thể, chớ anh biết sẽ chờ đến bao giờ em mới hết vương vương chuyện cũ đây ?

Nhiên cúi đầu nhìn những bóng cây đổ dài dưới ánh trăng rồi mím môi :

- Hết năm nay, nếu anh đợi được .

Vinh thở hắt ra :

- Anh sẽ đợi .

Nhiên chớp mi. Cô rút rề đưa tay mình cho Vinh. Hơi ngạc nhiên một chút, nhưng anh vẫn hồi hã vớt điều thuốc để nắm tay cô .

Phải tập cho quen một người không phải là Đôn đi nhóc. Nhiên tựa vào vai anh thõn thức .

Cô nghe Vinh vỗ về :

- Đừng khóc. Rồi anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em .

Cầu mong là như thế. Cầu mong cô sẽ hạnh phúc như lời chúc của Đôn đêm nào .

*

* *

Nhâm nhìn những máng thức ăn sạch sẽ đầy cám và cỏ tươi, những con bò mập đầy đang đứng đĩnh ăn uống mà trầm trồ :

Em thật không ngờ cậu Tư giỏi như vậy. Trang trại quy mô, đàn bò phởn phoi, sung mãn. Cậu than2h trại chủ thứ thiệt rồi còn gì .

Đôn đặt tay lên đầu con bò đen :

- Cũng chưa phải thứ thiệt đâu. So với Út Nhiên, tôi thua xa. Công việc ở đây tôi phải thuê người chớ chưa tự điều hành hết mọi thứ .

Nhâm nói :

- Thì từ từ, nghề dạy nghề, có ai cha sanh mẹ đẻ ra đã biết tuốt mọi thứ đâu cậu Tư. Thấy cậu an nhàn như vậy, em phát ham .

Tư Đôn nhếch mép :

- Việc của mày dạo này thế nào ?

- Chán lắm cậu ơi. Thằng cha Nhu vừa keo bần vừa thủ đoạn, coi nhân viên như nô lệ, thằng chả siết tụi em nghẹt thở mà dường như vẫn chưa hả .

Đôn cười khẩy :

- Hắn lá thứ tham lam nên đâu từ bỏ thủ đoạn nào kiếm ra nhiều tiền .

Nhâm trách :

- Lẽ ra cậu không nên tạo điều kiện để Nhu có cơ hội kiếm thêm nhiều tiền trong khi chính hắn đã sai đàn em... vớt cậu chí mạng .

Đôn nói :

- Khi quyết định chia tay với Thu Yển, chia tay với công việc đang làm, tôi đã không màng nhiều thứ. Tôi cho quá khứ để bắt đầu một tương lai mới có tôi và Nhiên. Ai ngờ tất cả không như tôi nghĩ, chỉ thương cô ấy bây giờ không biết trôi dạt về đâu .

Nhậm ngập ngừng :

- Vẫn chưa có tin tức gì của Nhiên sao ?

Đôn lắc đầu :

- Chưa. Dầu tôi đã nhấn tìm trên báo, trên đài suốt nửa năm nay .

Lặng thinh vài giây, Đôn nói tiếp :

- Tôi tận bây giờ, tôi vẫn không hiểu sao Nhiên lại rời bỏ tôi mà đi. Lý nào tình yêu tôi dành cho cô ấy chưa đủ xóa đi mặc cảm về thân phận. Lý nào Nhiên không biết cô ấy là lẽ sống của tôi ?

Nhâm bối rối thấy rõ, anh dõi mắt về phía trước ngôi nhà khá rộng của Đôn. Những bụi lái xanh rập rờn theo gió, hoa trắng rơi ngập đất nhưng không ai hái .

Tư Đôn còn nặng tình với Út Nhiên quá. Nghĩ cũng lạ, một người lặn lội với đời như cậu ta lại yêu một cách lãng mạng như thanh niên mới lớn. Yêu đến mức chấp nhận bỏ mọi cơ hội làm giàu để lấy được người mình yêu .

Tôi nghiệp ! Nhâm ray rút nhìn Đôn. So với đạo làm ông chủ vũ trường ở Nông-pênh, anh có vẻ hiền, trầm lặng hơn nhiên. Nhìn Đôn, người ta dễ liên tưởng tới một tay lãng tử đang gác kiếm ở ẩn sau nhiều năm khuấy động giang hồ. Chỉ tiếc một điều cạnh Tư Đôn chẳng có trang tuyệt thế giai nhân nào cả. sự cô đơn của anh khiến Nhâm thấy mình có lỗi .

Giọng Đôn chợt vang lên :

- Thăng Tân đạo này ra sao ?

Nhâm gượng gạo :

- Nó khỏe và được cậu Ba Trí rất trọng dụng, nó bây giờ như tay mặt của cậu Ba...

Đôn cười nhạt :

- Còn tay trái là Tám Vạn chứ gì ? Sau trận chết cháy hụt đó, chả biết tâm tình anh tôi đạ thay đổi chưa ?

- Bộ cậu ít qua lại chỗ cậu Ba Trí lắm à ?

- Hầu như không, vì khi tôi chia tay với Thu Yển, ông Thạch và ông Trí từ tôi luôn rồi. Ông đồ thừa tại tôi làm ba Thu Yển giận nên rút vốn lại, khiến chuyện làm ăn của mấy ông gặp khó khăn .

Nhâm nói :

- Đúng là vậy. Ông Sáu Lợi nghe lời tay Nhu, dầu sao hắn cũng là chồng Thu Yển mà .

- Kế tiếp xảy ra chuyện cháy vũ trường, ông Trí bị phỏng nặng nên càng giận tôi dữ nữa. Nhưng suy cho cùng, tôi đâu có lỗi gì. Tôi đã bỏ công sức của mình làm giàu cho hai ông bao nhiêu năm, vậy mà hai anh tôi lại ích kỷ chỉ biết nghĩ tới mình khi cương quyết buộc tôi cưới Thu Yển. Những người như hai ông không đời nào biết tình yêu là gì .

Nhâm ngập ngừng :

- Nếu cậu không tìm được cô Nhiên thì sao ? Chẳng lẽ cậu ở vậy

hoài ?

Đôn chần chẫn :

- Tôi tin sẽ gặp lại cô ấy .
- Cho dầu cậu đã bị mất chiếc nhẫn hộ mệnh ?

Mặt Đôn sa sầm xuống :

- Nhắc tới nhẫn, tôi vẫn còn tức, chú em suy nghĩ xem. Tại sao tôi lại mất khi lúc nào cũng đeo nó trong tay .

Nhâm chép miệng :

- Quả thật em đoán không ra Hôm đó cậu Tư say, hồng biết tội tiếp viên có tham hay không.

Đôn cười nhạt :

- Chiếc nhẫn ấy so với cái đồng hồ một ngàn rưỡi đô của tôi thì nhằm nhò gì. Nếu chúng tham thì vật đáng mất phải là cái đồng hồ chứ .

Nhâm nói :

- Nó mỏng manh quá, có bao giờ bị gãy rồi rơi mất không ?

Đôn thở dài :

- Tôi cũng từng nghĩ thế. Đúng là xui, chiếc nhẫn mất, sau đó Nhiên cũng bỏ đi. Đôi lúc tôi thấy cuộc sống hiện tại vô nghĩa làm sao ấy. Người ta chỉ thật sự hạnh phúc khi biết mình sống vì ai, vì mục đích gì. Trước đây, mục đích sống của tôi là kiếm thật nhiều tiền, tôi thích tú khi đạt được mục đích. Thời gian hạnh phúc nhất của tôi là ở cạnh Nhiên đêm tôi quyết định từ bỏ tất cả để có cô ấy .

Đôn buồn bã :

- Giờ thì xa lắc cả rồi. Cái đêm tuyệt vời ấy mơ hồ như sương như khói. Nhiên không để lại gì cho tôi ngoài mùi hương hoa lài hàng đêm. Tôi lẫn thẫn quá phải không ?

Nhâm lắc đầu :

- Em thấy có lỗi vì không giúp gì được cho cậu .

Đôn nhíu mày :

- Sao chú lại nói vậy ? Hai chú đã biết gì về Út Nhiên ?
- Em... em không biết gì hết .

Đôn quắc mắt nhìn Nhâm, anh ta kêu lên :

- Đừng nhìn em như vậy .

Đôn bước ra khỏi trại bò. Anh vào nhà đốt thuốc hút. Nhâm lẹo đẹo theo sau .

Giọng Đôn sắc lạnh :

- Nếu vẫn là em út của tôi thì chú nói thật đi. Chú có tin về Út Nhiên phải không ?

Nhâm chối :

- Em ở tận Nông-pênh làm sao biết tin gì của cô Út .

Đôn gần giọng :

- Chú không qua mặt tôi nổi đâu. Mà tại sao chú em phải giấu ? Tôi có thừa can đảm để đón nhận tin xấu nhất cơ mà .

Nhâm nhìn gói thuốc lá :

- Em xin cậu Tư một điếu .

Đôn đẩy gói thuốc về phía Nhâm, anh ta đốt một điếu và rít lấy rít để .

Phà một hơi khói mù mịt, Nhâm nói :

- Hôm qua em có ghé chỗ cậu Ba Trí để tham thẳng Tân. Anh em em đã đi nhậu một bữa mệt nghỉ .

Lén nhìn Đôn, Nhâm nói tiếp :

- Cậu biết tánh thẳng Tân mà. Nó uống không boả nhiều, đã vậy khi ngà ngà chuyện gì ám ức là phun ra hết .

Mặt Đôn nghiêm trọng :

- Nó đã nói gì ?

Nhâm liếm môi :

- Nó nói về chiếc nhẫn hộ mệnh của cậu . Chính thẳng Tân đã lấy cắp, chứ không phải rơi mất vì bị gãy như đã suy đoán đâu .

Đôn đập mạnh tay xuống bàn khiến gói thuốc lá và cái quẹt gaz nảy lên :

- Nó lấy làm gì cái nhẫn vài phân vàng ấy ?

Nhâm nuốt nước bọt :

- Nó đã làm một chuyện hết sức khôn nạn là mang nhẫn trả lại cho cô Út Nhiên và bảo rằng... rằng chính cậu bảo nó trả .

Đôn nhú mày nhưng đầu óc lại căng thẳng hết mức :

- Nó... nó làm thế với mục đích gì ?

Nhâm hạ giọng :

- Để chia rẽ cậu và cô Nhiên theo đúng ý của cậu Ba Trí .

Đứng dậy, Đôn đá tung cái ghế vào tường :

- Khốn kiếp ! Thật không ngờ nó phản tao .

Nhâm khò sở :

- Em rất khổ vì có đứa em như nó .

Đôn rít thuốc liên tục, vừa hút anh vừa cố giữ bình tĩnh nghe Nhâm kể những việc Tân đã làm theo sự chỉ đạo của Ba Trí .

Thì ra Tân đã cố tình ép Đôn uống say để lấy chiếc nhẫn. Chỉ tôi nghiệp cho Út Nhiên khờ khạo của anh. Cô không có kinh nghiệm với đời, đã vậy còn bị áp lực từ nhiều phía, bảo sao không tin anh đã lừa dối cô cho được .

Tiếng lòng ngân vang

Chương 7(hết)

Ác lai ác báo. Ba Trí cho vay nặng lãi, lám tán gia bại sản biết bao nhiêu người, bây giờ bị quả báo đui một mắt, rút một cánh tay vì lửa. Đôn có tha cho Ba Trí thì trời cũng đã bắt tội anh. Nhưng nhớ tới Nhiên, không biết phiêu bạt về đâu, lòng Đôn lại dâng lên niềm căm phẫn .

Nhâm về rồi mà Tư Đôn vẫn ngồi yên như tượng đá. Anh ngồi mãi đến khi có tiếng chuông reng ngoài cổng .

Nhìn ra ngoài, Đôn thấy một cô gái đang ngóng cổ ngó vào nhà anh với tất cả bồn chồn, nóng nung .

Uể oải, Đôn bước ra, giọng cọc lốc :

- Tìm ai ?

Không trả lời, cô ta nhìn anh từ đầu tới chân bằng đôi mắt sắc sảo :

- Anh là Tư Đôn ?

Mở cổng ra, Đôn nói :

- Đúng rồi .

- Mợ Xê của Út Nhiên chỉ tôi tới đây .

Đông sừng sốt hết mấy giây. Trái tim thất lại, anh hỏi :

- Út Nhiên. Út Nhiên thế nào ?

Cô gái nhún vai :

- Tôi không biết .

Rồi nhếch môi chua cay :

- Anh còn quan tâm tới Út Nhiên sao ?

Tư Đôn nhìn sững cô gái :

- Em là... là Kim Mỹ phải không ? Mời... mời em vào nhà .

Chỉ đợi Mỹ ngồi xuống là Đôn hỏi ngay :

- Nhiên đang ở đâu ? Làm ơn cho tôi biết .

Kim Mỹ nhìn anh và buông từng tiếng :

- Rất tiếc tôi không biết .

Lấy trong túi xách ra một hộp nhỏ, Mỹ nói :

- Út Nhiên gởi cho anh .

Đôn nhú mày, anh vội vã mở hộp ra cầm cái lắc trong tay, Đôn thần thờ nghe Kim Mỹ giải thích :

- Út Nhiên gởi cho tôi qua đường bưu điện kèm với một lá thư. Trong thư không có địa chỉ, qua dấu bưu điện thì nó ở xa lắm .

Đôn thắc mắc :

- Ở? đâu mà xa ?

- Ninh Thuận .

Đôn kêu lên :

- Tại sao Nhiên trôi dạt tới tận đó .

Kim Mỹ mĩa mai :

- Lẽ ra người hỏi câu này là tôi chứ .

- Em cứ trác móc tôi đi. Nhưng phải hiểu tôi không lừa dối, không phản bội Út Nhiên .

- Tất cả tại hoàn cảnh chứ gì. Xin lỗi. Anh của anh vừa ác vừa tồi.

Chỉ tội nghiệp Út Nhiên, con bé đang khổ và sẽ khổ suốt đời vì anh em nhà anh .

Đôn nói :

- Tôi đã và đang tìm Nhiên. Tôi sẽ tìm bao giờ gặp cô bé mới thôi .

Kim Mỹ nghiêm giọng :

- Tôi sợ tất cả đều muộn rồi .

Tư Đôn nhói tim :

- Nghĩa là sao ?

Không trả lời, Mỹ lấy trong giỏ xách ra một phong thư .

- Anh đọc đi .

Tay run run, Đôn mở thư ra. Mắt anh như nhòe đi khi những dòng chữ lần lượt hiện lên .

Ngày... tháng... năm...

Nhỏ Mỹ thương của tao !

Khi đặt bút xuống viết những dòng chữ này tao tưởng tượng ra gương mặt chần lừ của mày và muốn khóc .

Chắc mày đang giận và đang lầm bầm mắng tao là đồ Bòm ?

Nhớ lại những gì đã xảy ra, tao đúng là Bòm như mày từng mắng.

Nhưng tao không buồn đâu, vì dầu sao một nhỏ Bòm như tao cũng được biết thế nào là yêu thương, hạnh phúc, dù bị người ra phỉnh phờ, phụ bạc .

Hồi nhỏ, tao với mày nhiều lần gác tay lên trán nằm ngó trời để tìm ngôi sao chiếu mạng của mình. Mày thường chỉ ngôi sao to màu đỏ và bảo là ngôi sao của tao. Ở? đây, nơi vùng đất quanh hiu này, tao thấy ngôi sao màu đỏ ấy rõ lắm, to lắm, nhưng nó chỉ đơn độc, lẻ loi một mình. Đó là ngôi sao bất hạnh. Từ khi tao biết suy nghĩ về thân phận, tao thấy mình chưa một ngày sung sướng. Mãi đến khi gặp người ta, tao mới nếm mùi vị ngọt ngào của tình yêu. Tiếc rằng ngày tháng ấy quá ngắn ngủi để suốt cuộc đời còn lại tao sống và sẽ không thể yêu ai khác người đó được .

Nãy giờ đông dài quá, chắc mày sốt ruột lắm khi không biết tao đang làm gì, ở đâu và tại sao phải trôi dạt tới đây ? Chuyện tao trốn khỏi nhà cậu Hai Giàu bằng cách nào chắc mợ Xê không giấu mày. Sau đó tao đã giúp việc cho một gia đình. Công việc của tao là trông hai đứa trẻ sanh đôi nghịch như quỷ, hỗn láo như yêu tinh. Dù cực hơn chán bỏ nhiều nhưng tao vẫn mong sẽ được ở đây lâu dài. Không ngờ cái sốt vặt vả long đong vẫn đeo bám tao .

Mới làm ở đó được ba ngày tao đã gặp một tình huống vô cùng bất ngờ. Tao gặp Tân, một đàn em tin cậy nhất của Đôn trước kia. Nhìn vào mắt hắn, tao biết thế nào Tân cũng gọi Ba Trí đến bắt tao. vì thế, tao phải bỏ trốn lần nữa. Lần này tao được một người tốt giới thiệu về giúp việc cho ba mẹ họ. Gia đình này rất tốt với tao. Mày thấy đấy. Trong cái rủi cũng có cái may mắn. Người giúp đỡ tao mày biết là ai không ? Chính là chị chồng của bà chủ nhà mượn tao trông hai đứa sanh đôi ấy .

Ngẫm nghĩ cuộc đời đúng là kỳ lạ, tao vẫn chưa phải là người đen đủi nhất trong những người gặp vận đen đủi. Cuộc sống của tao bây giờ tương đối ổn định với việc chăm sóc bó đúng như "nghề của nàng" trước đây. Trang trại của ba mẹ cô Lan khá rộng, tao suốt ngày cũng đầu tắt mặt tối, chỉ khác xưa ở chỗ mỗi tháng có lương, và tao chả biết xài gì vào chỗ lương này, cũng như chả biết làm sao vui buồn .

Ờ? đây, tao cô đơn đến mức lúc nào cũng phải tìm việc làm để đừng nghĩ ngợi gì cả. Ai cũng khen tao chăm chỉ, chăm chỉ đến mức có khá nhiều gã muốn cưới vợ. Tao nói thật đấy, mày đừng cười, chắc tao phải lấy chồng để có chỗ nương thân quá. Ờ? một mình. không người thân nơi xa lạ mới khó khăn làm sao .

Công việc chả đủ nặng khiến tao gục ngã, nhưng sự lẻ loi, đơn độc lại là sức ép mạnh. Tao không chịu nổi với câu hỏi sống làm gì, cho ai khi tao là đứa vô gia đình, không người yêu, không mọi thứ .

Giờ tao càng thấm thía lời mày "Bất cứ bất trắc nào xảy ra, con gái cũng là người thiệt thòi nhất trong cuộc tình". Tao không tính thua thiệt với Đôn vì trái tim tao thuộc về anh từ lâu, khổ nỗi tao vẫn tồn tại, vẫn phải sống và phải sống cho đàng hoàng .

Cách đây một tuần, Vinh em trai cô Lan đã ngỏ lời xin cưới tao. anh ta rất nghiêm túc và thịnh trọng khiến lòng tao rối bời .

Yêu thì rõ ràng không yêu, nhưng chồng chắc trước sau gì cũng phải lấy. Tao mệt mỏi vì luôn phải ở thế thủ lắm rồi. Tao phải có một người để nương tựa, người đó thật lòng thương yêu tao, thế là đủ .

Tao sẽ sống suốt cuộc đời còn lại ở đây. So với thành phố, cùng đất

này là một thế giới khác, tao cũng là một người khác, mày hiểu không ? Nếu hiểu, hãy chúc tao hạnh phúc đi .
Nhờ mày bằng cách nào đó gởi trả cho Đôn hộ tao cái lắc bạc.
Không cần ngay bây giờ mà mt năm, hoặc mười năm sau cũng được. Khi ấy, mày nhớ nói với Đôn rằng, Út Nhiên sống hạnh phúc như anh từng chúc..." .

Mắt Đôn nhòa hẳn. Anh gục đầu vào tay trước vẻ ngỡ ngàng của Kim Mỹ .

Giọng xúc động, Mỹ Nói :

- Lẽ ra tôi chưa đưa chiếc lắc bạc cho anh ngay mà sẽ để một năm hoặc mười năm sau như ý của Nhiên, nhưng khi gặp mợ Xê, nghe mợ ấy kể về cuộc sống của anh hiện tại, tôi thấy cần phải gặp anh ngay. Anh cần tìm cho ra Út Nhiên. Hai người đâu thể mất nhau như thế được .

Đôn tỉnh táo hẳn ra, sau những lời Mỹ vừa nói, anh trầm giọng :

- Cảm ơn Kim Mỹ. Tôi sẽ tìm bằng được cô ấy .

Mỹ bồn chồn :

- Tôi sợ lúc đẩy ván đã đóng thuyền rồi .

Đôn thẳng thốt :

- Không thể nào .

- Anh cứ đọc hết lá thư đi .

Đông hấp tấp lật mặt sau tờ giấy học trò .

"Tao bảo Vinh ráng đợi tao hết năm nay hãy cưới. Anh ấy đã đồng ý chờ. Người khó xử vẫn là tao. Làm thân con gái đúng là khổ. Cô Lan khuyên tao không thể đánh đu với duyên phận, không thể bắt Vinh chờ vì một lý do mơ hồ. Tao đã nghĩ lại và thấy đúng .

Tao còn chờ gì ? Đợi ai khi Đôn của tao đã là chồng người khác. Bởi vậy, mày nhận được thư này chắc tao đã làm đám cưới với Vinh rồi .

Ngoài mợ Xê ra, mày đừng báo tin này với ai trong nhà cậu Hai tao. Họ sẽ không hiểu và tao cũng không muốn thế vì tao có vui đâu mà báo tin với mọi người" .

Đôn ghen lời :

- Tôi không thể mất Út Nhiên được. Bằng mọi giá tôi phải tìm ra cô ấy .

- Nhớ lúc đó nó đã có chồng rồi thì sao ? Gặp nhau chỉ khiến con bé đau lòng hơn thôi .

Cấn môi lại vì những lời nói trước mâu thuẫn với lời nói sau của mình. Kim Mỹ thở dài :

- Mà không tìm làm sao sống bình yên cho đến cuối đời. Thôi thì hãy tùy vào duyên số. "Nếu phải duyên nhau thì thăm lại..." . Có lẽ anh

nên tới nhà bà Lan gì đó ngay bây giờ .

Đôn nói ngay :

- Em đi với tôi nhé ?

- Tiếc là tôi không rảnh. Chỉ biết chúc anh và Út Nhiên sẽ là của nhau .

Tự Đôn phóng xe như điên tới nhà vợ của Công. Anh thật không ngờ cô từng ở trong ngôi nhà này trong khi anh tìm cô khắp nơi .

Tim nhức nhối niềm thương cảm, Đôn nôn nóng được gặp Công, để tuyệt vọng khi nghe anh ta bảo :

- Chị Lan đã về Ninh Thuận để ăn cưới người em trai con ông chú rồi .

*

* *

Lan neho mắt nhìn ra cửa. Ngang tắp đã lâu khiến cô không nhận ra ai đang đi tới, dù dáng điệu rất quen .

Người khách vừa bước, vừa nói vọng vào :

- Công đây chi Lan ời .

Cô giật mình, đúng là Công rồi. Nhưng tại sao thằng lười chảy thây lại mò lên tận nhà cô vào giờ này nhỉ ?

Lan kêu thẳng thốt :

- Dượng đi đâu vậy ?

Công cười hề hề, cái kiểu cười cô ta ưa không nổi .

- Đi ăn đám cưới sao ? Bao giờ cưới mà chẳng thấy giăng đèn kết hoa gì hết vậy ? Bộ cưới chỗ khác hả ?

Lan nghiêm mặt :

- Tôi hỏi thiệt đó. Dượng làm gì mò tới nơi quê mùa này ? Đừng nói là đi săn lùng gái cho vũ trưởng đấy .

Công cười cười :

- Thắc mắc gì cũng phải mời em út vô nhà đã chứ .

Liếc gã em rể trời đánh một cái, Lan cộc lốc :

- Mời vào .

Rất tự nhiên, Công ngồi xuống bộ ghế cỏ cỏ xà cừ lên nước bóng loáng, trong khi Lan đã hiểu ra lý do Công lên đây .

Chắc chắn trăm phần trăm là vì Út Nhiên. Hừ ! Sao thằng quỷ này lại đánh hơi được chỗ con bé ở nhỉ ?

Rắc rối to rồi đây. Nhưng không sao, Công không dám gây chuyện ở xứ lạ quê người đâu .

Không cần rào đón vòng vo, Công thẳng đuột :

- Út Nhiên đâu ? Có người cần gặp nó đấy .

Lan lơ lửng :

- Tôi không hiểu ý dựng .

Công đành mặt :

- Đừng giả vờ nữa, chị Lan à. Tôi không có thời gian và cậu chủ của tôi cũng hồng đở kiên nhẫn đâu .

Lan nói cứng :

- Út Nhiên không có ở đây .

- Vậy cô ấy đâu ?

- Theo chồng rồi .

Công mềm mỏng :

- Đừng nói như vậy. Lần trước, giúp Út Nhiên trốn lên đây, chị đã làm việc thiện. Nhưng hôm nay nếu giấu cô ấy, không thể để cô ấy gặp người yêu cũ vì lý do Út Nhiên sắp lấy em chị, thì chị đã làm việc thất đức ấy .

Lan nhú mày :

- Người yêu cũ nào của con nhỏ chứ ? Dựng đừng hòng gạt tôi ghen .

Công hất mặt ra đường :

- Cậu ta ngồi ngoài xe kia. Để tôi mời vào .

Lan chưa kịp phản ứng, Công đã bước trở ra. Cô hoang mang bước theo gã với dáng vẻ vội vã là một người đàn ông đầy nét phong trần, từng trải .

Rất mạnh mẽ và tự tin, anh ta lên tiếng trước :

- Tôi là Tự Đôn. Tôi tha thiết được gặp Nhiên. Mong chị giúp cho .

Lan lắc đầu :

- Tôi chưa biết mục đích của anh, cũng như ý kiến của Nhiên nên tôi không thể...

Đôn trầm giọng :

- Chị có thể vì tôi là chồng sắp cưới của Nhiên, tôi đi tìm cô ấy ròng rã nửa năm trời nay. Út Nhiên đã rời xa tôi vì một sự hiểu lầm tai hại. Tôi phải gặp Nhiên để giải thích. Xin chị hãy cho tôi gặp Út Nhiên .

- Ngay bây giờ à ?

- Vâng. Ngay bây giờ .

Lan làm khó :

- Tôi phải hỏi ý Út Nhiên đã .

Công chen vào :

- Trời ơi ! Sao chị không dành cho những người yêu nhau một chút bất ngờ chứ ?

- Nhưng mà tôi đã biết gì về anh Đôn này đâu .

- Chị muốn biết gì, tôi sẽ nói hết cho chị nghe. Cứ để Ngưu lang Chúc nữ gặp nhau đi .

Lan chép miệng :

- Mới làm cưới xong, Nhiên đang ở bên đàng trai. Nó chưa gặp anh được đâu .

Đông thẳng thốt :

- Lễ nào tôi đến trễ rồi ?

Công hùng hồ :

- Chưa động phòng thì vẫn chưa trễ. Cậu phải phá đám cưới, cướp cô dâu .

Lan ré lên :

- Dượng nói gì tầm bậy vậy ? Đây không phải địa bàn của dượng, thử làm bậy coi rồi biết. Hừ ! Hồng toàn mạng về tới Sài Gòn đâu . Tư Đông đứng như trời trồng. Viễn cảnh Út Nhiên là vợ người khác như một ngọn lửa thiếu cháy ruột gan anh. Đôn vuốt mặt, ngay lúc ấy anh thấy Út Nhiên. Cô không một mình mà đi cạnh một thanh niên. Anh ta đang vung tay nói gì đó rất say sưa và Út Nhiên đang mỉm cười rất tươi .

Nụ cười cô tắt ngấm, thay vào đó là nét bàng hoàng, kinh ngạc khi nhận ra Đôn. Nhiên đứng sững lại, hai người nhìn sững vào nhau .

Vinh nhú mày, linh cảm khiến anh buột miệng :

- Ai vậy chị Lan ?

Công lẹ miệng :

- Cậu Tư Đôn, chồng... chồng của Út Nhiên .

Nghe Công nói thế, Út Nhiên vụt bỏ chạy về phía căn chòi của mình, khiến cả Đôn lẫn Vinh đều thẳng thốt gọi tên cô .

Vinh hậm hực :

- Anh là một thằng tồi. Anh làm khổ Nhiên quá nhiều rồi, giờ còn tìm cô ấy làm gì khi Nhiên đang muốn quên .

Đông rành rọt :

- Nhiên hiểu lầm tôi, tôi tìm cô bé để giải thích và để Nhiên biết tình cảm của tôi dành cho Nhiên trước sau vẫn như một .

- Anh... anh...

Mặc kệ Vinh áp úng, Đôn đi như chạy về căn chòi lụp xụp của Nhiên. Bước vào trong, không ánh sáng, không đèn, phải định thần và làm quen với bóng tối vài phút Đôn mới nhận ra dáng nhỏ yêu thương của mình đang bó gối ngồi ở góc giường .

Không cần nâng gương mặt nhưng nhớ ấy vào tay, Đông cũng biết Nhiên đang khóc vì anh. Anh thật tệ khi cứ làm cô phải khóc mãi .

Ném nổi khao khát được ôm ngay cô vào lòng xuống, Đôn xót xa :

- Em giận đến mức không muốn trông thấy anh sao Út Nhiên ?

Giọng cô run rẩy :

- Xin ông để em yên. Mỗi chúng ta đều có cuộc sống riêng, tìm đến nhau làm chi cho khổ chứ. Em không trách sao ông chọn chị Thu Yến mà không chọn em. Em chỉ hận một điều tại sao ông buộc em phải lấy chồng. Có phải ông sợ em phá hạnh phúc gia đình ông không ?

Tư Đôn rưng rưng nhìn Nhiên. Anh càng lúc càng thấm thía hơn nỗi khổ đau cô phải chịu suốt thời gian qua. Nỗi khổ ấy đã khiến Nhiên co cụm lại, cô chỉ muốn quên quá khứ và được "yên thân" như lời đầu tiên cô nói với Đôn sau bao ngày xa cách .

Giọng Út Nhiên như nghẹn lại :

- Đời nào em làm chuyện ấy. Ông không cần phải lo cho em. Cuộc sống của em ở đây rất ổn định. Như ông thấy đó, Út Nhiên hết côi cút một mình rồi. Anh ấy là người tốt, là chủ một trang trại bảo đảm cho một cuộc sống vợ chồng sung túc, con cái đầy đàn .

Giọng anh khàn đặc :

- Tại sao anh không nhận được tất cả những tin tức về em sớm hơn hoặc muộn hơn mà lại ngay ngày hôm nay hỏi Nhiên ? Anh phải làm gì để đừng mất em ?

Nhiên nói :

- Ông chẳng phải làm gì hết, vì em không còn cần ông nữa. Em đã nhờ Kim Mỹ trả ông chiếc lắc, như ông từng nhờ Tân trả em cái nhẫn ông coi là một vật hộ mệnh. Chúng ta không còn nợ nần ràng buộc gì nhau cả. Ông đừng bận tâm về em .

Tư Đôn gục đầu vào tay nghe Nhiên tức tưởi :

- Ông về đi. Được gặp lại ông, biết ông vẫn nghĩ tới em, em sung sướng lắm rồi. Ông? lại chỉ thêm khổ nhau thôi. Em đã bảo không hề giận ông mà. Thật đó .

Đông lặng lẽ nhìn Nhiên. Trong bóng tối, đôi mắt của Nhiên vẫn long lanh đủ khiến anh có thể chết được vì yêu .

Nhưng hiện giờ Nhiên đã có chồng, cô vĩnh viễn không là của anh nữa. Trên đường tới đây, anh nghĩ mình sẽ bắt chấp tất cả, miễn sao có được Nhiên thì thôi .

Song thực tế không phải muốn là được. Anh không thể mở miệng trước sự đã rồi .

Đôn buồn bã :

- Em thương anh ấy chứ ?

Nhiên lặng lẽ gật đầu .

Vậy thì anh yên tâm .

Hai người chìm trong yên lặng, Đôn dịu dàng :

- Em không muốn nói với anh nữa sao ?

Út Nhiên mặc nước mắt rơi và nghe giọng Đôn đau đớn :

- Đọc xong lá thư em gửi cho Kim Mỹ, anh vội chạy như bay tới tìm chị Lan. Không ngờ tất cả quá muộn màng. Tại sao số kiếp lại đùa cợt với chúng ta hờ Nhiên ? Anh đi tìm em ròng rã nửa năm dài không mấy may tin tức. Khi tìm ra em thì đúng lúc em lấy chồng. Hỏi thử còn nỗi thống khổ nào hơn nỗi khổ đang đè nặng tim anh không Nhiên ?

Nhiên nghẹn ngào :

- Đó không phải lỗi của em. Em không hề muốn thế. Ông có nghĩ tới thống khổ của em không ?

Nắm chặt hai vờ vai Nhiên, Đôn tha thiết :

- Bỏ tất cả về với anh đi Nhiên .

- Không được. Chúng ta không thể ích kỷ như vậy. Hơn nữa, em hết... hết yêu ông rồi .

Đôn hét lên nho nhỏ :

- Không đúng. Em nói dối. Hãy nhìn thẳng vào mắt anh đi. Em yêu anh mà .

Út Nhiên đẩy anh ra :

- Đừng ép em. Ông hãy về với Thu Yến đi. Chị ấy mới là của ông .

Dứt lời, cô bước ra ngoài. Đôn giữ cô lại :

- Thu Yến chẳng liên quan gì tới anh hết. Chỉ có em, em là quan trọng nhất với anh thôi .

Út Nhiên lùi ra sau :

- Đừng nói với em như thế. Vĩnh biệt ông. Vĩnh biệt .

Đôn đứng bất động nhìn Nhiên chạy vào nhà Lan rồi gục đầu vào vách lá. Anh biết mình vĩnh viễn mất Nhiên rồi .

Công ngơ ngơ bước đến vỗ mạnh vào vai Đôn :

- Cậu làm sao vậy ?

Giọng Đôn lầm lì :

- Về Sài Gòn .

- Ngay bây giờ à ? Cậu không đùa chứ ?

Tư Đôn cúi kính :

- Bộ tôi hay đùa lắm sao ?

- Nhưng... nhưng mà...

- Chẳng nhưng gì hết .

Vừa nói anh vừa bước những bước thật dài về phía chiếc xe du lịch đậu ngoài ngõ .

Công kéo néo sau lưng :

- Chờ tôi chào chị Lan đã .

Ngồi sau vô lăng, Đôn chậm chậm đốt thuốc. Đầu óc anh trống không,

anh có cảm giác là một người vừa phát sản sau một thất bại làm ăn lớn. Nhưng có lẽ phá sản vẫn không đau đớn như anh bây giờ. Hy vọng để rồi tuyệt vọng. Cảm giác ấy giống một người bị trượt té từ triền núi cao và không gượng dậy được .

Rít hơi thuốc, rồi hai hơi thuốc, Đôn vẫn chưa thấy Công trở ra .

Hừm ! Thằng chết tiệt này định ngủ lại đây hay sao ?

Ngọt ngọt anh mở cửa xe bước xuống. Vinh từ trong đi tới chặn Đôn lại. giọng anh ta lạc đi vì giận :

- Mà làm gì khiến cô ấy khóc dữ vậy ?

Vừa nói, Vinh vừa sấn tới ép Đôn sát vào chiếc xe .

- Lẽ ra mày không nên đến đây. Mày chẳng đem gì tốt lành tới cho Nhiên ngoài nước mắt. Cút xéo ngay !

Cô giữ bình tĩnh, Đôn nói :

- Tôi cũng như anh đều muốn Út Nhiên hạnh phúc, Số phận không cho tôi may mắn ấy, tôi rất ghen tỵ với anh, người được Nhiên chọn làm chồng. Mong anh đối xử tốt với Nhiên vì cô ấy xứng đáng được như thế .

Vinh ngơ mặt ra rồi kêu lên :

- Mày... anh... anh nói cái gì ? Tôi mà là chồng Nhiên sao ? Hừ ! Đừng vớ vẩn để thấy nhẹ lòng vì đã bỏ cô ấy lấy người đàn bà khác giàu có. Nếu được là chồng Nhiên, chắc chắn tôi đã không để vợ mình gặp riêng anh như này rồi. Hừ ! Anh đúng là một thằng tồi, không cưới người ta thì thôi, sao lại tìm đến khuấy động cuộc sống bình lặng của Nhiên chứ .

Tự Đôn ấp úng :

- Anh bảo sao ? Anh không phải là chồng vừa mới cưới của Nhiên sao ?

Vinh cười nhạt :

- Mới cưới hôm nay là thằng em kế tôi. Tôi từng ngỏ lời, thậm chí van xin năn nỉ bao nhiêu lần, nhưng tưởng Nhiên đồng ý, nào ngờ cô ấy vẫn từ chối bằng cách bảo tôi chờ rồi sau đó nói lời xin lỗi vì chưa thể quên người đã phụ mình .

Tự Đôn vò đầu :

- Vậy sao lúc này Nhiên lại... lại...

Vinh tỏ vẻ thương hại :

- Anh không hiểu sao ? Út Nhiên muốn anh quên cô ấy để về sống hạnh phúc với vợ. Nhiên luôn nghĩ cho anh, còn bản thân thì không cần. Khổ nỗi anh không xứng đáng với sự hy sinh của Nhiên .

Đôn âm ỉc kêu lên :

- Nhưng tôi đã có vợ đâu. Người ta đã gây ra hiểu lầm nhằm chia

cách chúng tôi .

Vinh trợn mắt :

- Vậy tại sao anh không giải thích với Nhiên ?

Nửa cười nửa mỉa vì mừng, Đôn nói :

- Nhiên có để tôi giải thích đâu. Cô ấy luôn miệng đuổi tôi về. Tôi sợ Nhiên khó xử với anh nên đành ngậm ngùi quay lưng. Ông trời còn thương chúng tôi .

Giọng Vinh cũng xúc động :

- Anh mau vào với Út Nhiên, nếu không sợ cô ấy sẽ chết chìm trong nước mắt mắt .

Đôn chân tình :

- Cám ơn đã bị anh chặn đường vì giận. Nếu không, chắc chúng tôi... Chắc !

Vinh cười gượng :

- Tôi yêu Nhiên và luôn mong cô ấy hạnh phúc .

- Tôi cũng vậy .

Lòng nhẹ nhõm, chân như mọc cánh, Đôn bay trở vào .

Ngoài hàng hiên, Công và Lan đang ngồi cạnh Nhiên. Hai người tự động đứng dậy khi thấy Đôn .

Lan tươi cười :

- Ban giao cho cậu người... mít ướt này. Thú thật, tôi chưa thấy ai yêu mà khóc nhiều đến thế. Sáng mai, chắc đồng cỏ ở Ninh Thuận sẽ xanh mượt nhờ nước mắt như mưa của Út Nhiên .

Tự Đôn ngồi xuống, tay anh tìm lấy đôi tay nhọc nhằn của Nhiên. Lần này cô không rút lại, cũng không xô anh ra .

Đôn thở phào nhẹ nhõm :

- Anh lên cơn nhồi máu cơ tim vì em mất, thiên thần ạ .

Út Nhiên cắn môi :

- Ai bảo ông không chịu giải thích khi em nói tới Thu Yến làm chi .

Kéo cô vào lòng, Đôn nhỏ nhẹ :

- Anh bảo Thu Yến không liên quan tới anh, em có chịu tin đâu .

Vùi mặt vào ngực Đôn, Nhiên thổn thức :

- Làm sao em có thể tin được khi nhớ tới những gì đã xảy ra. Nếu Tân không đánh cắp cái nhẫn để gieo tiếng oán cho anh, thì đâu có chuyện gì xảy ra .

Nhiên ngập ngừng :

- Em có nông nổi khi bỏ trốn không ?

- Không. Nếu ở lại, có lẽ anh Ba Trí đã đưa em sang Đài Loan mất rồi. Anh thật khó ngờ người mình tin tưởng nhất lại phản bội mình.

Tất cả cũng vì một chữ tiền. Hai Sang, Ba Phú và cả hai ông anh của

anh cũng tham và ác như nhau .

Út Nhiên bồn chồn :

- Không biết nhà cậu Hai em ra sao ?

Đôn đều giọng :

- Vẫn như cũ. Ba Phú... lãnh đạo tất cả, nhưng không có em công việc làm không xuể buộc lòng anh ta phải ban bớt bò. Anh đã mua lại con Tai Xụ và con Bớt Đen cho em .

Nhiên ngạc nhiên :

- Rồi... rồi anh để chúng ở đâu ?

- Trong trang trại của chúng ta .

Nhiên lặng đi, cô hỏi :

- Thật hả anh ?

Đôn âu yếm nâng gương mặt chưa khô nước mắt của Nhiên lên :

- Thật ! Thật nhưng chúng ta đang ben nhau. Một trang trại, một khu vườn trồng lài, một ngôi nhà xinh xắn và những đứa con như em từng mơ ước. Sóng gió qua rồi, chúng ta hãy tha thứ, hãy quên đi cùng nhìn về một tương lai tốt đẹp. Phải không thần hộ mệnh của anh ?

Nhiên khe khẽ gật đầu. Trên cao, trăng hạ tuần như bóng sáng hơn mọi ngày. Nhiên bồi hồi giữ chặt tay Đôn như giữ chặt chút hạnh phúc quý hiếm mà hai người ngỡ đã bị sóng gió cuộc đời cuốn trôi mất

Hết

Nguồn: May4phuong

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA